ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΑΡΕΛΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΑΜΥΝΤΑΣ
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΑΣ
ΙΟΛΛΑΣ
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ
ΟΛΚΙΑΣ
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ
ΠΕΡΔΙΚΑΣ
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ
ΡΩΞΑΝΝΗ
ΦΙΛΙΠΠΟΣ
ΦΙΛΩΤΑΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΧΑΡΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η Πρώτη Πράξη θ' αποδικτυωθεί στις Αίγες της Μακεδονίας τον Ιούλιο ή κατ' άλλους τον Οκτώβριο του 336 π.Χ, ενώ τις ωμεγαφόρες στιγμές του Φιλίππου [Μακεδονία, Ελλάδα, 18-4-385/384 ή 380 π.Χ- Αίγες, Μακεδονία, Ελλάδα, 30-7-336 π.Χ ή Οκτώβριος 336 π.Χ]μετά την απόπειρα της δολοφονίας του απ' τον Παυσανία εκδιπλώνει. Επιπλέον διερεύνηση των σχέσεων της μητέρας του Αλεξάνδρου [Μακεδονία, Ελλάδα, 20 ή 22-7-356 π.Χ –Βαβυλώνα, Περσία, 10 ή 13-6-323 π.Χ]Ολυμπιάδος[Πασσαρώνα, Ήπειρος, Ελλάδα, 377 ή 375 ή 373 π.Χ-Πύδνα, Όλυμπος, Πιερία, Ελλάδα, 17-5- 316 π.Χ] με τον στρατηλάτη η σκηνή αποπερατώνει. Τέλος θα μεταδώσει σελίδες ανοίξεως που αφορούν γεγονότα ιερατικού, πολιτικού και αρειανού χαρακτήρα τόσο του Αλεξάνδρου με τον Ηφαιστίωνα μετά απ' την μάχη στον Γρανικό ποταμό τον Μά'ι'ο του 334 π.Χ όσο και με τον Πτολεμαίο στο Γόρδιο σε διαλογική πτυχολογία.

Η Δεύτερη Πράξη περιλαμβάνει σκηνές σωκρατικού χαρακτήρα τόσο του Αλεξάνδρου με τον Φιλώτα[+ Οκτώβριος 330 π.Χ] στα Γαυγάμηλα το 331 π.Χ και κάποιο χρονικό διάστημα μετά από την μάχη αυτή όσο του Αλεξάνδρου με τον Αμύντα[Γεννήθηκε στην Τυμφαία, Ήπειρος, Άνω Μακεδονία, άγνωστη η μερομηνία γέννησης-330 π.Χ] στα Βάκτρα το 327 π.Χ και στις οποίες ερμηνεύουν γεγονότα θρησκευτικού, πολεμικού και πολιτικού χαρακτήρα που έχουν προηγηθεί.

Η Τρίτη Πράξη περιλαμβάνει σκηνή με τον Ηφαιστίωνα και τον Πτολεμαίο [Μακεδονία, Ελλάδα, 367 π.Χ-Αίγυπτος, 283 π.Χ] να ερωτοτροπούν στον Ακεσίνη ποταμό το 326 π.Χ , σκηνή με τον Αλέξανδρο και τον σωματοφύλακά του Πευκέστα στις Πασαργάδες της Ινδίας το 324 π.Χ και συζεύξεις ερωταποκρίσεων Αλεξάνδρου και Ηφαιστίωνος [Μακεδονία, Ελλάδα, 356 π.Χ- Εκβάτανα, Μηδία, σημερινή Περσία, τέλη Οκτωβρίου/αρχές Νοεμβρίου 324 π.Χ] λίγες ημέρες πριν απ' τον επισυμβάντα θάνατό του στα Εκβάτανα που αφορά κυρίως γεγονότα που χώρα παρέλαβαν στην Ινδία.

Η Τέταρτη Πράξη θα υλοποιηθεί τον Ιούνιο του 323 π.Χ στην Βαβυλώνα και εκδιπλώνει την συνωμοσία που εξυφαίνουν εναντίον του Αλεξάνδρου ο Κάσσανδρος[358 π.Χ-297 π.Χ] και ο Ιόλλας[+318 π.Χ], τις εικοσιτετραφόρες ημέρες και επίνοιες του ασθενούς εκ οφιοποιήσεως Στρατηγού-Αυτοκράτορος τόσο με την Ρωξάννη[Βακτρία, Περσία, 341 π.Χ-309 π.Χ] όσο και με τους έμπιστους φίλους του Πτολεμαίο,Ολκία και Περδίκα[Ορεστιάδα, Μακεδονία, Ελλάδα 360 π.Χ- Αίγυπτος, Μάιος 320 π.Χ] εξερευνώντας.

ΠΗΓΕΣ:

Αρριανός, Αλεξάνδρου ανάβασις, Βιβλία Ι – VII.
Ιώσηπος, Ιουδαϊκή αρχαιολογία, Βιβλίο XI.
Καλλισθένης, Βίος Αλεξάνδρου του Μακεδόνος, Βιβλία α-γ.
Κόιντος Κούρτιος Ρούφος, Η ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου.
Πλούταρχος, Παράλληλοι βίοι, Αλέξανδρος.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Οι σκηνοθετικές οδηγίες τίθενται σε προαιρετική βάση και εναπόκειται στην διάθεση του σκηνοθέτη ποιες εξ' αυτών θα εκτελεσθούν και ποιες θ' απορριφθούν για το ανέβασμα του συγκεκριμένου θεατρικού έργου σε παράσταση.]

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Ο Αλέξανδρος με την συνοδεία ενός στρατιώτη εισέρχεται στο δωμάτιο του αιμόφυρτου απ' το δολοφονικό χέρι Παυσανία πατρός του Φιλίππου. Ο στρατιώτης σ' επιφυλακή.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε….[Αλαφιασμένος.] Παιδί μου…[Με πατρική νοσταλγία.] Επιτέλους ήλθες…[Τα χέρια του υποκρίνονται το μικρό γράμμα νι στον ουρανό του Αλεξάνδρου με τα γρασιδένια σύννεφα ως ορίζοντα.]Κωπηλατώ εδώ και ώρες με το χάος των θανατιαίων κυμάτων….[Αγκομαχώντας απτόμενος την κάρα του.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα μην μιλάς…[Ομιλεί σα' να 'χει τον έλεγχο της κατάστασης.]Ο λόγος σου αποστερεί πολύτιμο οξυγόνο…[Ξαπλώνει δίπλα του στο κρεβάτι.]Γνωρίζω πατέρα τι έγινε….[Με λαμπυρίζοντα Ισαύρων αυτοκρατορικά ενδύματα- μάτια.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Με αγκύλωσε ο εραστής της μητέρας σου στον Χάρο… [Βαριανασαίνει.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ανησυχείς πατέρα…[Άπτει το αέτωμα του προσώπου του για να διατιμήσει την θερμοκρασία του.]Ο δολοφόνος σου θα 'χει το τέλος που του αξίζει…[Σα 'να μην πιστεύει την συμφορά που τον βρήκε στην ατραπό της ζωής του.]Τόσο φρικώδες όσο και η ψυχή του…[Μ' ένα σφίξιμο στο στομάχι για να θυμάται την εκδίκηση που συσσωρεύεται στις πεδιάδες των υπονόμων της ψυχής του, εκεί που εμφωλεύει η συγχώρεση, η κατανόηση, η μετάνοια, το έλεος, η ζήλεια, η οργή του θεού μα πάνω από όλα η μητρική στοργή.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Έμαθα Αλέξανδρε πως κατενίκησες τους Σκύθες…. [Ασθμαίνοντας και με το χέρι του εκτός κλίνης διαγώνιο σε παραίτηση.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολλοί οι δυσαρεστημένοι πατέρα απ' την ανθοφορία που εισαγάγαμε στην κρατερή Μακεδονία….[Με υπερηφάνεια για το ανδραγάθημά του.]Οι Αθηναίοι, οι Σπαρτιάτες…[Θωπεύει τα ισχνά σε αριθμό στην χειμερινή πεδιάδα του κεφαλιού του πατρός του μαλλιά.]Όλοι αυτοί οι ηγεμονίσκοι…[Με ύφος υποτίμησης.]Η οχεντρική του Δημοσθένη γλώσσα….[Με περιφρόνηση.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ξέρεις όμως ποιος υπήρξε ο ιθύνων νους της δολοφονίας μου υιέ μου…[Βήχει και φτύνει αίμα λιγοστό.] Μόνον με την επίκληση του ονόματός σου αποκρούεις και με την δύναμή της όλους τους άνδρες…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα που αγαπάς και συμμερίζεσαι το είδος των ίππων απ' την γενεή των ανθρώπων, ο Δαρείος θα 'χει το τέλος που του αξίζει… [Με ύφος νοσταλγικής υπόσχεσης.]Ατιμωτικός θα 'ναι ο θάνατος του θρασύδειλου, όπως εκείνος που επέλεξε για τον πατέρα μου…[Σε τόνο διαβεβαιωτικό και με το εγώ του τρωτό στο εγώ του Φιλίππου σαν η προσβολή να διαβιβάσθηκε σ' εκείνον ιδιωτικώς.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δεν του άρεσε Αλέξανδρε που η Μακεδονία δεν του ήταν πια υποτελής και δεν πλήρωνε πια φόρο απ' την εκφορά των χειλιών σου….[Με σεπτεμβριανά μάτια.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την Περσία πατέρα θα κατακτήσω όπως είχε προσυμφωνηθεί και θα κατακτήσω όσα με τις αυθαιρεσίες του έχει απ' τον λαό της Μακεδονίας υποκλέψει…[Τα χέρια του ως άμπωτη μετατοπίζονται στο στήθος το παπαρούνειο και μελανόμορφο απ' την πληγή του μαχαιριού.] Θεϊκή πρόνοια από αυτόν τον σατράπη για την αρχηγία των Μακεδόνων δεν έχω καμιά…[Με ουδεμία έφεση συμβιβασμού.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πόσο σε χαίρομαι Αλέξανδρε όταν κατ' αυτόν τον τρόπο μιλάς…[Τα χείλη του σχηματίζουν ελαφρώς το μικρό γράμμα ύψιλον, ενώ βγαίνει πάλι αίμα απ' το στόμα του και στα μάτια του αντικρύζει κανείς την απόπειρα διάσωσης της ζωής από ένα στήριγμα έστω και στην ουσία επιφανειακό που δίνει την επίσχεση ενός θαύματος που 'ναι απίθανο να συμβεί.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κατέκλεψε τον λαό μου με τους δυσβάστακτους φόρους που επέβαλλε…. Η θεότητα που 'χω δεν είναι δανεική όπως ο Δαρείος είχε ισχυρισθεί…[Του δίνει στο στόμα ένα φιλί για να του μεταγγίσει ολίγη απ' την δική του ζωή.]Είναι μόνιμη και ατσαλωτή…[Κορδωμένος.]Ο υιός του θεού Άμμωνος εκ Δυτικής Λιβύης έχω καταστεί…Με ποιο δικαίωμα αυτός ο γελοίος φορολογούσε τα διδόμενα απ' τους θεούς στους θνητούς δώρα διατροφής;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μήπως με το ίδιο που πήρες φόρο τριών ταλάντων απ' τους κατοίκους της Μοθώνης και δύο χιλιάδες στρατιωτών…[Ο Αλέξανδρος τον λοξοκοιτάζει.] Τα λόγια σου όμως ηλιοσταλθέντα απ' την Αθηνά…[Με την γνώριμη, πρεσβύτερή του φωνή και με εαρινή φωνή.] Το δόρυ γιατί ο Αντίοχος ζήτησε απ' τους αγγελιαφόρους του Δαρείου να φιληθεί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ήταν το μήνυμα μου προς τους εκπροσώπους του Δαρείου τους αδαείς πως ο πόλεμος θ' αναδυθεί και από καταισχύνη ή φόβο το

δόρυ μου θα πρέπει από όλους να προσεγγισθεί…[Το πρόσωπο του Αλέξανδρου περιεργάζεται ακίνητο στον κάθετο άξονα μα σε αέναη κίνηση στους οριζόντιους που του δίνουν αναπνοή την δεινή θέση της υγείας του πατέρα του.]Μεταπλάθεις τις ιδέες σε πράξεις με μεγαλύτερη πιθανότητα πραγματοποίησης όταν οι φορείς τους δεν γνωρίζουν το απώτερο νόημά τους…[Με καβείριο ύφος.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε είμαι υπερήφανος για εσένα έστω και αν η υπερηφάνεια θα μπορούσε απ' τους Ολύμπιους να θεωρηθεί αμαρτία…[Με καθαρότητα ισχύος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ίδιο και η αλαζονεία πατέρα… Το ίδιο και η αλαζονεία… [Με αυτοκρατορική εμμονή και ύφος Κίνας.] Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει ιστορία ή τα προβεβλημένα της καλλιτεχνικά ταλέντα στην κοινωνία…[Με το ύφος της γνώριμης νεανικής νιότης που 'ναι παρορμητική, αδάμαστη και δεν μετανιώνει για τίποτε στο πάθος που την διακατέχει.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Θα τους σκότωνες αν δεν ήταν πειθήνιοι στα λόγια του φίλου σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο λόγος μου είναι η γη και ο ήλιος που καθημερινώς είναι στην ανατολή… Επ' αυτού μην διχογνωμείς…[Αγγίζει το σημείο της Φιλίππειας καρδιάς.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποτέ σου δεν θα προσκυνούσες τις περσικές επιστολές και τα πόδια που μετέφεραν αυτές…[Το πρόσωπό του στις οριζόντιες γραμμές του ωδινών πυραμίδα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το γεγονός ότι φίλησαν τον δεκατριάχρονο Αντίοχο δηλώνει μια προοικονομική αλκιβιαδοφορία….
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όταν τους υποδέχθηκες μου μεταβίβασαν πως ομοίαζες με το χρυσελεφάντινο άγαλμα του Διός….[Με ύφος αυτοκράτορα σε στιγμή αναλαμπών σπουδαία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα ενδύματά μου ανήκουν στον ήλιο που γλεντοκοπάει και βασιλεύει για γαμήλιες τελετές με το φεγγάρι…[Με ύφος επεκτατικής ονειροδρομίας.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το στεφάνι από χρυσό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως είμαι ο Ολυμπιονίκης της φήμης και του πλούτου της Βεργίνας…[Με έπαρση αρρενωπή.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Είχε όμως πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια…[Χασκογελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό σημαίνει πως η γη έχει πλούσια μυστικά με τα οποία οι ηγεμόνες διαφεντεύουν τις κρατικές υποθέσεις και τα προβλήματα των λαών, ενώ τα μαργαριτάρια πως των απλών πολιτών γνωρίζω τον κευθμό και πως είναι από εμένα διαφεντευτός…[Αμετάπειστος.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μ' έχεις συγχωρήσει που νυμφεύθηκα την αδελφή του Αττάλου την Κλεοπάτρα;[Με το δέος του επιθανάτιου ρόγχου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ μ' έχεις συγχωρήσει που σκότωσα τον Λυσία εκσφενδονίζοντας του μια κούπα, επειδή με αποκάλεσε νόθο σύγγραμμα;
[Με ύφος δραματικής αντιλαβής.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τα λόγια σου για την ανικανότητά μου να σε σκότωνα λόγω της προσβολής ήταν πιο αιχμηρά και απ' τους τραυματισμούς που προξένησες με το ξίφος μου στου γάμου μου τους συνδαιτημόνες…[Με ύφος λαβωμένου περιστεριού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όποιος βιάζεται στο ανάκλιντρό του σκοντάφτει…[Με ύφος ονειροπολικής συγχώρεσης.]Και τουλάχιστον να 'ταν και ασιατικό…[Πάντως η στιγμή της συμφιλίωσης με την μητέρα είναι εφάμιλλη εκείνης της Ανδρομάχης με τον Έκτορα και τον μικρό Αστυάνακτα.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε μην ακολουθήσεις ποτέ τις μαγικές του Νεκτανέβω πρακτικές…[Συνεχίζει παρά τον θάνατο που πλησιάζει αγέρωχος απ' την θύρα του δώματος του προς το προσκεφάλι του.]Εξέθετε κέρινες νήες σε μια χάλκινη λεκάνη, με όμβρου ψιάδες οραματιζόμενος την αντίπαλη παράταξη και κρατώντας ένα ραβδί από έβενο προέφερε ξόρκια και επικλήσεις στον θεό Άμμωνα και στους αγγέλους ενώ τα βάπτιζε…[Με ύφος μεγάλου παραμυθά που απευθύνεται σε άγνωστο κοινό περιμένοντας στο καπέλο του νομίσματα δύναμης για να συνεχίσει το θεάρεστό του έργο.] Έτσι σε κάθε ναυμαχία νικούσε….Τα μάγια του τον εγκατέλειψαν από ό,τι φαίνεται και εκθρονίσθηκε κουβαλώντας τόσο χρυσό αρκετό ώστε να γίνει στην μακεδονική αυλή αποδεκτός…Από βασιλιάς της Αιγύπτου απέληξε στην Πέλλα να βγάζει τα προς το ζην ως αστρολόγος και χρησμοδότης….[Με ύφος σοφίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ξεχνάς πως της Αιγύπτου οι θεοί είχαν προσχωρήσει στων Αράβων, Σκυθών, Καύκωνων,των Οξύδρακων, των Σήρων, των Λάπατων, των Αγριοφάγων των Βοσπόριων, των Άγρων, των Ζάλβων, των Ευωνυμίτων των Ιβήρων, των Μεσοποτάμιων, των Χαλδαίων το πλευρό…Πως λοιπόν να μην γονυκλινεί σε τέτοια μαγεία λογική;[Τους απαριθμεί με στρατιωτική λογική.] Σου υπόσχομαι πατέρα πως θα 'μαι σε κάθε μάχη στις σάρισες παρών και τις μακεδονικές φάλαγγες…[Με αποφασιστικό ρυθμό.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μπορώ τώρα κάπως να επαναπαυθώ…[Με ύφος αναιτιας παραίτησης που γνωρίζει όμως τον προορισμό της.]Είχα δει ένα όναρ με την Ολυμπιάδα και έναν ασπρομάλλη με κέρατα θεό να της κεντάει την δύση της μ' έναν πάπυρο του Νείλου, σημάδι ότι θα γεννούσε ένα παιδί παράφορο και όπως ένας ποταμός ορμητικός, διανοούμενος και στα μυστικά του συναισθηματικός. Σφραγίσθηκε το σπήλαιό της μ' ένα δακτυλίδι χρυσό και σε μια του πέτρα είχε με το δόρυ του μικρό ένα λιοντάρι και με του ήλιου τις εκλάμψεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Νεκτανέβω μου εξομολογήθηκε πως ένα θαλασσινό ιέρακα για να σου προκαλέσει το όνειρο είχε συλλάβει….[Με την αλαζονεία της λογικής που ερμηνεύει με πρόναους όλα τα δεδομένα της μεταφυσικής.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Συνηθίζουν να στέλνουν όνειρα οι θεοί στους θνητούς για να δούνε πως στο ασυνείδητό τους θ' αντιδράσουν και ποιες είναι οι πιο απόκρυφες επιθυμίες τους…[Ξεροκαταπίνει και ο Αλέξανδρος του δίνει από μια κούπα λίγο νερό να πιεί να ξεδιψάσει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κατά την διάρκεια της βασιλείας σου συνέβη πατέρα κάτι άλλο που θα 'θελες μαζί μου να μοιρασθείς;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Είδα ένα νεαρό πουλί ένα αβγό να γεννάει και εκείνο στη γη να κατρακυλάει…[Με το ύφος του ακλόνητου γεγονότος που δεν αμφισβητείται η ύπαρξή του από τίποτε.]Απ' αυτό ξεπήδησε ένα μικρό φιδάκι το οποίο περικύκλωνε το αβγό θέλοντας να ξαναμπεί σ' αυτό αλλά δεν πρόλαβε καν να βάλει εντός του το κεφάλι…[Με μικρές παύσεις.]Πρόσεχε παιδί μου γιατί ο Αντιφώντας μου είπε πως θ' αποκτήσω έναν γιό που θα κατακτήσει τον κόσμο-αυτό είναι το σύμβολο του αβγού- έστω και αν είναι εύθραυστο, θα του δώσει πνοή μα σαν γίνει αυτό ολοκληρωτικώς θα θελήσει να επιστρέψει στην πατρίδα μα δεν θα προλάβει…[Με ύφος μάντη σε αρχαία ελληνική τραγωδία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα ανώφελες οι νουθεσίες σου…[Αμετάπειστος.]Και εγώ σαν τον Οιδίποδα δεν απέφυγα την μοίρα που μου διόρισαν οι θεοί και σκότωσα τον αληθινό μου πατέρα τον Άμμωνα- Νεκτανέβω, τουτέστιν τον βασιλιά που σε θεό είχε μεταμορφωθεί δίχως ποτέ μ' εκείνον να συνταυτισθεί…[Με την μαγική δύναμη του λόγου.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πως φαίνεται τέκνο μου πως ήσουν Αιακίδης και τις ψυχές εν ζωή κρίνεις….[Με δυσανάλογη πνοή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κάρα…Κάρανος…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ο νους γεννάει γένη και ιδέες μικρέ μου Αλέξανδρε….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην με αποκαλείς μικρός…. Γεννήθηκα από μικρός μεγάλος…. [Εμφανώς ενοχλημένος.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μεγάλε Ηρακλείδη απ' τα κλεινά του κραταιού γένους των Μακεδνών Τήμενου εξωτερικά χείλη…[Βήχει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι Πιερίδες….[Σαν σε όραμα να τις βλέπει.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ναι, Αλέξανδρε…Οι Πιερίδες δίνουν στην ζωή πνοή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το λες πατέρα γιατί το ένα σου μάτι μαζί με την ζωή σου έχει χαθεί….[Με εφηβική τάση ονειρομαντική.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε ενώ γεννήθηκες την ημέρα που ο Ηρόστρατος κατέκαυσε το ναό της Αρτέμιδος πιστεύω ότι δεν θα παύσεις ποτέ τους δολοφόνους μου να θηρεύεις…[Κλείνει για λίγο τα μάτια.]Και αυτό σου το επιβεβαιώνω με το ένα μάτι αλλά αν είχα και δύο πάλι το ίδιο θα σου έλεγα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο δυικό οφθαλμό γιατί δίχως την διπολικότητα ζωή δεν μπορεί να γεννηθεί…[Με ύφος γνώσης που στον Δημιουργό του σύμπαντος αντιστοιχεί.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Οξυδερκής η παρατήρησή σου Αλέξανδρε αν και πολλοί λένε πως η Άρτεμις….[Ξεροβήχει.]Η Άρτεμις εκείνη την ημέρα…[Βαριανασαίνει.] Εκείνη την ημέρα δεν είχε με τον νεώ της ασχοληθεί αλλά αν και με ποιον τρόπο θα γεννηθείς ως αδελφός της που ήσουν απ' τον Δία…[Με καρτερική νηφαλιότητα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απέδειξα πως είναι επιτύμβιοι οι οιωνοί…Δεν έχει τέλος στον πόλεμο η θηρευτική….[Μεγαλοστόμφως.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ξέχασες όμως τον οιωνό πως με την γέννησή σου την Ασία μεγίστη συμφορά θα βρει…[Ο Αλέξανδρος αλαφιασμένος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, πατέρα….[Με πνιγμένο παράπονο ως αποκύημα μίσους για τέτοιου είδους διαδόσεις.]Όπως βλέπω το ποτάμι σου με τα ενδύματά του και με τον οίνο τους να ζαρώνει και να πνίγει έτσι έχουν δύο όχθες οι οιωνοί ενώ φαντάζουν λέβητες τριποδικοί και δελφικοί….
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ανάδελφοι οι Αχαιοί Αλέξανδρε….Οι Αργείοι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γέννησή μου συνέπεσε με νίκες στα πεδία των μαχών και ολυμπιακές….[Κορδωμένος από υπερηφάνεια.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η κατάκτηση της Ποτείδαιας….Και οι Ιλλύριοι όπως τα χρέη μου στον θεό και στους εχθρούς μου είχαν εκτοπισθεί …[Ανακουφισμένος τα μάτια του για ένια δευτερόλεπτα κλείνει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χρέη μεταφυσικά και υλικά….[Ο Φίλιππος ρίχνει μια κλοπιμαία ματιά σ' ένα αγαλματίδιο του Αλέξανδρου.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί Αλέξανδρε επέτρεπες μόνον στον Λύσιππο να σε απαθανατίζει; [Του άπτει το μάγουλο για να επιβεβαίωσει πως είναι ο γιός του στην παραζάλη του θανάτου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί απελευθέρωνε τους ίππους και η φαντασία του συνδύαζε το γεγονός πως είμαι ταχύπους…[Σηκώνεται απ' το κρεβάτι.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η κατάρτιση σου η νοητική Αλέξανδρε συμβαδίζει με την αγχίνοια την γλωσσολογική σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Υγρά τα μάτια μου πατέρα θα του ζητώ να γλύφει στο πρότυπό μου γιατί το θάνατό σου επιθυμώ έστω και καλλιτεχνικώς να πενθώ…[Με την ελαφράδα του μαγιάτικου αέρα.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Με κεραυνό να ζητήσεις απ' τον Απελλή να ζωγραφισθείς… [Κεκμηκώς απ' την συζήτηση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τότε θα 'μαι σκούρος και μελαμψός ακολουθώντας την ζωγραφική ένθεση ενός κεραυνού στο νεφελώδη και αγριωπό καιρό…[Με το ύφος του παντογνώστη παιδιού που αψηφά κινδύνους και ζημίες απ' τις πράξεις του.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε είσαι της φύσης η μάνητα για το γένος των θνητών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στο στήθος και στο πρόσωπο θ' απεικονισθώ πορφυρός, ενώ στο υπόλοιπο σώμα φάλαρος…[Με την αθωότητα του γυμνού μοντέλου στην Σχολή καλών τεχνών.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί εκεί που είναι η καρδιά και ο νους σου να 'σαι ακλόνητος και τροπικός εξακολουθείς…[Το ύφος του απλανές.]Η ανθωδία σου χαρακτηριστική και από όλους αυγουστιανή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προέρχεται απ' την ορθόδρομη πέψη των τροφών…[Με ειρωνεία στα τετράγωνα των εμπαιγμών.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ή επειδή η ψυχή σου είναι τόσο παχυλή και τρυφηλή που δεν επιτρέπει στις ιδιότητες των τροφών εις του δέρατος τον αφρό να 'χουν αναδυθεί …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί και για τον λόγο αυτό…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η ψυχή σου τόσο λαμπερή όσο η στροφή του Βουκεφάλα προς τον ήλιο για να δαμασθεί…[Βήχει και ξανακλείνει τα μάτια.]Το έχασα το στοίχημα αυτό…[Με τρεμάμενη φωνή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το χάδι πατέρα και τα πιο άγρια ζώα ηρεμεί και η ελαφράδα στον χειρισμό τους επαγρυπνεί…[Με σπιρτοφόρα διάθεση.]Με την σκιά του τρόμαζε…[Πιάνει τα μπράτσα του απ' το αεράκι το καλοκαιρινό.]Όλοι έχουμε σκιές γύρω μας και μέσα μας πατέρα…[Εμποτισμένος με τον φόβο του αγνώστου.]Άλλες δεν τις βλέπουμε…Άλλες δεν αντιλαμβανόμαστε ούτε καν την ύπαρξή τους…Και άλλες είναι στο εκεί και μας περιμένουν για τον καταληκτικό χορό…[Σα 'να ανατριχιάζει απ' την παρουσία του Χάρου στο δωμάτιο που έχει καθίσει στην γραμμή του κρεβατιού.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Κρυώνεις Αλέξανδρε ή σου διακομίζω την αύρα του σώματός μου στο δικό σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις κάτι πατέρα; Τη νύχτα κάποιες ώρες μετά τα μεσάνυχτα η θερμοκρασία πέφτει…[Τα χέρια του προσορμούν στους ώμους του απ' την παγωμένη αύρα που νιώθει να πλησιάζει.]Λέγεται πως εκείνη την ώρα τα φαντάσματα των νεκρών κατακλύζουν την επιφάνεια της οικουμένης για να την θωπεύσουν και να προπαρασκευάσουν την επόμενη ημέρα με το πρώτο άγγιγμα του ήλιου… Αυτή την ώρα νιώθω μέσα μου που κρατώ ως ανάμνηση μόνιμη και αμετάθετη…[Με αδημονία να γνωρίσει και άλλες πτυχές του αγνώστου.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ίσως να νιώθεις το πρόπλασμά μου να σε κατακυριεύει ως προοίμιο του επιτάφιού μου…[Οι κόρες των οφθαλμών του προσεγγίζουν τις σακούλες με το πιο ηδύ βλέμμα που προσιδιάζει σε ηθοποιό.]Μα δεν θα εκδοθεί ώστε όπως στον Αριστοτέλη με τους ακροαματικούς του λόγους να παραπονεθείς….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν τα μάθαιναν όλα οι κοινοί θνητοί πως θα τους καταδυνάστευαν οι δωρικοί θεοί που είμαστε εμείς; [Χτυπάει με τα χέρια του τα στήθη σχηματίζοντας εκατέρωθεν το γράμμα νι.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σωστά Αλέξανδρε ομιλείς…[Ασθενικός.]Ο θνητός στον δαυλό της γνώσης διαφέρει απ' τους ηγεμόνες βασιλείς…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο έρως μου για την ιατρική που μου μεταλαμπάδευσε ο άριστος των τελών δεν αρκεί πατέρα για να σωθείς…[Του πιάνει το αριστερό του χέρι για να του καταιονίσει τον σφυγμό.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δεν θα ξανανικήσω σε μάχη….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό βάζω στο προσκεφάλι μου πάντα την Ιλιάδα και ένα μικρό σπαθί….[Γελάει ώστε το μακάβριο να διασπασθεί.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ώστε η θεωρία με την θούρια πράξη να συνδυασθεί…[Ο Αλέξανδρος γονατίζει στο νεκρικό κρεβάτι.Πιάνει το χέρι του πατρός του και με δάκρυα στα μάτια ετοιμάζει να του πει κάτι σημαίνον με περιοδικά αναχώματα στο μήκος των δρόμων που υπολόγιζε όταν ήταν μικρό παιδί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα πόσο μετανιώνω που έλεγα στους ομήλικους μου με ζήλεια ότι τα καταλαμβάνεις εσύ πρώτος όλα και δεν θα άφηνες να ποιήσω τίποτε μέγα και λαμπρό για εμένα …[Με δάκρυα στα μάτια για τον πατέρα του που βλέπει το σύννεφό του απ' την γη να σβήνει δίχως να δύναται ν' αποτρέψει το μοιραίο.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Του εαρινού θάλλους προτυπώσεις Αλέξανδρε μου…Αλέξανδρε μου…Αποχωρούν οι προτάσεις μου όπως το χιόνι απ' την ικμάδα της βροχής…[Εξάγει το δαχτυλίδι του και προσπαθεί στου Αλέξανδρου το χέρι να εισαχθεί.] Το άστρο της Βεργίνας βλέπω στο πρόσωπό σου Αλέξανδρε…[Σα να βλέπει ένα θαμπό φως.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απεχθανόμουν πάντα την ιδέα της κληρονομιάς…[Με το πνεύμα του φουσκωμένο στα στήθη έτοιμο απ' τα ρουθούνια του να προελάσει και να μεταμορφώσει το άυλο κενό σε ύλης διάφορα σχήματα.]Ερανιστής ήμουν της κτήσης και της απόκτησης…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Και τώρα Αλέξανδρε…Πολλές κτήσεις εσύ θα κληρονομήσεις…
[Το δακτυλίδι βρίσκει την θέση του στου Αλέξανδρου το χέρι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, πατέρα και δεν μου είναι πια αυτό τόσο αρεστό…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ποτέ παιδί μου δεν σου άρεσε η εξουσία με χρήματα και χλίδες…
[Με αιολική μεγαλοπρέπεια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ένα λεοντόμορφο μωρό διδάσκαλο με ήθος αυστηρό μπορεί να 'χει μόνον έναν εις το όνομα Λεωνίδα…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Και τον Λυσίμαχο Αλέξανδρε…Μην ξεχνάς τον Λυσίμαχο που φοινίκιζε στο θέατρο μας για να έπαιζες τον Αχιλλέα και εγώ τον Πηλέα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με απελευθέρωσε για να 'μαι έτοιμος στην μάχη…[Με σπινθηροβόλο βλέμμα.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μέχρι και τον Βουκεφάλα στην γητεία σου υπέταξες…[Με αττικιστικό θωμασμό.].
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το άλογο και το ζώο θέλει χάδι…Όταν βγάζεις την χλαμύδα σου δείχνεις πόσο κοντά του είσαι…[Με απόκοσμη στοργή.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Τω όντι Αλέξανδρε…[Σε περιληπτικό τόνου που συμπεριλαμβάνει το άπαν.]Τα ζώα και οι ίπποι δεν φορούνε χλαμύδα…[Ασθμαίνων και με αίματα στα χείλη.]Η αφίππευση είναι ένα είδος υποβολής…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα με ξαναφιλήσεις πατέρα στην κεφαλή;[Κάμπτει το κεφάλι του και ο Φίλιππος με συγκίνηση του δίνει ένα ξηρό απ' την αδυναμία φιλί.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ω παι ζητεί σεαυτώ βασιλείαν ίσην Μακεδονία γάρ σ' ου χωρεί!
…[Με κλίση αριστερή η πλάτη στον γιό του για να μην τον βλέπει σε αυτή την οικτρή κατάσταση.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Πατέρα χωρίς εσένα δεν θα 'χα τόσο αξιόχρεη μόρφωση στο ιερό των νυμφών στην Μιέζα…Με τον Σταγειρίτη πάντοτε καθοδηγητή…[Με το ύφος της νοσταλγίας στιγμών και αναμνήσεων που δεν έζησε.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Φιλοσοφία δε νοείται δίχως τέχνη και μουσική…[Επιγραμματικός.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν έπρεπε όμως να εκδώσει τους ακροατικούς του λόγους για το κοινό…[Με ύφος καθηγητή.]Σε τι θα υπερέχουμε πατέρα αν οι αδαείς γινουν κτήμονες των μορφωτικών και απόκρυφών μας αγρών;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Παιδί μου η γνώση μοιάζει μ' ένα χωράφι…[Ξεροσταλιάζει και ξαναγυρνάει την πλάτη του για να τον βλέπει ο γιός του.] Νιοστό σαν μια ήπειρο που όταν πέσουν οι σπόροι της… Όταν πέσουν οι σπόροι της δεν ξέρεις που θα ευδοκιμήσουν, που θ' αποξηρανθούν, που θα καταφαγωθούν και που θα χαθούν…[Με προδρομική χριστιανική τάση διδασκαλίας.]Ηγέτης δίχως αυτοπεποίθηση δεν είναι… Δεν είναι ηγέτης…[Μοιάζει να χάνει τα λόγια του.]Η γνώση παιδί μου δεν μπορεί να γεννάει αμφιβολία ούτε να εκφράζει αδυναμία…Αντιθέτως έχει την τάση της καταλυτικής μανίας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό γιάτρεψα πολλούς με την αγάπη μου…[Με το ύφος του πατέρα του στρατοπέδου.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πρώτος διέσπασες τον Λόχο των Θηβαίων τον Ιερό και πρώτο θα τον ξαναδιασπάσεις αν τυχόν ποτέ στασιάσουν…[Με αποθέωση στα κλέα του γιού του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα γιατί πιστεύεις πως ανηγέρθη ναός στην Ολυμπία με χρυσελεφάντινο άγαλμα στο εσωτερικό του;[Με υποκριτική απορία.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Εδραιώθηκε για να 'ναι απαστράπτουσα η μνήμη και η ανάμνηση όλων των Ελλήνων για τις επιτυχίες που έδρεψε η Μακεδονία ώστε να εγκαταλειφθεί το πολίτευμα το δημοκρατικό και να εγκαθιδρυθεί το μοναρχικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί διέταξες την απελευθέρωση των Αθηναίων αιχμαλώτων και όχι των Θηβαίων;[Με τις κόρες των ματιών πότε στην άκρη δεξιά και ενίοτε στα αριστερά.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το διέπραξα για να εκδιπλωθεί η σοφία που αντιπροσώπευε η Αθηνά….[Με απόσταγμα θεϊκής και φιλοσοφικής παντογνωσίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί πούλησες ως δούλους τους ηττηθέτες Θηβαίους αφού τους αγγάρεψες να θάψουν τους νεκρούς της Μακεδονίας;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί η ήττα είναι δουλεία· μια δέσμευση δίχως περιθώρια ελευθερίας όπως ο θάνατος και των νεκρών η κηδεία και η φροντίδα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να υποθέσω πως τον Ωρωπό τον χάρισες στους Αθηναίους για να μην ξαναενωθούν στρατιωτικώς με τους Θηβαίους…[Γελάει.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πολύ σωστά υπέθεσες παιδί μου…[Με στωικότητα στου τέκνου του την νοητική ετυμηγορία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να υποθέσω επίσης ότι τους επιδίκασες την Δήλο του Απόλλωνα και της Ήρας την Σάμο για τον ευμένεια των θεών…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Όχι όμως την θρακική χερσόνησο για να εξαρτώνται από εμάς για του Εύξεινου Πόντου το στάρι…Και η Φιλοκράτειος επιβεβαιώθηκε γιατί αγάπησε το κράτος μου…[Με καλλιτεχνική δεξιότητα στους βοστρύχους του λόγου του του μιμνερμικού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί διέταξες ν' αποδώσω την τέφρα των θνησκόντων Αθηναίων στην εκκλησία του δήμου; [Παραζαλισμένος από αυτήν την αέναη ερωτοαπόκριση.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Για να τους αποδείξω πως με την μακεδονική φρουρά στην Καδμεία η μοναρχία επανέρχεται όπως και το τέλος της δικής τους δημοκρατίας…[Βήχει επικίνδυνα αίμα σχηματίζοντας στο μάγουλό του το γράμμα γιώτα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Εξ' ου και η ειρήνη του Δημάδη…Δήμος…Άδης…Ο δήμος του Άδη…[Σε διαβεβαιωτικό τόνο λες και είναι σε εντεταλμένη από τον βασιλιά υπηρεσία.]Και γιατί συμμετείχες στον πόλεμο κατά της Άμφισσας που οικοιοποιήθηκε παρανόμως τα εδάφη του Μαντείου των Δελφών;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Εξετέλεσα αυτή την αποστολή ώστε η αποτυχία στον Βόσπορο από την μνήμη όλων να μην απομνημονευθεί…[Με την πονηρία ενός βασιλιά που με την διόρασή του κερδίζει χρόνια στην διακράτηση της εξουσίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ως βασιλεύς να φανείς θεοσεβής όπως συνέβη με τους πλούσιους γαικτήμονες που καταπάτησαν αυθαιρέτως αγρούς του Απόλλωνα αποδεικνύοντας πόσο ασεβείς υπήρξαν …Πάντως πατέρα στην Χαιρώνεια στο γερό δεξί τμημα της παράταξης θα 'θελα πάντα να ήμουν εγώ και όχι στο ανακμαίο αριστερό…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Και οι σύμμαχοι Θεσσαλοί όπως η καρδιά πάντα στο κέντρο…
Είχες όμως την συντροφιά του Παρμενίωνα και του Αντίπατρου στα αριστερά…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ναι…[Σκεπτόμενος ως Γάλλος.]Και δεν χρειάσθηκε εκεί να κολυμπήσουμε και να ζητήσουμε για την σωτηρία μας την συνδρομή του Ποσειδώνα όπως έπραξαν οι Φωκαείς με τους συμμάχους τους στο Κρόκιο πεδίο…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Για την Όλυνθο….[Με ύφος παραίτησης απ' την ζωή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Μενέλαος στην Τροία Φίλιππε ζητούσε την ωραία του Ελένη και εσύ τον ωραίο σου αμφιθαλλή Μενέλαο με τον Αρριδαίο…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί ο θρόνος μου απ' την δυάδα τους είχε διεκδικηθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Με το γράμμα γάμα κατέκτησες τον αρχαίο ελληνικό κόσμο…Νότιος Ελλάδα, Θράκη και Ασία…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η Όλυνθος πιστεύω πως μου καλλιέργησε την ιδέα να κατακτήσω την Ποτίδαια για να προκληθεί στην Αθήνα φιλοπόλεμη ανησυχία…[Η αναπνοή του σε κλιμακούμενη δυστοκία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ ορθό πατέρα μου…Αν και η αναπνοή σου δύει και δεν συνουσιάζεται με τα πνεύματα και τους τόνους της γλώσσας του κενού η διαύγεια πνεύματος σου με κατενθουσιάζει…[Του χα'ι'δεύει ξανά την βασιλική του κόμη.]Γιατί όμως πατέρα αφαίρεσες την δυνατότητα χρήσης αναρριχητικών σκαλών απ' τους στρατιώτες σου στα τείχη της Μεθώνης;
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Γιατί θ' αναγνώριζα εμμέσως πλην σαφώς πως οι στρατιώτες μας…. Θα ήταν κατώτεροι…[Η αναπνοή του σαν διακεκομμένη συνουσία.] Σε πνεύμα και ανδρεία… Από αυτούς της Μεθώνης… Με το ν' αναβιβάζονται στον ουρανό… Με αντηρίδων μηχανήματα ….[Με πολύ μεγάλη δύσπνοια.]Οι στρατιώτες μου μάχονται σώμα με σώμα, με γενναιότητα για το αβέβαιον και το ακαθόριστο της μάχης και δεν κερδίζουν πολέμους με τεχνάσματα βουτηγμένα στην ραθυμία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί οι ηττηθέντες Μεθωναίοι απεχώρησαν εκ της πόλεως ενδυόμενοι;[Με νυφίτσας ύφος.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Γιατί με την κατάσχεση της κινητής και ακίνητής τους περιουσίας….Φάνηκε η γύμνια τους ενώπιον του εχθρού… Αλλά και η ενδυμασία τους…[Με πιο ελαφριά δύσπνοια.] Υπήρξε η περίτρανη απόδειξη της γενναιοδωρίας…. Του εχθρού τους για να μην φανεί ποτέ το μέγεθος της νίκης του…[Με ύφος θριάμβου.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το Παγγαίο το κατέκτησες όχι μόνον για τον χρυσό και τον άργυρο όπως πολλοί πιστεύουν αλλα και για την ξυλεία…[Ο λόγος του διαπιστευτήριο για την εμπιστοσύνη που υπέδειξε ο πατέρας του για την διαδοχή στον θρόνο.]Ν' αποκτήσει η Μακεδονία μας την ξυλεία την δέουσα για να ξεπεράσει σε αριθμό το ναυτικό των Αθηναίων και να τους υπερσκελίσει όλους με τις τριήρεις και τις φάλαγγές της…[Με ύφος εμπεδωτικό και εμπεριστατωμένο.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Είχα αποσύρει την μακεδονική μας φρουρά… Στην Αμφίπολη για να πιστεύουν… Οι Αθηναίοι πως δεν ήμουν επικίνδυνος εχθρός…[Με μεσαίου τύπου αναπνοές.] Και πως ευκολότερα θα μπορούσα… Έτσι να κατακτήσω το Παγγαίο με αιφνιδιασμό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν οι Ιλλυρίοι και οι Παίονες που έπρεπε να εξαλείψεις πρώτα και μετά να προχωρήσεις στις εσωτερικές κατακτήσεις…[Με ύφος λύκου.] Στο κέντρο του θώρακά σου ανάμεσα στις δύο σου καρδιές βλέπω ακόμη τα βασίλεια που συνένωσες σ' ένα: Λυγκηστίδα, Ελίμεια, Εορδαία, Ορεστίδα, Πελαγονία και Τυμφαία…[Με ενθουσιαστική χαρά.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αυτή η εξάλφα πόλεων ποτέ δεν διασπάθηκε από εμένα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν το περίμενα πατέρα πως θα σε έχανα απ' τον Πτολεμαίο Αλωρίτη των Περσών όπως απεβίωσε ο παππούς μου ο Αμύντας ο τρίτος… [Απομακρύνεται ξανά απ' τον πατέρα του.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Η Ευριδίκη…Και τώρα η Ολυμπιάδα υποδύθηκε την μητέρα μου…[Βυθισμένος στην οδύνη του τόσο για το απώτερο όσο και για το εγγύτατο παρελθόν.] Η μητέρα μου και ο ερωμένος της….Η σύζυγος και ο ερωμένος της… Πάντοτε αναζητούμε την γυναίκα που μοιάζει στην μητέρα μας Αλέξανδρε ό,τι και αν συνεπάγεται τούτο…[Με ύφος ανδρικής κατανόησης που εμφανίζεται σε φίλους που είναι πολύ στενοί και αφηγούνται με πάσα λεπτομέρεια μεταξύ τους τις ερωτικές τους περιπέτειες τόσο με γυναίκες όσο και με άνδρες.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Από Μυρτάλη σε Ολυμπιάδα για να μην της θυμίζουν το τρωτό σημείο του Αχιλλέα…[Με νύγμα αμφιβολίας.]Τις αδυναμίες της…Μην ξεχνάς πως η μητέρα σου σκότωσε και τον αδελφό σου…[Ο λόγος του αιχμή βέλους.]Και θα σκότωνε και τον Περδίκα ή και εσένα αν δεν τους προλαβαίνατε…Ο Αλωρίτης ήταν πολύ φιλόδοξος…[Γελάει απ' την μικρόνοια όσων πάνε να σφετερισθούν θρόνους που δεν τους ανήκουν κληρονομικώς.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αυτό που είπες αμφίβολο…Κάποιοι λένε πως σκότωσε και τον Περδίκα σε κάποια εκστρατεία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φοβάμαι πατέρα πως το όνομα του θείου μου θα με καταδιώκει στα όνειρά μου μέχρι τον θάνατό μου…[Με κλειστά τα μάτια για την αποφυγή της τιμωρίας.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Το όνομα δεν προδικάζει και την μοίρα μικρέ μου Αλέξανδρε…
Μικρέ μου Αλέξανδρε…Λυπάμαι που δεν θα κατακτήσουμε την Ασία μαζί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν είμαι πια μικρός πατέρα…[Ενοχλημένος.]Είμαι μέγας και τρανός…Όπως και οι οκτώ γάμοι που έκανες διακεκριμένοι και τρανοί…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Γιατί συμβολίζουν τον άπειρο δυο κόσμων που εφάπτονται….[Πολύ μεγάλη δύσπνοια.] Χωρίς όμως ο ένας να υπεισέρχεται στον άλλο… Και αμφότεροι μηχανήματα …Για να έχουν ανοδική κίνηση προς τον ουρανό… Δίνοντας στέρεο έρεισμα ο ένας στον άλλον…[Η φωνή του μετά δυσκολίας ακούγεται στο κοινό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρω πατέρα πως είσαι κάπου κοντά και με ακούς…[Ο Φίλιππος έτοιμος να ξεψυχήσει και να παραδώσει το πνεύμα του στον αρχέγονο Θεό ώστε να αναχθεί σε ανώτερες σφαίρες.]

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Σώσε με Αλέξανδρε…Ο Χάρος είναι κάπου εδώ…[Με τον φόβο.]Αφουγκράζομαι το ένδυμά του…Θλίβομαι που δεν θα σε δω με τα εγγόνια που μου υποσχέθηκες κάποτε να κάνεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πατέρα…[Κλαίει ο Αλέξανδρος.]Αχ πατέρα![Ξανακλαίει με σπασμούς στις πεδιάδες της ψυχής του…Πατέρα πόσο άδικα φεύγεις…Πόσο άδικα και απροπαρασκεύαστος…Εσύ που δεν έβλαψες ποτέ κανέναν…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Μου 'χες πει πως οι άνδρες δεν κλαίνε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κλαίνε πατέρα…[Με λυγμούς.]Κλαίνε πίσω απ' τις σκιές της συκιάς και της ιτιάς…Και όμως κλαίνε…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Εσύ Αλέξανδρε που θα κατακτήσεις όλη την Ασία δεν μπορείς να σώσεις έναν πατέρα; Όχι οποιονδήποτε…[Έτοιμος να τελευτήσει.]Τον δικό σου πατέρα…Πες ότι μπορείς…[Ίσα που ο Φίλιππος ακούγεται.]Υποσχέσου το…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κάποιες στιγμές πατέρα ευχόμουν να πεθάνεις…Γιατί ήμουν η σκιά του σώματός σου…Τώρα που συμφιλιωθήκαμε δεν το επιζητώ πια αυτό…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Τώρα….[Πιο αδύναμος από ποτέ.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τώρα…Πως έγινε το γλέντι και η χαρά πόνος και στενοχώρια …[Με δυσθυμία.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πολλοί θα πούνε Αλέξανδρε πως με σκότωσες ώστε την πρωτοκαθεδρία του θρόνου μου να διαδεχθείς….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν είναι ποτέ δυνατό…Πάντα πατέρα ένας θάνατος προξενεί σχόλια κακοπροαίρετα….[Σε καθησυχαστικό τόνο.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Πες μου ότι θα με σώσεις…Πες μου ότι θα γίνω καλά και πως δεν θα πεθάνω…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορώ κάτι τέτοιο να υποσχεθώ…
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Δεν θέλω γιέ μου να εγκαταλείψω τα εγκόσμια…Δεν αποζητώ να εκτραπώ απ' την εξουσία μου…Πως θα 'ναι η γη χωρίς εμένα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είναι η παρουσία σου αξιομνημόνευτη….Θα ζεις στις αναμνήσεις μας…[Με νιοστή αγάπη.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ:Δεν θα χαρώ ποτέ ξανά τα γλέντια και το ποτό με τις γυναίκες….
Τον ήλιο να ανατέλει και το κυνήγι των εχθρών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Έτσι το θέλησαν οι θεοί πατέρα…Δαγκώνομαι τώρα που βλέπω να σε χάνω…Τώρα που συμφιλιωθήκαμε δεν αντέχω να σε χάσω…[Κρούει με τα δύο του χέρια τις θύρες της ζωηφόρου του και κλαίει.]
ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Αλέξανδρε φίλησε με πριν…Πριν…[Ο Φίλιππος ξεψυχάει χωρίς ο Αλέξανδρος να προλάβει να τον φιλήσει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ φταίω για όλα…[Ο Αλέξανδρος μονολογεί.]Αν είχα πείσει την μητέρα μου να συνεχίσει τις σχέσεις της που είναι αγαστές μαζί του…Αν έκανα τους γονείς μου να με αγαπήσουν περισσότερο τώρα θα 'χε αποφευχθεί αυτή η δολοφονία…Και αν ο πατέρας δεν ήταν τόσο εκδηλωτικός για τα σχέδιά του στην Μικρά Ασία και επιτίθετο ξαφνικά απ' τους Πέρσες δεν θα 'χε στιγματισθεί….[Κλαίει με ασυγκράτητα δάκρυα ενώ σβήνουν σταδιακά τα φώτα επί σκηνής ως ένα είδος παρηγορίας.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Ενώ γοερώς θρηνεί ο Αλέξανδρος πάνω στο νεκρό σώμα του Φιλίππου εισέρχεται στο δωμάτιο η Ολυμπιάς. Ο Παυσανίας κείμενος νεκρός μ' ένα ξίφος στο σημείο της καρδιάς.]

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Αλέξανδρε, παιδί μου μόλις με ενημέρωσαν πως έδυσε ο ήλιος της Βεργίνας…[Ανήσυχη.] Και με αυτόν ο επίδοξος δολοφόνος του…[Σε απορία της δικής της τύχης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όμως ανατέλλει….[Μοιάζει σα 'να 'ναι περιχαρακωμένος στον κόσμο του όπως τα μοντέλα που χρησιμοποιούσε ο Καραβάτζιο.] Εσύ όμως δεν φαίνεται να γίνεσαι θάλασσα φαιά και κάπρου…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Αλέξανδρε σκότωσες τον άνδρα που την αγάπη μου προς τον πατέρα σου νέκρωσε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είμαι σίγουρος ότι και αυτόν βλεφάριαζες…[Χωρίς να καταδεχθεί να της ρίξει ούτε καν μια ματιά.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Νη τον Δία…Τι λόγια Αλέξανδρε είναι αυτά;[Έντρομη.] Τον πατέρα σου θρηνείς ή εμένα ζηλοφθονείς;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Του πατέρα μου οι κατακτήσεις ήταν σημασίας γεωστρατηγικής…[Στρέφει για λίγο το κεφάλι του προς αυτήν και ξαναπέφτει στο στήθος του νεκρού πατρός του.] Οι δικές σου φύσεως συναισθηματικής…
[Με παιγνιώδες ύφος.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Νιώθεις πως σε απάτησα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο πατέρας μου και εγώ ήμασταν ο ίδιος αντωνυμικός εαυτός…
[Με υπερασπιστικό ύφος.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Την αντωνυμία την δική σου Αλέξανδρε γέννησα και του πατέρα σου παντρεύτηκα …[Σε ύφος παραπόνου.] Σαν εχθές θυμάμαι τις λέξεις του πως αν δεν του έκανα αγόρι την αγκαλιά του δεν θα ξαναγνώριζα…[Με τάση ονειροπόλησης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Νεκτανέβω ικανοποίησε όσα επιθυμούσες, ενώ ο πατέρας σφιχταγκάλιαζε την αρματωσιά του Άρη;[Ενώ με περιστροφικό κεφάλι την κοιτάζει αλλά πάλι ξανά πέφτει στο νεκρικό κρεβάτι.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Δεν κατανοώ Αλέξανδρε τα λεχθέντα σου …[Με μια χειρονομία αποκρύπτει το στόμα της από έκδηλη ταραχή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με πίνακες από ελεφαντόδοντα ή χαυλιόδοντες σου έλεγε τα ωροσκόπια; [Η Ολυμπιάδα ακίνητη αποπειράται να σκεφθεί τι ν' αποκριθεί.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Η σχέση μας ήταν αμιγώς επαγγελματική και αστρολογική…
[Καθέτως ορθή και όπως το μαχαίρι κοφτή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό μοιραζόσασταν από κοινού την κάμαρα;[Με εστραμμένη πάντα την πλάτη αλλά ανασηκωμένος χωρίς ν' αγκαλιάζει τον νεκρό.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Αυτό συνέβη για να μου εμφανισθεί ο Άμμων ο θεός…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φαίνεται πως οι εραστές σου παίρνουν ποικίλες μορφές…
[Με ζηλοφθονία.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ένα σιγμοειδές φίδι σε Άμμωνα με βουκέντρες και ύστερα στον άλκιμο Ηρακλή ώστε ως Διόνυσος με τον θύρσο να μου παρουσιασθεί με του Νεκτανέβω την μορφή…[Με αινιγματώδες βλέμμα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα μυστικά της γης που αφουγκράζεσαι σε μεταποιούν σ' έναν καλυκόσχημα κρατήρα ώστε η γνώση σου στον ουρανό να διοχετευθεί… [Μοιάζει στα λόγια της μητέρας του να προσπαθεί να συγκεντρωθεί.] Ύστερα γίνεσαι παντοδύναμος όπως ο Ηρακλής ώστε να διονυσιασθείς και στην ανθρωπομορφική σου φιγούρα να παρουσιασθείς…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Οι θεοί μην ξεχνάς πως υιοθετούν πολλές μορφές ώστε να επικρατήσει η τελική που είναι και η πιο ανθρωποκεντρική…[Με επίγνωση ανερμήνευτου θαύματος.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάλι καλά που δεν χρησιμοποίησε κάποιο ζώο όπως γεράκι για να σου προξενήσει το όνειρο της καλλονής…[Δηκτικός.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Αλέξανδρε το γνωρίζω πως οι μάντεις και οι μάγοι χρησιμοποιούν βότανα και ζώα ώστε με συγκεκριμένο περιεχόμενο σε όσους θέλουν να καθοδηγήσουν να προκαλέσουν όνειρα …[Με αδιατάρακτο ύφος.] Τα ζώα επειδή είναι πιο κοντά στην ανθρώπινη φύση και η οποία απέχει έτη φωτός απ' την θεϊκή όταν αντικρύσουν τις προαπαιτούμενες μορφές τις εντυπώνουν και με το συναρμόδιο μαγικό τέχνασμα απ' τον μάγο στον υπνωτισθέντα θα υποβληθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απ' τις γνώσεις σου περί ονείρων τεκμαίρομαι μητέρα πως δεν πρέπει να πιστεύουμε ούτε στα όνειρα ούτε στην ερμηνεία τους…[Δαγκώνει το σεντόνι του κρεβατιού σαν ζώο που μόλις πρωτοβρήκε την τροφή του.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Να πιστεύεις ότι τα βλέπεις ναι…Η ερμηνεία όμως και η επίδρασή τους ωφελεί όλους τους άλλους πλην της δικής σου περίπτωσης… Εξάλλου από μια ενύπνια κατάσταση η λογική δεν μπορεί στον ίδιο βαθμό όπως όταν είναι εκτός ύπνου να λειτουργεί….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Συνευρέθηκες μαζί του ενυπνίως ή ανυπνίως;[Σε ύφος οξείας.] Απάντησε τώρα![Τα χείλη του σε σχήμα τρικυμίας.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ενυπνίως συνευρίσκεσαι με θεούς που φοράνε δακτυλίδια για να εξαφανισθούν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θεοί που σε ποθούνε και για το λάγνο σου κορμί με τον αμέθυστο μεθούν…[Σε απορηματικό τόνο εσωστρέφειας.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Οι θεοί καλύπτουν το κενό και οι άνθρωποι την ύλη…[Δίχως παρέλκυση συνεργασίας για το νήμα της συζήτησης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα σου πω όπως ο Φίλιππος πως δεν διέπραξες καμία αμαρτία γιατί προσήλθες με κάποιον εκ των θεών σε αγαστή συνουσία…. Καμία εκ των πράξεων των θεών δεν θεωρείται αμαρτία….[Έχει στρέψει το βλέμα του προς αυτήν.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ακόμη και αν απ' τους ανθρώπους αμαρτία έχει θεωρηθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ακόμη και αν απ' τους ανθρώπους αμαρτία έχει θεωρηθεί …[Σε τόνο εκπρόθεσμης παραίτησης.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Η αναγωγή σου θα' ναι παπυρική… Εξάλλου ο Φίλιππος το απεδέχθη ευκοπότερα γιατί κατ' ουσίαν ο θεός τον υπηρέτησε για να μην στειροφανεί…[Ο Αλέξανδρος γελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι θεοί στην υπηρεσία των ανθρώπων…[Ξαναγελάει.] Θεοί δούλοι ανθρώπων…[Γελάει πιο έντονα.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Μια αντιστροφή θα 'ταν πιο ευλογοφανής…Μια αμαρτία πάντως εύγονη στου βασιλιά ανθρώπου την υπηρεσία σίγουρα δεν ήταν αμαρτία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δούλος κυρίων…[Γελάει μονολογώντας.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Κύριος των δούλων…Έτσι μου είπαν οι αστρολόγοι κατά την γέννηση σου πως θα γίνεις…[Καγχάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σαν το φίδι του Φιλίππου που συρόταν και έτρεπε σε φυγή τους εχθρούς του;[Πιάνει τον καβάλο του.] Αυτός ήταν ο Άμμων- Νεκτανέβω… Μικραίνει…Κουλουριάζει…Αυξάνεται…Και ξαναπέφτει…[Κοιτάζει με περιέργεια μικρού παιδιού τον φαλλό του.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Το κεντρί σου ο ωροσκόπος σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ό,τι ανατέλλει τα πάντα καθορίζει….[Ξαναγελάει παιδικά.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Μου ηχεί Αλέξανδρε πολύ ηλιολατρικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι σου είχε συστήσει ο Νεκτανέβω;

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Να μην σε γεννήσω με τον Ερμή στον Αιγόκερω…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πιστεύεις ότι θα γεννιόμουν εριστικός λόγιος;
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Όχι αλλά θα γινόσουν θωκοπόδαρος…[Κάνει έναν κύκλο γύρω από το νεκρικό κρεβάτι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τι άλλο;
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Να σε γεννήσω με τον Δία στους ιχθείς…[Σαν Εστιάδα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να 'μαι ευέλικτος και να ξεφεύγω όπως τα λόγια αυτής… [Κοιτάζοντας το κοινό με απίστευτη φλόγα ματιάς.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Μου συνέστησε η σελήνη σου να μην είναι στο άρμα των ταύρων για να μην γεωργείς αλλά την γη που σου έδωσε ο θεός να κατακτείς…[Ως πρέσβειρα των αστροσκόπων.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εμένα μου είπαν πως αν γεννηθώ με τον Άρη στον λέοντα
θα είχα στην μοιχεία άοπλος και γυμνός δικασθεί…[Με ύφος αετιδέα.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Και αυτό Αλέξανδρε γιατί κάποιοι ισχυρίζονται πως οι πολεμοχαρείς έχουν πέος ανίκανο και ισχνό…[Κάνει δεύτερο κύκλο γύρω από το κρεβάτι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό ο Άρης στον λέοντα αγαπούσε τους Φιλίππους…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Και τον Φίλιππο Αλέξανδρε…Και τον Φίλιππο…[Σα' να θρηνεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Του λεοντόκαρδου Άρη η οργή… Αυτή σε όλα υπολογεί…
[Με αίσθημα εμπιστοσύνης στην μεταφυσική.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Τη γέννηση σου Αλέξανδρε με δορυφόρους στα κεφάλια τους στεφάνια όλοι εόρτασαν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί μέσω της αγιότητάς τους στις μάχες κέρδισαν τις νίκες κέρδισαν…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Γι' αυτό χώριζες τους συμμαθητές σου σε δύο παρατάξεις και το μέρος των ηττημένων συνήθιζες να λαμβάνεις;[Κάνει τρίτο κύκλο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κατελάμβανα την έννοια του πιθανολογικώς αβέβαιου για να το μετατοπίσω στο ελλόγο μετά βεβαιότητας….[Κόβει μ' ένα μικρό εγχειρίδιο μια τούφα απ' την κόμη του νεκρού.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Πάντα ήθελες Αλέξανδρε το απίθανο στην κορυφή του βουνού του να διασχίσεις και επ' αυτού να κυριαρχήσεις…[Με ύφος ανίχνευσης του αχίλλειου σημείου του και με αισθηματοέλξη επίθεσης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολλές οι επιθυμίες μου μητέρα· λίγα τα βουνά μου… [Σηκώνεται απ' το κρεβάτι και όπως η μητέρα του το δορυφορεί.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Από δώδεκα ετών σ' έπαιρνε μαζί του στην έκτιση των μαχών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι μήνες μου το εναρκτήριο λάκτισμα μου…[Σταματάει την περιφορά του.]Σου επαναλαμβάνω με τον δεύτερο πατέρα νεκρό πως εγώ σκότωσα το Νεκτανέβω Άμμωνα όταν μου έδειχνε τ' άστρα εκείνο το βράδυ…[Με ύφος Σαγκάης.] Σκότωσα τον εραστή σου και πατέρα μου…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ναι…Οιμέ… [Καταπίνει την γλώσσα της.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όμως είναι αλήθεια…Αυτό το δάκρυ που βλέπεις στο μάτι μου είναι το αίμα του αληθινού μου πατέρα….[Με ύφος απόγνωσης ως πιθανός πρόξενος αισθήματος ελέους.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Αλέξανδρε…[Σα 'να μην πιστεύει αυτά που άκουσε.] Αλέξανδρε …Ποιον σκότωσες; Τον άνθρωπο ή τον θεό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τον άνθρωπο που υποδύθηκε τον θεό….[Με σιγαστήρος φωνή.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Και όχι Αλέξανδρε τον θεό που νόμιζε ότι ήταν άνθρωπος;
[Μ' επιφύλαξη διαγράφοντας τέταρτο κύκλο στου Φιλίππου το κρεβάτι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσοι και πόσοι άνθρωποι είναι εν αγνοία τους θεοί… Έκτεινα

την έννοια της αυτογνωσίας…[Με ομολογία μελλοντικής αυτοκρατορικής πίστεως.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Η γλώσσα σου Αλέξανδρε είναι σαν την σμίλη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γλώσσα είναι ο νους των φιδιών….Δυστυχώς που δεν τόρνευσε του νεκρού το κρεβάτι…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Μην μιλάς για παρατατικού πράγματα Αλέξανδρε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ταυτοποιείς το παρελθόν με το μέλλον…Ο χρόνος δεν είναι μαθηματική εξίσωση…[Με ύφος διαπιστωτικής αβεβαιότητος.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Πάντα στο παρόν η ομιλία σου; Δεν γνωρίζεις αν ξημερώσει η υστεραία;[Θα προβεί στου πέμπτου κύκλου του κρεβατιού την περιγραφή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό δεν με αναχαίτισε να ξημερώσω αν και ανθρωποφάγο τον Βουκεφάλα….[Υπερήφανος για το έπαθλο της ζωής του.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Μα Αλέξανδρε ήσουν θεός…[Σε τόνο κυνικώς εγκαυστικό.]Πως θα σε έτρωγε ο Βουκεφάλας;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό ο ίππος θα πρέπει να ’ταν Θεός… Όπως και εκείνοι τρώμε τους ανθρώπους…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Είσαι Αλέξανδρε τόνος διαπιστευτικός…Μα πως ένας Θεός την μορφή ενός ζώου να προσλάβει είναι δυνατόν;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πήγαινε στην Λιβύη και θα δεις πολλούς θεούς τέτοιων ειδών…[Κάνει δεύτερη τροχιά στα σύνορα του κρεβατιού.Εκείνος στα δεξιά και η μητέρα του στα αριστερά.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Τελικώς Αλέξανδρε πως τον καθυπόταξες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δίχως χαλινάρι…Πάντα απ’ την χαίτη…[Με σφίξιμο της ψυχής του.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Πάντα Αλέξανδρε τους ανθρώπους και τους ανθρωποφάγους απ’ τα ζωικά τους ένστικτα με την καρδιά σου κερδίζεις και συλλαμβάνεις…[Δορυφορεί για έκτη φορά το κρεβάτι ώστε από τα αριστερά να τον συναντήσει στα δεξιά.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για τον Πετάσιο δεν ανέφερες τίποτε αξιοσημείωτον…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Με αυτό τον Ολύμπιο ίππο δεν νίκησες στην Πίσα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήθελε να με σκοτώσει η νίκη του λαού γιατί ο Φίλιππος είχε σκοτώσει τον πατέρα του….[Η Ολυμπιάδα του θωπεύει το δεξιό μάγουλο.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Γνωρίζω πως τον ειρωνεύθηκες Αλέξανδρε μετά την κοτινοφόρα πορεία σου στην Ρώμη όταν σε κάλεσε στον γάμο του με την Κλεοπάτρα…[Τον φιλάει στο στόμα.] Πόσοι συνδαιτημόνες απ’ την οργή σου τραυματίσθηκαν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απ’ το Νεοπτόλεμο η καταγωγή μου…Νέοι πόλεμοι με αναμένουν δαφνηφόροι…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Όλο τον πόλεμο ονειρεύεσαι Αλέξανδρε…Πότε την ειρήνη;
[Με ανοιξιάτικη διάταση τον αγκαλιάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω η νίκη στην Χαιρώνεια να φαντάζει πολύ μικρή σε μέγεθος και σε αριθμό με την δική μου, την περίτρανη εκστρατεία που ετοιμάζω για το κεντρομόλο πόλο του πατέρα…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Δεν φοβάσαι μήτε τα μαγικά μου;[Με αγάπη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως ο πατέρας μου όχι….[Κάθετος στην πίστη του και οριζόντιος με ελαφρές συναισθηματικές αντιδράσεις.]Τα φίδια σου που ξεπρόβαλλαν απ’ τα καλάθια και έκαναν ελιγμούς στων γυναικών σου τους θυρσούς και τα στεφάνια δεν ήταν τίποτε άλλο απ’ τις σκέψεις που δημιουργούσες ώστε τους έκθαμβους άνδρες να εκφοβίσεις και να καταπλήσσεις…[Η Ολυμπιάδα προβαίνει στον έβδομο και τελέσφορο κύκλο γύρω απ’ το κρεβάτι.]

ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Είναι απ' τα περίσημα τεχνάσματα που επινοούν οι ανώτεροι πνευματικώς ώστε να ποδηγετούν τους κατώτερούς τους…. Το έχεις κάνει και εσύ αν δεν απατώμαι πλειστάκις εις το παρελθόν…[Ο Αλέξανδρος γελάει στον συριστικό οφιοειδή τόνο της φωνής της.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι εσύ, τι εγώ… Δεν είμαστε οι βασιλείς τους;[Με αίσθηση υπεροχής.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Τω όντι Αλέξανδρε στις βασιλείες δεν υπάρχει διαχωρισμός στις αντωνυμίες….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και στα σώματα απ' τα Διονυσιακά των Κλώδωνων όργια…[Με αποστροφή λόγω μεσογειακού παροξυσμού.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Δεν κατανοώ τι εννοείς Αλέξανδρε….Πολλά φίδια έχουν κουλουριασθεί στην αγκαλιά μου….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είθε μητέρα να αρκούνταν μόνον σε αυτό…[Με το βλέμμα κατιόν και σε τρίτη περιστροφή γύρω απ' του νεκρού Φιλίππου την κλίνη την θανατική.Η Ολυμπιάδα κοντοστέκεται.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ίσως να μην ήταν τυχαίο το γεγονός ότι η γέννησή σου συνέπεσε με την πυρπόληση απ' τον Ηρόστρατο του ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο…[Με του αντάρη την μανία.] Ίσως η Αρτέμιδα εικότως άφησε να γίνει εμπρησμός στο δικό της νεώ αφού δεν ήθελε να χάσει απ' τα στιγμιότυπα της γέννησής σου ούτε λεπτό….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πρόσεχε το δηλητήριο σου μητέρα γιατί με την εκστρατεία μου θα διαψεύσω το τέλος της θηρευτικής που ο Ηρόστρατος επιθυμούσε να δώσει μ' αυτήν την αναλογιστική εγκαυστική του πρακτική…[Κοιτάζοντας πότε το νεκρό πατέρα του και πότε την ζώσα μητέρα του.] Ως Τελμησσεύς θα τον διαψεύσω τον ενύπνιο Ηρόστρατο και η Αρτέμιδα με τον Άρη στην Ασία με το ξίφος και την κίνησή μου θα θριαμβεύσουν…[Κοντοστέκεται.] Αν όμως ο Μάγνης εξέφραζε τούτο το επιφώνημα ψυκτήρα κοντά στο ναό δεν θα χρειαζόταν ποτέ να πει αυτό το ανέκδοτο αφού αυτό δεν θα ήταν εφικτόν όσο εκείνος θα ήταν εκεί παρών….
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Βροντή τα λόγια σου Αλέξανδρε…Κεραυνός ετώσιος στην κοιλιά μου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λησμονείς την φωτιά που στο δωμάτιο φύει…[Την πλησιάζει και λυγίζοντας τα γόνατα της φιλάει τον αφαλό.] Ουθέν γάρ αποσφραγίζεσθαι των κενών…
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Το βλέμμα σου ως ρανίδες του Ορφέα τα φίδια μου καταλαγιάζει στον Βαφύρα ποταμό…[Με ποιητική μελαγχολία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως βλέπεις οι θυρσοί της σκέψης σου με τις οφιοειδείς απολήξεις της δεν μου προξενούν αίσθημα τρομακτικό…[Με απάθεια.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Ο Αλέξανδρος από μια ανυπεράσπιστη γυναίκα να τρομάζει;
Ας γελάσω…Εσύ; Ο γεννημένος νικητής;[Με ύφος φιδιού που ενώ κουλουριάζει είναι πανέτοιμο να επιτεθεί.] Την ημέρα που γεννήθηκες νίκησε ο ίππος του Φιλίππου στους Ολυμπιακούς αγώνες…Στην πρωτοκαθεδρία του πρωταθλητισμού προς χάριν του Δία ήταν σημάδι και πως κανένας σε ταχύτητα και ορμή ποτέ δεν θα σε φθάσει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όχι η ήττα των Ιλλυρίων στου Παρμενίωνα την μεγάλη μάχη;[Με τα στήθη προτεταμένα σαν κόκκορας δίχως λειρί.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Και αυτή Αλέξανδρε στα ποσειδώνια λυσσίπια μάτια σου εκεί που το γένος των αθλητών απουσιάζει…Την ημέρα που κυρίευσε ο Φίλιππος την Ποτείδαια…[Κοιτάζοντας την πλήρως συναρμολογημένη στην ξηρά της θάλασσα του Αλέξανδρου απ' τον βόρειο πόλο του ως το νότιο που του

διασφάλιζε την μυροειδή του αύρα.Ήταν σημάδι Αλέξανδρε πόσο πολύ σε αγαπούσε ο Ποτειδάων και σου χάρισε την λεξιλογική σου πόλη…Κύριε όλη της γης της Μακεδονίας και της οικουμένης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σ' ευγνωμονώ μητέρα για τα θερινά σου ανάκτορα- λόγια…[Γελάει φιλικά για μερικά δευτερόλεπτα.]Ανταγωνιστές εφελκύω να 'χω στα αθλήματα μόνον βασιλείς…[Με ματιά γιαταγανιού.]
ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ: Γι' αυτό αποτυπώνεσαι απ' τον Λύσιππο στον ανδριάντα σου με ελαφρά την κλίση του αυχένα σου προς τα αριστερά…Γιατί σκέπτεσαι με γνώμονα την καρδιά…[Ο Αλέξανδρος επιφοινίττει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό δεν μου ταιριάζει το παγκράτιο και η πυγμαχία….
Φύγε τωρα μητέρα και παράλαβε την τούφα του πατρός ώστε κάτω απ' το μαξιλάρι σου να την διαφυλάττεις….[Της την παραδίδει και η Ολυμπιάδα με ριπή ανέμου απ την σκηνή θα φύγει.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Διαδραματίζεται τον Μάιο του 334 π.Χ στον Γρανικό ποταμό. Ο Αλέξανδρος ως περίλαμπρος στρατηγός-νικητής του Δαρείου καταπατεί τα πτώματα των νεκρών στρατιωτών. Οι σωροί παρουσιάζονται με μια σειρά ενδυμάτων αλληγορικώς για να τονιστεί αφενός μεν το πόσο ασήμαντοι υπήρξαν σε παραβολή με τον Αλέξανδρο και αφετέρου δε ότι επειδή έπεσαν μαχόμενοι ανήχθησαν οι ψυχές των ανάλαφρες εν ριπή ανέμου στα Ηλύσσια πεδία ηρωικώς. Μ' έναν απλό χιτώνα με τον Ηφαιστίωνα συνομιλεί σαν σε Περιπατητική σχολή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ασήμαντες οι περισκελίδες τους μου φαίνονται Αλέξανδρε….[Αυτόφωρη του Αλέξανδρου η πλάτη. Ο Αλέξανδρος του δίνει στο στόμα ένα φιλί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ Ηφαιστίωνα είσαι ο μέγιστος φίλος μου ο αληθινός …Επόπτευσε τ' άστρα στον ουρανό…Είσαι της λυγκός ο αστερισμός…[Του ξαναδίνει ένα φιλί στο στόμα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αυτό το φιλί Αλέξανδρε μου άρεσε από όλα όσα μοιραστήκαμε πιο πολύ… Περιείχε ένα μείγμα του αστρικού σου πνεύματος με αχλή αστρολαβικών γνώσεων σε δόσεις θυμοσοφίας, χημεία χελώνιας γλαύκας και ακρωτήρια ερμητισμού ενώ αχνοφαίνεται στο ναό των θέσφατών σου… Αλέξανδρε σιβυλλοειδή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ηφαιστίωνα το αίμα τούτων των στρατιωτών στο απαράμιλλο ρόδο των χειλιών σου ωχριά …[Τον ξαναφιλάει στο στόμα, ενώ οι γλώσσες τους πότε έχουν παράλληλη εκτροπή στα δεξιά σε αναστροφή και άλλοτε στα ευώνυμα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα προτιμούσα τα άλλα μου χείλη να μου φιλάς τα πιο μικρά ώστε με γάλα να σε θρέψω…[Μελίγλωσσος όπως ένας εραστής που λιώνει με πόθο για το έτερον του ήμισυ όταν αδιαφορεί γι' αυτόν.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η Αμάλθεια διαμένει πολύ πιο μακριά από τούτα τα θούρια αιματοβαμμένα χείλη …[Πιάνει του Ηφαιστίωνα των γοφών του τον αριστερόχειρο λοβό.] Αυτά είναι τα όρη της Ασίας της ταπεινής που εκπόρθησα για να μην ξαναμηδευθεί…[Με εσωστρεφή αυτοσυγκράτηση.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Σ' αυτόν τον λάκκο που έσκαψες μας κληροδότησες εν δια δυοίν…[Με ύφος λέαινας που έχει βρει θήραμα για παιχνίδι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δυοίν… Διπλό παιχνίδι… Ηφαιστίωνα τα δίπτερα αχινοειδή παιχνίδια…[Ο Ηφαιστίων του γελάει και κάθεται σ' ένα αλληγορικό πτώμα απ'

τα δεκάδες που αναπαρίστανται επί σκηνής. Ανασηκώνει τα χέρια του και φωνάζει για να μην τον ακούσει κανείς.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Είσαι τερψηφόρος; Να, Αλέξανδρε ποια είναι τα διαζώματα…[Του δείχνει τα κενά διαστήματα των ενδυμάτων.] Να και οι κερκίδες…[Του δείχνει τα πολυποίκιλα ενδύματα.] Αυτό είναι το αμφιθέατρό μας Αλέξανδρε… Σου αρέσει;[Ως ερυθρόμορφος κρατήρ.] Το εκκύκλημα…[Του δείχνει ένα λόφο πτωμάτων-ενδυμάτων και καγχάζει.] Αυτό μας λείπει ώστε κάποιος εκ των δύο μας απ' τον θεϊκό παράγοντα να διασωθεί…[Ο Αλέξανδρος κάθεται πλησίον του ώστε καλλίτερα να τον αφουγκρασθεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν γνωρίζεις Ηφαιστίωνα πολλά απ' της μακεδονικής μου δυναστείας την διπλωματική …[Σε μελανόμορφο ύφος] Είσαι όμως ο καταμίτης μου που τόσο ποθώ…[Του πιάνει με λαγνεία το δερματόδετο γόνυ του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί ζήτησες την ηγεμονία του στρατού στην Πελοπόννησο εναντίον των Περσών;[Τον κοιτάζει με έρωτα παράφορο στα μάτια και επιστέφοντας με το χέρι του τον εισβολέα του γόνατός του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ηφαιστίωνα.. Ένας βασιλεύς έχει δικαίωμα και υποχρέωση να' ναι σοφός…[Σαν καθηγητής που απευθύνεται σε μαθητή γυμνασίου ή λυκείου.] Έξεστι την ηγεμονία να αιτώ σε έδαφος ατθιδικό όταν η Σπάρτη υπήρξε ο πόλος ο νικητήριος και σ' αυτόν τον πόλεμο ο δαφνηφορικός; Αν θέλεις οιωνό ευμενή και να γίνεις νικητής τότε πρέπει το αίτημα σου να απευθυνθεί σε έδαφος νικητών….[Με το ύφος του αιώνιου νικητή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πλην Λακεδαιμονίων…Με επαυξημένες αρμοδιότητες από εκείνες που θα παραχωρούνταν στον πατέρα σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο καρπός σε σύγκριση με την πατρική σπορά δεν είναι πιο μεγεθυμένος στον αείτοκο θερισμό;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ναι…Μου έλειψε Αλέξανδρε το δάκτυλό σου να περιστρέφεται στον δακτύλιο μου τον διαπλανητικό…[Το βλέμμα του σαν θραύσμα κεκραμμένης καρβουνιασμένης οινοχόης που δύει ώστε τα μηνύματά της ν' ανατέλλει. Ο Αλέξανδρος θωπεύει το δεξιό μπούτι του επιστήθιου παιδικού του φίλου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λείπει και ο Φιλώτας…[Με την νοσταλγία ενός αφροδίσιου τρίποδα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο ρόλος μας με τρεις υποκριτές επί σκηνής θα γινόταν τραγικός …[Αναστενάζει σαν θρόισμα φύλλου σε ήλιο φθινοπωρινό.] Ο Φιλώτας εναπόκειται στην απόφαση της περισυλλογής τούτων των νεκρών… Μυριάδες στάδια μακριά μας…[Πασιφανώς ερεθισμένος απ' τις θωπείες του Αλέξανδρου και με μια τεχνητή ιθυφαλλικότητα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η υποτείνουσα στο στρατηγικό μας τρίγωνο το ήξερες πάντα πως ήμουν εγώ…[Μ' έναν υπερδιογκωμένο ηλιοκεντρισμό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ήταν το πιο γλωσσοαφικό συμποσιακό γεωμετρικό σχήμα που σχεδίασα σε μακεδονίτη λίθο ποτέ…[Ο Ηφαιστίων του άγει το χέρι του ανάμεσα στα σκέλια του. Αναστενάζει πιο πολύ.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το συμπόσιο οι Τρίβαλλοι και οι Ιλλύριοι δεν θα το γευθούν ποτέ…[Με αποξηραμένη ηδονή στα χείλη του που ελαφρώς θ' ανασηκωθούν για την απόδειξη της συναισθηματικής έκφρασης.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η οπισθοφυλακή σου απ' την οποία είχες προδοθεί θα έπρεπε να εξοντωθεί…Ζώα άνευ ουράς δεν είναι αρτιμελή…[Με κλειστά τα μακιγιαρισμένα του μάτια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ορθώς Ηφαιστίωνα ομιλείς…[Θωπεύει του Ηφαιστίωνος με μεγαλύτερη σφοδρότητα την φαλλική περιοχή.]

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η πράξη σου να διατάξεις τους στρατιώτες της φάλαγγας σου…[Ανακόπτει τον λόγο του λόγω της μέγιστης χειροποίητης αποδόσεως του Αλέξανδρου στην δασική του περιοχή. Επανέρχεται στον λόγο του με μεγαλύτερη θεληματικότητα που εμπεριέχει σπόγγους αυτοσυγκράτησης απ' την θωπεία πτερόεντων εργαλείων στα άκρα του.]Να στεφανωθούν… [Ξανασταματάει.]Να στεφανωθούν με τις ασπίδες τους για να τις καταπατήσουν οι άμαξες των Θρακών στις υπώρειες του Αίμου…. Χμμμμ… [Αναστενάζει πιο έντονα απ' την ηδονή.] Τι σήμαινε κατά την γνώμη σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως είδες Ηφαιστίωνα οι απώλειες μας ήταν όχι μόνον μηδαμινές αλλά κατατροπώσαμε τους ενάντιους εις την ουρά μας….[Με ύφος επιστιλβωτικής υπερηφάνειας. Το χέρι του μεταναστεύει στις πολικότερες περιοχές του κεριού του Ηφαιστίωνα που έλιωσε απ' τις ωδές των δακτύλων του Αλέξανδρου και ενοικεί σε αυτές που συνορεύουν στα κατώτερα μέλη του ομφάλιου λώρου μιμούμενο την στάση του κολυμβητή.]Νίκησε η ομόνοια των συμπολεμιστών μας φίλτατέ μου αδελφέ και το σύνταγμα …Οι άμαξες του ήλιου τη νίκη και τον ζυγό του αγώνα μας που συμβόλιζαν οι ασπίδες μας φώτισαν … Αγών και προστασία…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η ανάβαση είναι η προστασία μας και η κατάβασή τους υπήρξε η καταστροφή τους…[Πασιφανώς έτοιμος να δεχθεί και στα μετόπισθεν νοητικούς συνειρμούς στον κορμό του απ' τις οφθαλμικές κεραίες του Αλέξανδρου που μεταρσιώνονταν σε παρατακτική διάταξη φράσεων διάσπαρτες στα ακροτελεύτια καβούκια της γλώσσης του για την επιστήμη την λεκτικοθηρευτική.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η ακινησία των ασπίδων αποτελεί την μέγιστη ασφάλεια στων εχθρικών δυνάμεων τον επιταχυντήριο τροχό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Των αιγίδων Αλέξανδρε…Των αιγίδων…[Παρασυρμένος απ' την ερωτοδίνη των στροβιλοειδών κινήσεων του αλεξανδρινού χεριού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορεί ποτέ οι άμαξες του ήλιου ν' αποτελούν αναχώματα…Τροχοί…Τροχιές…Περιστροφές…[Κοιτάζει επιμόνως την ηβική περιοχή του Ηφαιστίωνα με λαγνεία.]Ο κύκλος δεν μπορεί ποτέ να 'ναι ακίνητος…Αυτό αποτελούσε το στρατηγικό τους λάθος…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Βλέπω την σάρισα σου Αλέξανδρε στο έδαφος παρατημένη…[Με δύοντα υγρά μάτια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Της λείπει ο θώρακας της Ηφαιστίωνα…Ο θώρακάς μου είσαι εσύ…[Με ανατολίζοντα ρυθμό οφθαλμών κρατήρων κιονωτών.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και όχι οι σάρισες στην φάλαγγά σου…Οι οριζόντιες τι συμβόλιζαν στις πέντε πρώτες σειρές και τι οι καθετοδιαγώνιες στις υπόλοιπες σειρές;[Με ύφος διψασμένου στην Γιούτα των γνώσεων και των αλεξανδρινών βιβλιοθηκών σπουδαστή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αδιάσπαστο το μέτωπο αφενός και ν' αποκρούονται τα βέλη και τα όπλα αφετέρου των εχθρών…Ή για καλλίτερα να το ξανασκεφθώ… [Επιθέτει τον παράμεσο του δεξιού του χεριού στο πηγούνι και λευκαίνει τα μάτια του προς τον ουρανό σαν παραλήρημα προτού τα ξαναγειώσει στην οριζόντια στρατιωτική γραμμή.] Το σύμβολο της ανίσωσης υποδηλώνει πάντα την υπεροπλία των εχθρών που συναντούμε και που υπερισχύουν αριθμητικώς.
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και το θαύμα που κάθε φορά επιτελούμε Αλέξανδρε ώστε να εξισωνόμαστε στην ανίσωση και να την υπερνικούμε…Χμμμ…Συνόρευσε λίγο πιο κάτω…[Ένα είδος ενδεούς παρέκβασης ώστε ο λόγος του να εκτυλιχθεί ευδοκιμότερος.] Και την υπερνίκησή της να την προσεταιριζόμαστε οι

πεζέταιροι του έρωτα ώστε η ανίσωση να επισκεφθεί το δικό μας πλευρό και να μας υποδείξει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αίμος..Αίμα…[Ο Αλέξανδρος αφού έχει κατορθώσει να διεγείρει συναισθηματικά τον Ηφαιστίωνα επισκέπτεται τις θηλές του διάπλατου στήθους σε οχλήσεις Ηφαιστίωνος.] Αυτό το αίμα προτιμώ…[Ο Αλέξανδρος δορυφορεί με την γλώσσα του τον αριστερό πλανήτη του Ηφαιστίωνα για ν' ανεγείρει όρη στην θαλάσσια πεδιάδα του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και λίγο οξυγόνο σε αυτή την δίχως πνοή και αέρα ζωή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ανησυχείς Ηφαιστίωνα… Θα σου διαπλάσω επουράνια στρώματα στον πλανήτη που 'ναι τόσο μακριά απ' την δανεική σου πεδιάδα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θέλω κάθε λογής πτηνά και ζώα να συντροφεύσουν τους πλάνητές μου…[Το βλέμμα του Ηφαιστίωνα έχει επικεντρωθεί στον μαγνητισμό των ενεργειών και της ζύμωσής τους στην αριστερή του θηλή σα 'να θέλει μωρά γρυποειδή να κυοφορεί. Αναστενάζει δίχως αιδώ.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσο θα 'θελα Ηφαιστίωνα να 'χαμε ένα κρεβάτι…Να ξαπλώναμε και ν' απαριθμούσαμε τ' άστρα…[Ο Ηφαιστίων του θωπεύει το μαλλί.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πόσο με μαγεύουν Αλέξανδρε οι παιδικοί σου οφθαλμοί όπως των συστρατιωτών μας οι αλαλαγμοί….Όλοι κατέφυγαν στην Πεύκη Αλέξανδρε…Ο Σύρμος…Τα γυναικόπαιδα των Τριβάλλων…Οι Θράκες…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σε αυτή τη νησίδα του Ίστρου κατέφυγαν για να εκπονήσουν την ζωή… Ίστρος…Οίστρος…Οι Τριβαλλοί απ' το δάσος έπρεπε να απομακρυνθούν να υποπέσουν σε ακροβολισμούς…[Αμετάπειστος.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γι' αυτό έστειλες τοξότες και σφενδονήτες; Για να 'ναι αφιστάμενοι της αγριάδας και της άγνοιας;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στο πυκνό αθέριστο σιτάρι κατανίκησαν οι ιππείς μας τους αείζωους Γέτες…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γι' αυτό προσέφερες θυσίες προς τιμή του Διός του Σωτήρος, του Ηρακλή και του Ίστρου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο ποταμός ουκ εστίν αδιάβατος σ' εμένα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλαζόνες οι Κέλτες που φοβούνταν πιο πολύ μήπως τους πέσει ο ουρανός στο κεφάλι απ' τον ίδιο τον Αλέξανδρο τον βασιλιά των Μακεδόνων και όλων των εθνών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν αλαζόνες και επηρμένοι Ηφαιστίωνα…[Ψαρεύει ένα ένδυμα στα χέρια του από ένα διπλανό πτώμα σαν θρηνούσα γυνή σε πίνακα Αποκαθήλωσης του Ποντόρμο.]Ο Αλέξανδρος είναι υπέρτερος του ουρανού, αφού η ιδέα μου γεννήθηκε πριν απ' τον έναστρο ουρανό και είναι πολύ πιο πάνω, στο προουράνιο στερέωμα που δεν υφίσταται το καλό ή το κακό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Απλώς η ιδέα σου απ' το προουράνιο στρώμα υπέπεσε στον τόκο του για να οικειοποιηθεί η γη…[Ο Αλέξανδρος τώρα του διεγείρει και την δεξιά θηλή με τον γλωσσολογικό του κώδικα. Τα μάτια του Ηφαιστίωνα σύνορα πλανητοειδή σε τροχιά ολική και ενιστική.] Δεν διεφάνη όμως οι έξι νέοι που θυσίασαν οι Ιλλύριοι του Πέλλιου να σώθηκαν απ' τον μηχανής Θεό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα τρία μαύρα κριάρια ξέχασες στην αλληγορική γραμμή…. Τρία μαύρα για ν' αποπεμφθεί και να εξοντωθεί το κακό των εφορμόντων στην πόλη τους σε μαγική τελετουργική γραμμή… Ο εξευμενισμός δεν τους γλίτωσε απ' τη νίκη μου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ήταν η συνταύτιση των κούρων και των παίδων με το ανάθημα των κριών…Γιατί όμως έδωσες εντολή στους συμπολεμιστάς μας οι Ταυλάντιοι ν' απομακρυνθούν απ' τους γήλοφους που 'χαν καταλάβει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί θα ήταν οιωνός νίκης αν μας επόπτευαν αφ' υψηλού οι εχθροί μας και κατακτητές της γης…[Με ύφος αυτοκρατορικής ανωτερότητος.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πολλοί στην Ελλάδα θα σε ήθελαν νεκρό…Οι Θηβαίοι επί παραδείγματι…[Σε παραλήρημα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην Ογχηστό όμως πληροφορήθηκαν άπαντες πως ήμουν ζωντανός…[Περιμένει του Ηφαιστίωνα την αντίδραση.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μια πόλη αφιερωμένη στου Ποσειδώνα τον υιό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ξεχνάς πως ο Ποσειδάων ήταν ο δικός μου θειός…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και μετά απ' την ιερότητα του θεού κατέλυσες σ' αυτήν του ήρωα…[Με ασίγαστο ερωτικό πάθος.] Του Ιόλαου το τέμενος το ιερό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ξεχνάς πως προηγούνται οι εθιμοτυπίες των θεών από εκείνες των θνητών…Η τρίαινα έγινε σάρισα και ο Ιόλαος του Ηρακλή η αλησμόνητη μιμητική ημιθεική…[Αρχίζει να επιδαψιλεύει την ηβική του γηλοφική περιοχή. Σε εξορία τα χέρια του απ' τον Ηφαιστίωνα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και για λόγο εξαγνιστικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και για λόγο εξαγνιστικό ως ένα νήπιο μωρό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γι' αυτό οι Φωκείς , οι Πλαταιείς και οι άλλοι Βοιωτοί σκότωσαν ικέτες, γυναίκες και μικρά παιδιά;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μικρά παιδιά…Παράπλευρες απώλειες…[Σε ύφος θεατρικής απολογίας.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Διατήρησες φρουρά στην Καδμεία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να 'ναι του Διόνυσου το υπόμνημα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Εξανδραπόδισες ζώντες άνδρες, γυναίκες και παιδιά…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όσοι είναι ζωντανοί δεν είναι πάντα δούλοι τινός πράγματος;
[Του χαιδεύει τον λαιμό και τον δαγκώνει. Στάζει λιγοστό αίμα που ο Αλέξανδρος το ρουφάει αρειμανίως.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Διεφύλαξες την οικία του Πινδάρου…[Φανερώς εξουθενωμένος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είχε στους ύμνους του εκθειάσει την μετριοφροσύνη…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ομολογία αδυναμίας…Θεών παντογνωσία… Γι' αυτό μάλλον ζήτησες να εξορίσουν τον Χαρίδημο απ' την Αθήνα στου Δαρείου την αχανή Ασία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Βασιλιάς και χάρις του δήμου ασυμβίβαστη προτασιακή συνεργασία…[Δαγκώνει το μήλο του Αδαμ του Ηφαιστίωνα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί τέλεσες θυσίες στον τάφο του Πρωτεσιλάου στην Ελαιούντα Αλέξανδρε;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί αψήφησε τον χρησμό που ισχυριζόταν πως θα εύρισκε τον θάνατο όποιος πατούσε το πόδι του για πρώτη φορά στο Ίλιον…Για την γενναιότητά του που συμβόλιζε η αναδοχή του τάφου του στων ελαιώνων την πολιτεία- αεισοφία…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και όχι γιατί όταν θυσιάζεις ή δωρεή ποιείς στην μνήμη κάποιου καταδικάζεσαι να μην μοιρασθείς την ίδια μοίρα;[Δεν αναμένει απόκριση μα τον λόγο του συνεχίζει.] Ο Δίας ο προστάτης των αποβάσεων σε προστάτευσε με τον μανδύα του…Όχι ο Ζεύς…Στα πολεμικά έπη ο Δίας κυκλοφορεί…Στα ερωτικά ο Ζεύς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γι' αυτό και γιατί γενναιότητα και αποφασιστικότητα εγκυμονεί η Θεσσαλία…[Με ύφος αλιτήριου του δρόμου.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί κατέσφαξες Αλέξανδρε ταύρο στην μέση του Ελλησπόντου προς τιμή του τρανού Ποσειδώνα που τα ύδατα διαφεντεύει και των σεπτών πεντήκοντα Νηρηίδων;[Τα μάτια του πεταλούδες απ' τον ερεθισμό που του 'χει προκαλέσει ο Αλέξανδρος στον λαιμό.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να του υπομνήσω πως στην θάλασσα ο πατέρας μου ο Δίας δεν έχει ουδεμία εξουσία…[Με ύφος παιδιού που του μαλώνουν τον πατέρα.]Και για να εξευμενίσω την αντιμαιανδρική θάλασσα που συμβολίζει ο μαινόμενος ταύρος ώστε σε νηφάλια κόρη να μεταβληθεί…Η υλική υπόσταση της θαλάσσης και συνάμα ζωική που πυροδοτείται απ' το πνεύμα της που συμβολίζει η μανία…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πως φαίνεται Αλέξανδρε ότι υπήρξες μαθητής του Αριστοτέλη… Η σπονδή στις Νηρηίδες μάλλον σχετίζεται με την θηλυκή μορφή της θαλάσσης που τόσο πολύ πόθησε ο Ποσειδών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ορθώς ομιλείς Ηφαιστίωνα…[Ατάραχος.]Ολίγες είναι οι αρσενικές θεότητες της θαλάσσης…[Σα 'να γελάει απ' την εκτροπή του σοβαρού λόγου.] Οι περισσότερες αρωματικές…Η χρυσή φιάλη ως σπονδή συμβολίζει τις ακτίνες του ήλιου που βρίσκουν στης θαλάσσης την επιδερμίδα την αναγλυφικότητά τους για να της προσδώσουν την επιγραφή μιας αλήθειας φυσικής…[Με ύφος καλλιτέχνη που διατυπώνει μια αισθητική ερμηνευτική περι του έργου του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Στο Ίλιον Αλέξανδρε αφιέρωσες την πανοπλία σου στην Αθηνά Ιλιάδα…[Γελάει απ' το γαργαλητό των φιλιών του Αλέξανδρου στον λαιμό του που γίνονται σα 'να κατακτάει κάθε φορά και μια διαφορετική χώρα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τη σοφία της για να μου μεταδώσει στα στήθη και τον εχθρό να μην φοβάμαι….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και γιατί έλαβες απ' το ναό ιερά όπλα που κατατέθηκαν εκεί πριν από οκτακόσια χρόνια;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να εγκαινιάσω το έπος Αλεξάνδρου Ιλιάδα με ραψωδό εσένα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και γιατί θυσίασες προς τιμή του Πριάμου στο βωμό του Δία του Ερκείου;[Ο Αλέξανδρος του δίνει ένα φιλί στο στόμα και σηκώνεται όρθιος για να επιβεβαιώσει στον εαυτό του πως είναι αυτοκράτωρ της Μικράς Ασίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έρκος οδόντων του Πριάμου ο λαχνός απ' το Νεοπτόλεμο….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Αχιλλέας…Νεοπτόλεμος…Ολυμπιάδα…Αλέξανδρος…Το τετράγωνο των αναλογιών και των επιφράσεων…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επιμερισμός σκέψεων σε ρανίδες λέξεων…Το έπραξα για να καταπραύνω την οργή του Πριάμου στο καταγόμενο γένος μου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Από πότε Αλέξανδρε οι νεκροί έχουν οργή;[Ο Αλέξανδρος τάχα σφυρίζει έναν βόμβο ακατανόητο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολλές ερωτήσεις κάνεις μειράκιον του πολέμου και αρχίζεις να μ' ενοχλείς…[Με ύφος στρατηγικής.]Δεν μου αρέσουν οι ερωτήσεις που διατυπώνεις…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μήπως προτιμάς Αλέξανδρε να διατυπώνεις εσύ τις ερωτήσεις και μονήρης να δίνεις απαντήσεις;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σταμάτα να με εξοργίζεις![Ο Αλέξανδρος πετάει σαν σαίτα ένα απ' τα ενδύματα στο κοινό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Λένε πως ήταν κακός οιωνός Αλέξανδρε να καταθέσουμε τόσο εσύ όσο και εγώ στεφάνια στους τάφους του Αχιλλέα και του Πατρόκλου επιφανών Αχαιών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ας είχα τον Όμηρο εξυμνητή των δικών μου επών και ας απέληγα στο εδάφιο αυτό…[Αιφνιδιασμένος και απ' το φοβο των αληθών προρρήσεων πλησιάζει τον Ηφαιστίωνα που του θωπεύει τα σκέλια.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και ας σε μεμφθούν πως κατάντησες λυδικός…[Με δόση κασσανδρικής έμπλεους αυτοπεποιθήσεως.] Γιατί όμως παρέκαμψες την

Λάμψακο και στρατοπέδευσες στον Πράκτιο ποταμό που απ' τα Ιδαία όρη εκπηγάζει;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας βασιλιάς ηλιογενής στην λάμψη δεν κάνει στάση…Και ο αυτοκράτωρ στρατηγός βουτάει μόνον στην πράξη ώστε την θεωρία του να την ενστερνισθούν άλλοι….[Σταματάει και σκέπτεται για μια στιγμή.] Ιδαία… Ίδη…[Με ύφος συνειρμικών στοχασμών.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αυτοκράτωρ! Γι' αυτό απέτρεψες την εισβολή σου στις Κολωνές…Μακριά από κολώνους…[Επιρρίπτει μια κλεφτή ματιά στο πουγκί του Μεγάλου Αλεξάνδρου που εξακολουθεί ν' αναδεύεται απ' τα χέρια του.]
Τώρα εννοώ γιατί Αλέξανδρε σε προσφωνούν μεγάλο….Γιατί παρελήφθη απ' τους ιθαγενείς της η πόλις Πρίαπος σ' εσένα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να γνωρίσω την Αφροδίτη και τον Άδωνη της Ασίας…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αφού τα πρωτόλεια αγάλματά τους στην Ελλάδα είχες συναντήσει…[Ανάστατος και εκ του παραλλήλου σκεπτικός.] Γιατί Αλέξανδρε ζήτησες ο Αμύντας να εισέλθει στο ποτάμι πρώτος με τους ακόλουθους ιππείς;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να μην αμυνόμαστε και γιατί το ιππικό πολεμάει αφ' υψηλού το πεζικό…[Ερεθισμένος απ' τον φαλλοχειριασμό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο Ενυάλιος παρά θιν αλός…Παρά τα δόρατά μας Αλέξανδρε κατορθώσαμε να υπερσκελίσουμε των Περσών τα ακόντια και να περάσουμε στην αντίπερα όχθη…[Με μαγνητικό ύφος που ενέχει σεξουαλικές αποχρώσεις.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φαίνεται Ηφαιστίωνα πως τα δόρατά μας σε πολεμική διάταση γίνονται μεγαλύτερα των μηδικών ακοντίων….[Γελάει.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ήταν φαίνεται έτσι γιατί από χαμηλά πολεμούσαμε για ν' ανέλθουμε ενώ η στύση του σημείου απ' όπου μας μάχονταν θα οδηγούσε αναπόφευκτα στην πτώση όχι μόνον του ηθικού τους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ξύλο της κρανιάς…Της κρανιάς το δόρυ…[Ολοκληρώνει στο χέρι του Ηφαιστίωνα και σκουπίζει τα απομεινάρια της αγάπης σ' ένα απ' τα δόκιμα ενδύματα που ευρίσκει ενώπιον του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρος ο κρανιάφυρτος…Σπασμένο το δόρυ σου αναπληρώθηκε από εκείνον που υψώνει τον δήμο του στρατού σου…[Ο Ηφαιστιων γλύφει απ' τα πέντε δάκτυλα της δεξιάς του παλάμης το γεννετικό υλικό του Αλέξανδρου ώστε να προσλάβει τις θεϊκές του ιδιότητες.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Διαλογιζόμουν για το αν έπρεπε να το εναποθέσω στο κενοτάφιο των νεκρών Μακεδόνων ιππέων τε και πεζών ή στους τάφους των Περσών ηγεμόνων…[Τάχα ατάραχος μα ικανοποιημένος από την ψηλαφητή αγάπης πράξη.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί απήλλαξες τους γονείς και τα τέκνα των νεκρών απ' τους φόρους των γεωργικών προιόντων;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί όποιος με τούτον τον τρόπο την γη ενοικεί τόκος στον θάνατο δεν αξίζει σε κανέναν δικό του ξυγγενή…Το άλιμο αίμα τους λίπασμα ανδρείας γι' αυτή την αφιλόξενη γη…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και καμία αγγαρεία υποθέτω στων παρελθοντοθανάτων των συγγενών ή βαναυσότητα σωματική…[Με παράφορο πάθος που εξακολουθεί.]
Έμαθα Αλέξανδρε πως επισκεπτόμενος τους τετρωμένους τους ερώτησες την εισφορά της πολεμικής τους κτήσης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι διηγήσεις των στρατιωτών μου είναι η αυτοκρατορία της σκέψης μου που πάντα με οδηγεί…Οι ιστορίες τους είναι η ιστορία μου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ναι..[Αφηνιασμένος απ' την μαγεία των λόγων του Αλέξανδρου.]

Τους Έλληνες μισθοφόρους που πολέμησαν με το μέρος του βάρβαρου εχθρού του Δαρείου τι να τους κάνουμε;[Μοιάζει να συνέρχεται με γρήγορους ρυθμούς απ' τον προηγηθέντα ερωτικό παροξυσμό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα στείλω τους προδότες της χώρας μου να καλλιεργήσουν την Μακεδονία για να θυμηθούν πως το λίπασμα εκεί δεν είναι από θανατικό αλλά από χώμα ειρηνικό… Για να μην θυμούνται πως ο χους των οχθών του Γρανικού είναι απ' το αίμα των συμπατριωτών του διαποτιστικό και στα φύλλα των φυτών δούνε τα μάτια όσων αδελφών εξόντωσαν σε τούτο τον εχθρικό τόπο τον απειλητικό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο λόγος σου Αλέξανδρε είναι τόσο ποιητικός…[Με ερωτικό θαυμασμό.] Ποια αλληγορία εκπροσωπούν οι τριακόσιες πανοπλίες που απέπεμψες για την Ακρόπολη των Αθηνών;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλέξανδρος Φιλίππου και Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων από των βαρβάρων των την Ασίαν κατοικούντων…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Δεν κατανοώ…[Ο Αλέξανδρος πάλλει του Ηφαιστίωνος την πλάτη ως ένδειξη συνοριακής φιλίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην ανδρεία και στην σοφία είναι η πανοπλία…Και ένα παράγγελμα για τους Λακεδαιμονίους οι οποίοι αρνήθηκαν να πολεμήσουν μαζί μας: οι 300 Σπαρτιάτες του Λεωνίδα αν και πρόγονοί τους μας μεταλάμπαδευσαν την δική τους μιμητική, σπονδηφόρα, ανυπέρβλητη σοφία…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Έμαθα ότι απέστειλες για να καταλάβει το Δασκύλιον τον Παρμενίωνα …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ναι, ώστε το δακτυλίδι του γιού του να 'χω και να παραμείνω στο νου των εθνών αθάνατος…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Περιώνυμες περιφράσεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γλώσσα των Σάρδεών μου…[Καθαρίζει μ' ένα πανί τα γεμάτα απ' τον πηλό του Γρανικού πόδια του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε είναι βαθεία πια αυτή η επελαύνουσα νύχτα…Ας αποσυρθούμε στα ιδιαίτερα δώματά σου για να μεταγγίσουμε ο ένας του άλλου την ημέρα… [Ο Αλέξανδρος κατεβάζει το χέρι του πιο κάτω και σε αισθησιακό τόνο του δίνει πάλι ένα φιλί στον λαιμό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στο ερωτικό σου παράγγελμα συναινώ….
[Αποχωρούν αμφότεροι απ' την σκηνή αφήνοντας πίσω τους τις αλληγορκές εκατόμβες των πνιγμένων στην χλιδή Περσών στρατιωτών.]

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Ο Αλέξανδρος ενώπιον μιας άμαξας με κεκομμένο έναν πελώριο δεσμό τον περιώνυμο Γόρδιο.Τρις υποδύεται την περιφορά της σελήνης γύρω απ' την αφέντρα της.Ο Πτολεμαίος τον κοιτάζει περίλυπος και διαλόγου ενδεής.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Αλέξανδρε βλέπω την μέλαινα χολή σου μεγαλύτερη των δακρύων του Γρανικού….[Με επιφύλαξη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είναι γιατί κατόρθωσα το ακατόρθωτο….[Αποσβωλομένος απ' το περίτεχνο εννοιαφόρο του επίτευγμα σαν Ήφαιστος που σφυρηλατεί στο εργαστήριό του τις νέες του τεχνολογικές επόψεις.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Ότι δεν λύνεις το αποκόπτεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ναι…Πτολεμαίε…Ό,τι δεν λύνω το αποκόπτω…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Αν όμως το επίλυες…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τότε Πτολεμαίε θα καταπατούσα την λύση…[Τον κτυπάει επτάκις στην πλάτη.]

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Και το πρόβλημα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Είναι η αναβλητικότητα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Δεν μπορείς να είσαι ο Υπερίων του προβλήματος…[Μοιάζει σα 'να μην έχει επίγνωση της κατάστασης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Όχι, γιατί θα το αναγνώριζα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Αλέξανδρε όμως ο δεσμός παρακρατείται…Δεν εξαφανίζεται… Έχει τον κορμό του και τα σκέλη του έστω και διασπασμένα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Έχει…Αλλά δεν έχει ζωή για να 'χει νοητικό ειρμό…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Μα ούτως ή άλλως το σκοινί δεν έχει πνοή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Έτσι λες;[Οματτοβόλος και αγριωπός.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Η γλώσσα Αλέξανδρε έχει διακυμάνσεις αναλόγως με το αν πραγματεύεται έμψυχα ή άψυχα αντικείμενα…Μεστός τριηρών είναι γενική περιεχομένου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ενώ μεστός αγχίνοιας είναι γενική αντικειμενική….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Είδες Αλέξανδρε;Η γλώσσα δεν συμπεριφέρεται το ίδιο σε όλους….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η δική σου γλώσσα Πτολεμαίε μου αρέσει περισσότερο εκ των άλλων…[Με σπινθηροβόλο προσωπείο.] Το ξέρεις ότι μου 'σαι ο προσφιλέστερος όλων….[Ο Αλέξανδρος προσαράζει στο μάγουλό του και το γαληνεύει με το κουπί του.Ο Πτολεμαίος ως Άτλας κοιτάζει μόνον την άμαξα με το κομμένο σκοινί.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Την αλήθεια δεν σου προφέρω ώστε περισσότερο την χαίτη μου να εκτιμείς…[Με την σοφία της Παλλάδος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό περισσότερο Πτολεμαίε μου είσαι εραστής…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Στα χείλη μου νομίζω ότι βλέπεις τις κατακτηθείσες Σάρδεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γλωσσική πλουτοφορία Πτολεμαίε ποτέ δεν με κατέπλησσε…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Θ' ανέλθεις στην ακρόπολή της όπως στις Σάρδεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την έχω κατακτήσει για να εποπτεύσω τις υπώρειές της;
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Στρατοπέδευσες στον Έρμο ποταμό μου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κεραυνό δεν είδα για να σου αφιερώσω του Διός του Υέτιου τον βωμό…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Αν ενώπιον του Απελλή χλιμιντρώ;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Τότε το φόρο θα πληρώσεις με το στόμα σου για της Αρτέμιδος το ναό…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Σε αυτό συναινώ…[Απομακρύνεται απ' τον Αλέξανδρο και κρούει πρύμνη στην άμαξα.] Ξέρεις κάτι Αλέξανδρε…Σε μέμφονται γιατί άφησες τον όχλο να σκοτώσει τον Σύρφακα και τον γιό του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ας μην κατέβαζε την εικόνα του πατρός μου απ' της θεάς το ιερό…Η πράξη του είχε μια σημασία αλληγορική: τόλμησε να ισχυρισθεί πως ο πατέρας μου δεν είχε θεϊκή καταγωγή ούτε με τους θεούς πως είχε καμία επαφή…Θα έπρεπε να με ευγνωμονούν που δεν επέτρεψα στους πολλούς τους υπόλοιπους ολιγαρχικούς να τους κατακρεουργούν …
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ξέρεις Αλέξανδρε…Μεγαλύτερα αποθέματα πλούτου αποφέρουν οι ολιγαρχικοί της Εφέσου και οι δημοκρατικοί απ' ότι θα συνέβαινε αν ήταν μόνον οι δεύτεροι ζωντανοί… [Στρέφει την πλάτη του και κοιτάζει τον Αλέξανδρο σαν δάσκαλος που έπιασε τον μαθητή του να προβεί σε σκανδαλιά αυτοφορεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είναι τα λόγια σου αληθή…[Χαμογελάει.]

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Με λιθοβολισμό τους σκότωσαν για να τους θυμίσουν πως επήλθε η δική τους η θανή από λατομική εξουσία κοσμική…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Πάντως ολίγοι λίθοι δεν επιφέρουν την λήθη της ζωής …[Με τρόπο δηκτικό.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τον Αλκίμαχο που τον έστειλες στις Αιολίδες και στις πόλεις τις ιωνικές δεν τον απέσβεσε απ' την Μνημοσύνη του κανείς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Με την αποκατάσταση των νόμων της δημοκρατίας και της αναίρεσης των φόρων είναι δυνατόν ποτέ από κανέναν να ξεχασθείς;
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ποτέ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μαθαίνεις γρηγορότερα Πτολεμαίε απ' ότι διδάσκεις…
Πτολεμαίε μου…[Του χαιδεύει την μακρά του κόμη.]Είσαι ο αετός μου που στην Θεσσαλία μου ρεμβάζει…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Γι' αυτό δεν ήθελες στην Μίλητο να ναυλοχήσεις και στις δυνάμεις των Περσών, των Φοινίκων και των Κυπρίων να υπερισχύσεις…
[Περιμένοντας την επιβεβαίωση του αληθούς των λόγων του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Η θάλασσα Πτολεμαίε δεν είναι μια σταθερά ατραπός… Μόνον δια ξηράς πρέπει ως Έλλην να πολεμώ…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Γι' αυτό διέλυσες το στόλο σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να μην έχω την πρόφαση του μάχεσθαι δια θαλάσσης… Όχι άλλα λιμάνια και σταθμοί…[Σχηματίζει με τα δάκτυλά του τριήρεις επάνω στην κόμη της.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Σίγουρα ο Οδυσσέας της ξηράς και ποτέ της θαλάσσης….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Θέλω την γνώμη σου για το όναρ με την χελιδόνα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Πολλοί είπαν πως συμβόλιζε την συνωμοσία του Αλεξάνδρου του Αερόπου εναντίον σου…[Μετά φόβου μεταφυσικής.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Πτολεμαίε δεν επιζητώ την γνώμη των πολλών αλλά του ενός….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Δέδια πως το όναρ σου δεν συσχετίζεται με δολοφονοπλοκάμους….Το χελιδόνι είναι σύμβολο του έαρος…Πάντα οι πολεμικές ενέργειες ξεκινούν με την φράση…Άμα ήρι αρχομένω….[Σαν καθηγητής που εξομαλύνει συντακτικά φαινόμενα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τουτέστιν….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Απ' τον Μάρτιο ως τον Οκτώβριο το κεφάλι σου θα περιστοιχίζεται απ' τις πολεμικές επίνοιες…Η κεφαλή σου ηλιακός πόλος που σε αυτόν συναγείρονται όλα τα πτερόεντα όντα που είναι η φύση τους πλησίον του ουρανού…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και το τιτίβισμα παρά το χτύπημα;[Με ειρωνική δυσπιστία.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Το χτύπημα ήταν το ότι έκανες τον Αερόπο στρατηγό στην Θράκη αποδιώχνοντάς τον…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και το τιτίβισμα ως ενύπνιος που ήμουν η αποπτύχωση της συνωμοσίας…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τον στρατό σου οδηγούσες αιγιαλικώς… Ποιό ήταν το απώτερο νόημα τούτης σου της πράξεως;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Οι βόρειοι άνεμοι συμβόλιζαν την κατάβασή μου στην Ασία αφού ο βοριάς έχει κατεύθυνση απ' τις βορειότερες στις νοτιότερες περιοχές
και συνεπώς καθοδική, ενώ η οδηγία μου να κινούμαστε παραλιακώς είναι για να μας εποπτεύει και να μας προστατεύει του Ολύμπιου θεού Ποσειδώνα η συνοδεία…..
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Φαντάζομαι πως στην Ασκανία το άλας είναι αυτοδημιούργητο και πως πέρασες και εκεί απ' την περιέργεια του ακατάκτητου…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όμως ο Ποσειδών έδωσε στα ύδατα της λίμνης την ευχέρεια πότε να φουσκώνουν και ν' αποσύρονται απ' την θέρμη του ήλιου αφήνοντας την αστρική εδωδιμιαία τους σκόνη για τους αυτόχθονες…Ομοιάζει αυτή η λίμνη με ζώντα οργανισμό που με την εσωτερική του ή την εξώτερη θέρμη αποφλοιώνεται για ν' αποδώσει στους άλλους τον αληθινό του εαυτό…
[Με ύφος που ταιριάζει σε φιλόσοφο.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Την Σίδη κατέκτησες που οι κάτοικοί της είχαν την ελληνική γλώσσα διαγράψει απ' το μνημειακό τους αρχείο ώστε από εσένα να επανακληθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχαν την πρωτοπορία του νεωτερικού βαρβαρισμού επινοώντας άλλη γλώσσα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Σαν την δική μου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι Πτολεμαίε…Η δική σου στα ώτα μου αντηχεί ως μέλισσας κερί…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Και όχι τόξο στων στρατιωτών σου τις φαρέτρες που συμβολίζουν την ευλογία της Αρτέμιδος στην πολεμική μας επέλαση προς τας ανατολάς…[Κοντοστέκεται.]Ξέχασα Αλέξανδρε…Ήλθε μια πρεσβεία αυτών των Αθηναίων….[Με επιτιμητικό ύφος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τι επιδιώκουν αυτοί οι προδότες που έστειλαν τους συμπατριώτες τους για να πολεμήσουν στου Δαρείου την μάλη στον Γρανικό;
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Αιτούν από εσένα ν' απελευθερώσεις τους Αθηναίους που είναι στις μακεδονικές φυλακές…[Με αίτημα ελέους για τους ομοεθνείς τους.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Διαβίβασέ τους πως το αίτημά τους είναι ανέφικτο επί του παρόντος…[Με σκληρότητα.]Μόλις αποπερατωθεί η εκστρατεία μου μετάφερέ τους πως την πρεσβεία τους θα πρέπει να ξαναστείλουν…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Θα το πράξω Αλέξανδρε μόλις φύγω από εδώ…[Ξανακοιτάζει τον κομμένο κόμπο στον ζυγό της αμάξης.]Ο Μίδας με τα ρόδα θα ήταν υπερήφανος για εσένα. κατακτητή χρυσήλατε της Ασίας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το μπράτσο μου είναι ο αετός…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Ο φλοιός κρανιάς Αλέξανδρε που δεν είχε τέλος και αρχή δεν φαίνεται να σε μπερδεύει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί να μην μπορούσα να τον λύσω, δυνατόν μόνον στων μαγικών τον θεό και αυτό να εκληφθεί ως λαβή αδυναμίας αλλά το είναι δεν πρέπει να συμπίπτει με το φαίνεσθαι…Πρέπει ακόμη και όταν δεν είμαι να φανώ δυνατός…[Με αποφασιστικότητα.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Δεν δίστασες ειρήσθω εν παροδω και τον μήνα Δαίσιο να τον μετονομάσεις σε Αρτεμίσιο για να πολεμήσεις στον Γρανικό εναντίον των Περσών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απ' την αξιοκαταλακτική αγάπη μου προς την Άρτεμη…
[Με αγάπη ευφάνταστη προς το θείον.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Γι' αυτήν δεν θα καταφύγεις σε μάντη απ' την Τελμισσό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ούτε σε γυναίκα ή σε τέκνο τους που έχουν το χάρισμα το κληρονομικό…[Ο Πτολεμαίος μεταρσιώνει απ' το χώμα ένα σπάραγμα του διαζευχθεντος κόμπου.Το αναδιφεί ασυναίρετο όπως ο Άμλετ τη νεκροκεφαλή.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Ο αετός που κάθησε στον ζυγό της αμάξης του Γόρδιου που όργωνε τι πιστεύεις πως συμβόλιζε;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως οι άνθρωποι είναι γεννημένοι για να υπηρετούν τους θεούς όπως συμβολίζει ο αναπαυτικώς καθήμενος αετός του Διός στον ζυγό που εκπροσωπεί την υποδούλωση των θνητών…

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Ή πως στο όργωμα πάντα θα υπάρχει παρών ο θεός…[Με μια αναλαμπή αμφίνοιας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μετά το όργωμα όμως έπεται πάντα η αποκομιδή ή ο θερισμός…[Σε τάχα αμέριμνο αλλά απερίσπαστο ύφος στον στοχασμό.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Γιατί ο θεός συντροφεύει της δικαιοσύνης τον ζυγό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πτολεμαίε γίνεσαι τόσο ποιητικός που θέλω οι τρίχες της κεφαλής σου να γίνουν στίχοι αλεξανδρινοί και το φαλακρό της η τέχνη η παπυρική…[Ο Πτολεμαίος τον κοιτάζει θαλασσοταραγμένος.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ξέρεις Αλέξανδρε…Κανένας δεν σε εξανάγκασε να λύσεις τον γόρδιο δεσμό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επίσταμαι τούτο που λες…Υπήρχε όμως το πρόβλημα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Υπήρχε Αλέξανδρε αλλά δεν ήσουν υποχρεωμένος να το λύσεις…Ο χρησμός το έλεγε ξεκάθαρα…Αυτος που θα λύσει τον χρησμό θα πρέπει να κυβερνήσει την Ασία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η αρχή του μίτου του προβλήματος δίνει και το τέλος του Πτολεμαίε…[Γελάει.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Το πρόβλημα έγκειται στο αν θα κυβερνούσες την Ασία ή ότι θα έπρεπε να την κυβερνήσεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ήθελα να την κυβερνήσω και θα πρέπει όταν έλθει η ώρα να την κυβερνήσω…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Στην ηγεμονία Αλέξανδρε όσα γίνονται δεν είναι πάντα αναγκαίο να γίνονται…Σε παραπέμπω στην λέξη πρέπει….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Πάντοτε προτιμούσα να εκφέρω στις κατακτήσεις μου τον ασιανισμό απ' τον αττικισμό…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Μάλλον γι' αυτό οι Αθηναίοι πολέμησαν με το μέρος του Δαρείου…Ήθελαν να σου επιβάλλουν τον δωρικό αττικισμό τους…[Με εξάψεις θυμού για την αγνωμοσύνη και την προδοσία που πάντα συμβαδίζει με την αχαριστία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γι' αυτό τους φιλοδώρησα με θάνατο και αιχμαλωσία στην γενέτειρά μου την Μακεδονία…Γιατί Μακεδνός σημαίνει υψηλός…[Με αίσθηση της αξίας του.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ίσως αν ψήλωναν οι Αθηναίοι να σε κοίταζαν αετωματικώς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Απ' την ακρόπολη ή κάτω από αυτήν;
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Κάτω όταν επέλυσες το αίνιγμα και επάνω ενώ το διασκεπτόσουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάγκαλο το ευφυολόγημά σου…. Πάμε τώρα στην σκηνή γιατί κουράσθηκα πολύ….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Η επίλυση του προβλήματος φαίνεται πως ήταν πολύ απλούστερη εκ του αναμενομένου….[Χαροποιημένος αγκαλιάζει αδελφικά τον Αλέξανδρο.]
[Πτολεμαίος και Αλέξανδρος αποχωρούν από την σκηνή πανευτυχείς.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Τον Οκτώβριο του 331 π. Χ στου Αλέξανδρου την σκηνή στα Γαυγάμηλα θα διαδραματισθεί. Ο Αλέξανδρος απολεπίζει απ' το αίμα των εχθρών του το σπαθί στο ανάκλιντρό του το σπαθί, ενώ στο σώμα του ένα ενύπνιο γράμμα βήτα θα σχηματισθεί. Ο Φιλώτας εισβάλλει λουσμένος απ' τον υετό του σώματός του στην σκηνή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Είσαι έτοιμος Αλέξανδρε τον θρίαμβο της Ισσού να επαναλάβεις;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα σου πω κάτι για να γελάσεις…Αφού αιχμαλωτίσαμε εμείς το ένδοξο γένος των Μακεδόνων τις αλγηδόνες Περσίδες και την γυναίκα μαζί με τις θυγατέρες του Δαρείου γιατί να τους ξανανικήσουμε; [Γελάει ενώ συνεχίζει την εκκαθάριση του ξίφους του που ως κάτοπτρο των συναισθηματικών του εξάρσεων λειτουργεί.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πως φαίνεται ότι απέφυγες τ' αγόρια του Θεόδωρου και του Φιλόξενου…[Με ζαριού παιδιού φωνή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι προσαγορεύσεις τους λαμπρές και θελκτικές…Δώρα του Θεού και αγάπη της ξενίας…[Δίχως να κοιτάζει τις ψηφίδες της γης μα μήτε της σκηνής την οροφή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και τότε γιατί απέφυγες τα υπερφυή εις την όψη αγόρια;[Με σκακιού βλέμμα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εσύ θα συνουσιαζόσουν με κάποιον ομορφότερο από εσένα;
Τα αγόρια έχουν την ανάγκη της επιβεβαίωσης όχι της φιλοετερότητας…[Τον κοιτάζει με κακοτράχαλο βλέμμα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και τον Κρώβυλο απ' την Κόρινθο νόμιζα ότι τον απέκρουσες για να μου 'σαι πιστός….[Με ύφος ερμα'ι'κής ανταλλαγής που περιμένει παζάρι δόσεων και αντιδόσεων.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και για τον λόγο αυτό Φιλώτα…Και για τον λόγο αυτό….[Τον κοιτάζει με λάγνο βλέμμα, ενώ θωπεύει αλαφρά το ξίφος του.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν έπρεπε Αλέξανδρε να βάλεις να τιμωρήσει ο Παρμενίων τον Δάμωνα και τον Τιμόθεο γι' αυτό που έκαναν στις γυναίκες των μισθοφόρων….
[Με αγανάκτηση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τις βίασαν… Δεν τις βίασαν;[Με ύφος εκούσιας απορίας που ενέχει σταγόνες επίγνωσης στ' ακμαία φύλλα του μυαλού του.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ναι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν προσιδιάζουν σε βιασμούς η γνώση και του θεού η τιμή….
Η ερμηνεία των ονομάτων τους έδωσε το τέλος η ετυμολογική ….[Με ύφος επιστήμονα της στοάς του Αριστοτέλη.] Το ευχαριστήθηκες πριν τους σκοτώσεις;[Τα μάτια του σε προσδοκίας εντυπώσεων αναμονή και σε φάση σελήνης τριών τετάρτων.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν επιθυμώ να ομιλώ για το ζήτημα αυτό… [Αποστασιοποιημένος και με ύφος μετάνοιας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν η Στάτειρα ήταν τόσο πάγκαλη όσο η χλιδή της Περσίας
εν τούτοις δεν βεβήλωσα την τιμή της ˙ ούτε καν των οιστρογόνων σπόρων της που θα μου 'ταν τόσο εύγευστοι όσο εκείνη…[Με ύφος αποχυμωτή που τους καρπούς των σπόρων του έχει γευθεί.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Επειδή σέβεσαι τις γυναίκες απεκατέστησες ως άνασσα στην Αλικαρνασσό την Άδα, ανατρέποντας τον Οροντοβάτη;[Δίχως να τον πιστεύει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι αλλά επειδή άδει….Πάντως τα γλυκίσματά της δεν τα καταδεχόμουν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πίστευες ότι είχε τους κάλλιστους των οψοποιών;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι αλλά έχω τόση ζάχαρη στην όψη που δεν χρειαζόμουν το δικό της μέλι…[Γελάει.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Στην Βαρσίνη όμως υπέκυψες…[Ανενδοιάστως.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχε ελληνική παιδεία…Χήρα του Μέμνονα πως θα ήταν δυνατόν να μην θυμάμαι την έννοια του ρήματος μέμνημαι; Και ήταν τω όντι πολύ χαριτωμένη….[Γελάει πονηρά.] Μην λησμονείς πως ο άνδρας της ο Ρόδιος και αρχηγός του περσικού στόλου πέθανε στης Λέσβου την πολιορκία….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Άρα η Βαρσίνη δεν θα γινόταν ποτέ λέσβια….[Γελάει πονηρά ενώ με τον παράμεσο του δεξιού του χεριού σχηματίζει το γράμμα ταυ στα χείλη.] Το κορμί σου λάμπει σαν το χρυσό των κρωσσών, των πυέλων και των αλαβάστρων με τ' οποίο το καθάρισες στα λουτρά του Δαρείου….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η στίλβη μου είναι ανεπανάληπτη…. Και ανάμεσά μας να μας αποκαθαίρει ο Πίναρος ποταμός… Δεν θα μου χα'ι'δεύσεις τον τραυματισμένο μου μηρό;[Με ύφος Μέριλυν Μονρόε.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν πέρασε από τότε πολύς καιρός;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πέρασε πολύ καιρός από τότε που θαύμαζα μέσα μου τα αρειανά σου ανδραγαθήματα….[Ο Φιλώτας επιφυλακτικός κάνει ένα βήμα πίσω.] Μην οπισθοχωρείς όπως οι βάρβαροι του Δαρείου….Σε θέλω κοντά εδώ …[Χτυπάει με το ξίφος του το ανάκλιντρο με Ρισελιέ βλέμμα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν έκανα μπάνιο στο λουτρό του Δαρείου…Δεν είμαι καθαρός…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στον βασιλιά σου μην αντιμιλάς με άνοστες δικαιολογίες και να μην αψηφείς τις δικές τους επιθυμίες….[Χτυπάει με το χέρι στο κενό κάποιο σημείο του ανάκλιντρού του. Ο Φιλώτας ελαφρώς κομπιάζει και κάθεται στο άκρο του ανάκλιντρου με φόβο.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Είμαι ιδρωμένος…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προτιμώ να 'σαι ιδρωμένος στο ανάκλιντρο μου παρά στα πεδία των μαχών…[Ενώ λουστράρει με μια σινδόνη το ξιφίδιό του και της αποστέλλει αναπνοές για το άχνισμα που διευκολύνει τον καθαρτήριο σκοπό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Που φύλαξες την Στάτειρα και τις δύο της κόρες σε ιερούς και αμόλυντους τόπους για να βιώνουν μια παρθενική ζωή είναι μέγιστο αγαθό …[Αποπειρώμενος για την μεταστροφή του θέματος συζητήσεως.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πέρασε απ' την λήξη της θητείας σου στην παρθενία εκ του σύνεγγυς πολύς καιρός;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλέξανδρε απιόντων των ετών δεν ενθυμούμαι καλώς…[Τα μάτια του σε ορίζοντα πυραμίδας που ενεργοποιεί τους τάφους επιφανών Φαραώ για της ανάμνησης τον ενεργοποιούντα εγκιβωτισμό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κλίνε μου το ρήμα μέμνημαι για να εξαερωθεί η μνήμη σου…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ίσως καλλίτερα όχι….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ίσως καλλίτερα ναι….[Ο Αλέξανδρος με τα χείλη του σε καθοδική υγρασία του μπήγει το ξίφος του στον λαιμό.] Κάτι μου λέει πως θα το ήθελες κάπου άλλού….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ποιο αφέντη μου;[Με φωνή γεμάτη από γλωσσικούς τριγμούς.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:΄ Έτσι μπράβο Φιλώτα…Μπαίνεις στο νόημα…[Τον κοιτάζει με χερουβειμικό λάγνο βλέμμα.]Μαθαίνεις γρήγορα μαργαριταρένιο μου αγόρι…[Του δίνει στο μάγουλο ένα φιλί.]Εδώ στην Ανατολή είμαι ο αφέντης σου και το ιππάριον μου είσαι εσύ….Στην Μακεδονία όταν φθάσουμε θα με λες βασιλιά για τα μάτια του κόσμου…Να μάθουμε να υποκρινόμαστε εμείς οι ευγενείς….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλιστα αφέντη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και θα κάνεις ότι σου ζητάει ο αφέντης σου εδώ στην εξόριστη ερημιά…Κατάλαβες;[Ο Φιλώτας κουνάει άλαλος, κάθιδρως και περιδεής το κεφάλι του.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλιστα αφέντη…[Σαν υποκείμενο νηπιαγωγού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αρχίζεις βλέπω να συνηθίζεις πως εγώ είμαι το δένδρο και εσύ το χορτάρι…[Το ξίφος του υποχωρεί απ' τον λαιμό του Φιλώτα ελαφρώς.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλιστα αφέντη…Εσύ επάνω…Εγώ κάτω…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπράβο Φιλώτα…Ηδονή μεγίστη μου επιφέρει όταν βλέπω τα κεφάλι σου κοντά στα πόδια μου…[Ο Φιλώτας γονυπετεί.]Καλό ζώο ο Φιλώτας…Φρόνιμο και υπάκουο…Από αυτά που μου αρέσουν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σαν τις αλωπεκείς που κυνηγείς;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περισσότερο από αυτές γιατί εκείνες τις θηρεύω ώστε στην πονηρία να τις απομιμηθώ …Ενώ σ' εσένα την αθωότητα των ζώων εποφθαλμιώ να οικειοποιηθώ…[Με ύφος Πελέ κατακτητή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μου φαίνεται αφέντη πως περισσότερο σου 'ναι αρεστό να φιλοσοφείς παρά τον οίνο μου να πιεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τον οίνο τον έχω μέσα μου σε ακατάπαυστη και απυρόβλητη ροή…[Αναμφισβητήτως.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Οι ιππείς των Θεσσαλών σου χρωστούν ευγνωμοσύνη για το ασήμι, τον χρυσό που τους παρέδωσες και τις γυναίκες των Περσών…[Με παιδαριώδη απυρόβλητο ενθουσιασμό και ξαναγίνεται κάθετος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο πλούτος όταν ανιχνευθεί σ' όλους πρέπει να διαμοιρασθεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σαν το χέρι που είδες στο όνειρο σου ο Ηρακλής να σου τείνει όταν της Τύρου πολιορκούσες τα τείχη;[Ως ονειρομάντης που θέλει να επιβεβαιώσει τον σημαίνοντα ρόλο του στην αυτοκρατορική κοινωνία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σαν αυτό το χέρι και σαν το όναρ που πολλοί κάτοικοί της είδαν ότι ο Απόλλων απ' την πόλη τους απεδήμησε σε άλλο μέρος για να με συναντήσει…[Κοιτάζει την παλάμη του δεξιού του χεριού για ν' αναγνώσει με τις οριζόντιες, τις κάθετες γραμμές και τα όρη της τον παρακείμενο, τον ενεστώτα και τον συντελεσμένο μέλλοντα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Συμβόλιζε πως πολλούς βαρβάρους με την λύρα του και την γλώσσα του την ιαμβική θα εκπολιτίσεις….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Σάτυρος ο αιχμαλωτισθείς και ο Απόλλων ο Αλεξανδριστής …Μ' αυτές τις επευφημίες με χαιρέτισαν στην Τύρο…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σαν την Τύρο…Σαν την Τύρο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φίλησέ μου τον ώμο…Σαν τον βώλο της όρνιθος…[Ο Φιλώτας υπακούει πρόθυμα υπό την απειλή του μαχαιριού.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μυρίζει λιβάνι στην Γάζα σου…[Σα να βάζει την μύτη του στην κατσαρόλα, ενώ βράζει το θεσπέσιο λουκούλλειο γεύμα εντός της.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τόσο ώστε ο Λεωνίδας πως στους θεούς πρέπει να αφιερώνει λιβάνι και σμύρνα αφειδώς και γενναιοδώρως να καταλάβει…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Στον φάρο σου κανένα πουλί και στο αλεύρι του δέρματός σου κανένας άνθρωπος απ' όλα τα μέρη του κόσμου δεν θα πεινάσουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό έβρεξε πολύ για να φθάσουμε μέσω της ερήμου στο ναό του Άμμωνα όταν στην Αίγυπτο εκστρατεύαμε…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τα κοράκια που εξέθρεψες στην αγκάλη σου τον προορισμό υπέδειξαν…[Απομακρύνεται από κοντά του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και αυτά είχαν εξουσία θεϊκή αφού χωρίς αυτήν να νοηματοδοτώ και να ηγούμαι όλων δεν θα 'χα την αρχή…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Θεός γιατί ήσουν ο άριστος όλων σε αγάπησε πολύ….[Με εφηβικό θαυμασμό προς τους θεούς.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Θεός με αγάπησε ενώπιον όλων γιατί ήμουν ο άριστος όλων …[Μονολογώντας.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Εμένα μην μου στείλεις για γεύμα όπως έκανες στον Ηφαιστίωνα μικρό ιχθύ …[Σαν μικρό παιδί που ’ναι πανέτοιμο με το δάκτυλό του το στόμα του να γαλουχηθεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα προτιμούσα να σου έστελνα κάποιου σατράπη…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ελπίζω όχι γεροκομποδεμένου….[Ο Αλέξανδρος χαχανίζει αυτάρεσκα ιδώμενος τον εαυτό του στο κάτοπτρο του ξίφους του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σίγουρα όχι πιο σφικτοδεμένου από εμένα…[Διαστέλλει με μανία τα μάτια του.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δική σου η Κύπρος· δική σου και η Φοινίκη…Ο θάνατος του αρχηγού του περσικού στόλου στάθηκε να γίνεις η αλληγορική αφορμή και ο αφέντης της θαλάσσης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όχι μόνον…Στην Παμφυλία η θάλασσα μπροστά μου υπήρξε οπισθοχωρητική… Και η κρήνη της Λυκίας ξέβρασε μια αρχαία επιγραφή που υπεστήριζε πως ήλθε το τέλος της κυριαρχίας των Περσών…[Σαν μαγεμένος απ’ τις κατακτήσεις του.] Ο Φοίνιξ και η Αφροδίτη…Γι’ αυτό ο καθείς θα μ’ ερωτευθεί με αγάπη που αιωνίως θ’ αναγεννηθεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Θεός της θαλάσσης ήθελες να μετουσιωθείς…Μήπως εκτός από υιός του Διός είσαι και του Ποσειδώνα;[Σε απόσταση ασφαλείας απ’ τον Αλέξανδρο και το ξίφος του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν το χέρι μου τρίαινα μπορεί να γίνει και συνάμα κεραυνός…
Ευτυχώς που δεν σε άκουσα για τα δέκα χιλιάδες τάλαντα που μου προσέφερε ο Δαρείος με την θυγατέρα του και την Ασία την Μικρή…Γιατί να έπαιρνα μόνον την Μυρμηγκοφορούσα όταν ήταν στο χέρι μου η Μεγάλη;[Με ύφος αδιαπραγμάτευτου νικητή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Αλέξανδρος δεν είναι πλασμένος για πράγματα μικρά…Μόνον για έπη πελώρια….[Προς το κοινό φωνασκεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πελώρια και ευτυχώς που δεν είμαι ο Παρμενίων…Αν ήμουν ο πατέρας σου ο Παρμενίων και τα τάλαντα θα λάμβανα και του Δαρείου την κόρη και την περιοχή ως τον Ευφράτη…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλλά ο Αλέξανδρος είναι ο Αλέξανδρος…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σωστή η ταυτολογία…Και ο Παρμενίων είναι ο περιώνυμος Παρμενίων…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όνομα γονεωνυμικό…[Με ύφος ταπεινό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και κατά συνέπειαν διόλου πρωτοποριακό…[Με ύφος γνωστικής ασυμφωνίας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Νικοκρέων όμως ηττήθηκε με χορηγό τον Θεσσαλό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νίκησε τον Κρέοντα….Ενώ κυριαρχεί η βασιλεία…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Αθηνόδωρος με τον Πασικράτη νίκησε κάθε κράτος…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα δώρα των Αθηναίων είναι μακριά απ’ την βασιλεία των Μακεδόνων…[Με ύφος απογοητευτικό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν έχεις τύψεις που η Στάτειρα πέθανε κατά τον τοκετό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ως αδελφή και σύζυγος του Δαρείου διέπραξε σχέση αιμομεικτική και συνεπώς για τους θεούς μιαρή…Εξάλλου ήταν κάποιος οιωνός για τον Δαρείο…Πως οποιοσδήποτε καινός του σπόρος πέπρωται ν’ αποβιώσει…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μην λησμονείς πως ευρισκόμαστε στην Ανατολή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι…Στην Ανατολή…Στης αυτοκρατορίας μου την Ανατολή…Ποτέ δεν το ξεχνώ…[Σα να μην το πιστεύει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Ωρομάσδης με διαβεβαίωσαν οι θεοί πως την ανέλαβε στην καρδιά του μετά την μεγαλοπρεπή της τελευτή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν έχω εκπλησθεί…[Ευφάνταστος.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Τίποτε δεν μπορεί να σε εκπλήσσει Αλέξανδρε….Η κατάκτηση του Γόρδιου που βασίλευσε ο Μίδας ήταν ένας ακόμη οιωνός ότι θα περιποιηθείς τον πλούτο των Περσών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με την κόψη του σπαθιού μου την δεινή στου Γορδιανού δεσμού πρόβλημα δεν υπήρξε επουδενί και όλο τον κόσμο από τότε είναι μοιραίο τούτο το σπαθί να κατακτεί…[Με ματιά αιχμηρή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Με την κατάκτηση της Φρυγίας είχες και του Διόνυσου την ερωτομανία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και στα ύδατα του ποταμού Κύδνου την αργοπορία…Προτιμώ όμως του λουτρού του Δαρείου τα ύδατα …Οφείλεις να ζητήσεις μια συγχώρεση απ' τον Φίλιππο τον Ακαρνάνα…[Ύφος μετά επιτάσεως.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Έχεις δίκαιο Αλέξανδρε…[Με σκυπτό το κεφάλι.] Το φάρμακο που σου έδωσε σε αναγέννησε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ο χορός ο γυμνός στην επιτύμβια του Αχιλλέως στήλη…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Την λύρα του Αλέξανδρου δεν επιζητείς;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι του συνωνόματού μου…Μόνον του ετερώνυμού μου και αγχίσπορού μου….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Οι κύκλοι και η στεφάνη συμβολίζουν Αλέξανδρε τις αιώνιες μαραθώνιές σου νίκες…[Με ύφος επιβεβαίωσης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως και την αξιομνημόνευτη ρήση στην επιγραφή των λαφύρων: Αλέξανδρος ο Φιλίππου και οι Έλληνες πλην Λακεδαιμονίων από των βαρβάρων των την Ασίαν κατοικούντων…..[Παρατάει το ξίφος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ακόμη και στην μικροψυχία των Σπαρτιατών Αλέξανδρε με παράπονο αδιόρατο εφάνης μεγάθυμος σαν τον λέοντα της Χαιρώνειας…[Κάνει έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι τριακόσιες ασπίδες των αιχμαλώτων Περσών που 'χα στείλει στην Αθήνα εξαιτίας των αισχρών έργων του πρόγονου του Δαρείου του Ξέρξη συμβολίζουν τους τριακοσίους νεκρούς του Λεωνίδα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αμαρτίες βασιλέων παιδεύουσιν επιγόνους και διαδόχους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η μνήμη Φιλώτα…Η μνήμη του ελέφαντα…[Με το δεξί του χέρι χτυπάει το δεξιό του πλαγιομετωπικό αέτωμα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ανεξίτηλη σαν τους βράχους του Γρανικού….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλέξανδρος δε εστίν Έλλην…Αυτά τα λόγια ξεστόμισε ο Δημοσθένης για το πρόσωπό μου στην Εκκλησία του Δήμου ανταπαντωντας στον Δημάδη…[Οργίλος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ποιος; Αυτός που τράπηκε σε φυγή μόλις είδε τα στρατεύματά μας ;[Ξεσπούν σε γέλια και οι δυο.]Ο δήμος του Άδη…Εχθρός των Μακεδόνων και ύπουλο σκυλί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τους βλέπεις τους δέκα μου ρήτορες;[Του επιδεικνύει τα δάκτυλά του και εκείνος κουνάει σαν κύνας καταφατικώς το κεφάλι που χαίρεται την επάνοδο του αφέντη του στην οικία.] Με την κοσμοκρατορία μου κατέκτησα και της Αθηνάς την σοφία…Ακόμη κρατώ ως λάφυρο το δώρο που αποφάσισαν οι Αθηναίοι μετά απ' την αγόρευση του Αισχίνη, του Δημοσθένη και του Δημάδη: το περιώνυμο των πενήντα λίτρων στεφάνι….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σ' επέκριναν σφόδρα για την παύση του Αθηναίου στρατηγού Στασαγόρα….[Με ύφος παρθένας που ενώ έχει διαπράξει άλλου είδους συνουσία αποφεύγει να θυμάται το γεγονός.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας μάθε: είναι ο Στρατηγός-Αυτοκράτωρ: ο Αλέξανδρος και κανένας άλλος….Εγώ…Έγινα Φιλώτα αντιληπτός;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλιστα αφέντη…[Με ύφος υποτακτικού αλόγου.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τελικώς ο ταχίππος είναι φίλος…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η ιέρεια που εξεδίωξες όμως ήταν και αυτή Αθηναία…Γιατί προτίμησες να παύσεις αυτόν και όχι την άλλη;[Προσποιούμενος πως δεν γνωρίζει τίποτα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ήταν άνδρας και η γυνή…Τις γυναίκες δεν τις διώχνουμε από κοντά μας…[Με προσποιητή τρυφεράδα.] Υπάρχουν για να θυμόμαστε το ανδρικό μας φύλο…Μάθε επίσης πως οι στρατοί και οι ίλες τους είναι κατώτεροι του θεού και των ιερέων του…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν υποτάσσεται και δεν υπακούει ο Θεός τον στρατό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ ορθώς….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μήπως όμως προτίμησες να κρατήσεις την ιέρεια και να καθαιρέσεις τον Στασαγόρα γιατί ήσουν επιρρεπής στην κολακεία;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι…[Μοιάζει στο πρόσωπό του έκλυση ηλιακής ενέργειας να υπάρχει.] Μου 'πε πως όταν μπήκα στο ιερό των Πλαταιών και ύφαινε το ιερατικό ένδυμα της Αθηνάς πως διάσημος θα γίνω και σε κάθε πόλη θα φανώ διαπρεπής σοφός…Ναι…Μπορεί να 'μαι στην κολακεία επιρρεπής ….[Με χαμηλωμένο το κεφάλι στο σεντόνι και ενώ κρατεί το σπαθί που το έχει ξαναπάρει στα χέρια του.]Αλλά εσύ είσαι στην προδοσία γονυπετής… [Μπήγει το ξίφος του στο κρεβάτι και το στρέφει απειλητικά στου Φιλώτα το λαιμό. Εκείνος από δέος τα μάτια κλείνει και στα πόδια του Αλέξανδρου πέφτει κατά γης.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μην με σκοτώσεις αφέντη.. Σ' ένα γλωσσικό ολίσθημα υπέπεσα …Όχι σε αγώνα δραματικό…[Με Δείμο αληθινό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για αγώνα δεν γνωρίζω…Για επιστολές όμως ναι…[Σηκώνεται όρθιος.]Κάποιος με πληροφόρησε πως εσύ του ζήτησες να μου βάλει δηλητήριο στο φάρμακο για να πεθάνω και πως δική σου σκέψη ήταν να λάβει ως γυνή του Δαρειού την γενεή την Δαδιφάρτα….[Ο Αλέξανδρος ξαναμπήγει το ξίφος στην κλίνη με φορά σφαιρική.]Ανύψωσε τα μάτια![Ο Φιλώτας σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει το κρεβάτι.] Μήπως θέλεις να σε ξανατιμωρήσω με τον τρόπο αυτό.[Το μπήγει ολοένα πιο βαθειά και αισθησιακά.] Γλείψε το… Τώρα!
[Σε ιμπρεσιονισμό οχλοβοής.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλιστα αφέντη…[Γλείφει με την γλώσσα του τις δυο πλευρές του σπαθιού και με το ένδυμά του τις σκουπίζει. Ο Αλέξανδρος με ηδονή σαδιστική χαμογελεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σ' αρέσει το δικό μου σπαθί;[Με ύφος υπεροχής.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πολύ…[Με φόβο ενώ συνεχίζει να το γλύφει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απάντηση πολύ σωστή και ανατολική…Θέλω να το γλείψεις ως Τερψιχόρη….[Ο Φιλώτας με την γλώσσα του στο σπαθί ως Τερψιχόρη.]
Αρκεί…Πέτα το κάτω…[Ο Φιλώτας προθύμως υπακούει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλλον ο Στασαγόρας ζήλευσε που την ιέρεια φιλοδώρησες με χρυσάφι…[Με ύφος που αρμόζει περισσότερο σε υπήκοο και λιγότερο σε φίλο αυτοκράτορα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ή φοβήθηκε μήπως καθαιρεθεί αφού μπήκε την στιγμή που κατέβαζαν τον αργαλειό και ο χιτών είχε ολοκληρωθεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ίσως ήταν και οιωνός πως στο μυαλό του δεν είχε σοφία πολλή…Αντιθέτως η πορφύρα στο ένδυμα της θεάς συμβόλιζε την σοφία σου την αυτοκρατορική…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μήπως λυπάσαι και εσύ όπως έλεγαν οι Αθηναίοι επειδή ζω και θα χαρείς άμα πεθάνω;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όχι αφέντη…Καθόλου…[Σε τόνο διαβεβαιωτικό.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απάντηση πολύ σωστή…[Μοιάζει σα 'να μην έχει πεισθεί.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Χαρακτήριζε ο Αισχίνης τους πολέμους αναιδείς ….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ενώ η διδασκαλία του Αριστοτέλη και των δέκα ρητόρων πολύ ευγενική…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πιστεύω πως ζήτησες Αλέξανδρε την παράδοσή τους για ν' αποκτήσεις ευχέρεια και στον λόγο εκτός απ' την πολεμική σου αρετή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν επέχεις πολύ Φιλώτα απ' την κάλπη την αληθή…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και δεν είχαν την ίδια αξία οι πολεμιστές των Αθηναίων μ' εκείνους που ταπείνωσαν τον Ξέρξη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σθεναρός δήμος και λόγος…[Σαν τον Οδυσσέα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν θα 'θελα απ' το καλάθι σου εδώδιμα όπως έπραξες με τους νησιώτες του Πέλοπα….[Σα 'να χει γλιτώσει την θανατική ποινή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προτιμούσα στην μάχη να νικηθούν παρά από λιμό να εκδημούν…[Με ύφος επιγραμματικό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Κατέκτησες ακόμη και τον Δημοσθένη με τον περιβόητο σου λόγο: "Να ευεργετείς τους φίλους και τους εχθρούς σου να κάνεις φίλους για να ευεργετηθούν και εκείνοι…"[Ο Αλέξανδρος στο άκουσμα τούτων των λόγων μειδιεί.] Γιατί όμως συνέστησες στους Αιγύπτιους να παραμείνουν πιστοί στην καλλιέργεια της γης και απ' τα σώματά τους εναντίον των Περσών κανένα να μην εκστρατευθεί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είναι ύπτιες αίγες και οι αίγες κατοικούν στην γη και πίνουν απ' τα ύδατα αυτής…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Θέατρον ελευθερίας η Αθήνα Αλέξανδρε;[Με απορία ανακριβή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σκότωσαν τον Σωκράτη…Προσέβαλλαν παρά την στρατιωτική του δεινότητα τον Αλκιβιάδη…Φυλάκισαν τον Ευκλείδη…
Εξόρισαν τον Δημοσθένη…Για να μην ομιλήσω για τον Θουκυδίδη…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τραγωδία παίζουν στην Αθηνά ή κωμωδία;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και οι δύο έχουν κοινή καταβολή και εκβολή…Σαν τις δυο όχθες του ποταμιού της ποίησης…Δεν ξέρεις αν είναι ορμητικό το ρεύμα και σε ποια εις τον φιλοτελισμό της θ' απολήξεις…[Γελάει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Άρα στο πολίτευμα της δημοκρατίας το θέατρο σε υπερβολικές δόσεις θα δύναται να παιχθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Παρατήρηση λίαν οξυδερκής…[Ιδρωμένος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όπως και η επέλαση η σπαρτιατική…[Τον κοιτάζει με ηδυπάθεια.] Αλέξανδρε σε βλέπω δαμασμένο ήδη απ' τα ύδατα του Κύδνου….Τα δάκρυα του σώματός σου τον θάνατό σου προμηνύουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην γίνεσαι μακάβριος Φιλώτα…Δεν σου 'ναι ταιριαστό…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Απ' το σώμα σου το λευκό αίμα του Ταύρου που καβάλησε ο Δίας είχε γίνει επιθυμητό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μέσα στον καύσωνα το ψυχρό και καθάριο σαν την ψυχή μου νερό…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σε προικοδότησε όμως ο σπασμός και ο πρυτανικός πυρετός…
[Του πιάνει το μέτωπο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Έσθιε, πίνε και παίζε Φιλώτα που η ματιά μου σε φιλεί….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ξάπλωσε στο χώμα Αλέξανδρε να γίνεις η Ταρσός και εγώ χτυπώντας παλαμάκια στο ξίφος σου ο Σαρδανάπαλος σου…[Ο Αλέξανδρος πλαγιάζει και ο Φιλώτας προσκυνώντας του τον φαλλό του αρπάζει και σε πηλό τον πλάθει.] Σου αρέσει Αλέξανδρε η περίεργη μου στάση;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα παλαμάκια στον φαλλό μου που χτυπάς με κάνουν στο θέατρο μας τον καλλίτερο ηθοποιό…

ΦΙΛΩΤΑΣ: Σε κρότο το πνεύμα που εμφιλοχωρεί εντός σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νομίζω Φιλώτα πως είμαι στους Σολούς και πως τον φαλλό μου ως ανάθημα θα ιάσεις στον Ασκληπιό…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Η Αλήνια πεδιάδα των παλάμων μου θα σε κάνει ως Βελλερεφόντης να υποπέσεις απ' το φαντασιακό της σπανιότητας του αλόγου στην γεωνακτικότητα της ευφορίας….[Με ύφος ονειρικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Στην Ισσό συνέτριψα τον Δαρείο γιατί όσοι πολέμησαν ήταν ελεύθεροι ενώ οι δικοί του ήταν δούλοι…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και μην ξεχνάς…Άλλοι Έλληνες μισθοφόροι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Υπέστησαν την ήττα γιατί δεν πολέμησαν για την ιδέα της μάχης αλλά για το χρήμα…[Με ύφος χρηματιστηριακής υποτίμησης.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Για ποιόν λόγο πολεμούν; Αλέξανδρε γνωρίζεις;[ερεθισμένος πολύ απ' του Αλέξανδρου το παιχνίδι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν χρειάζεται να γνωρίζουν πολλά…Και μόνον που πολεμούν δίπλα σ' εμένα άλις εστίν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η εκδίκηση για την δολοφονία του πατέρα σου…Η απελευθέρωση των ελληνικών πόλεων της Μικράς Ασίας απ' τον περσικό υποτέλειας ζυγό…. Ο θάνατος της τύρβης….Το τέλος της τυραννίας…Η επικράτηση στην ανατολή του φωτός γιατί ο ήλιος ανατέλει από εκεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και η διονυσιακή νίκη…[Με ύφος επιδιορθώσεων που στάζει προς το κατώτερο κενό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Και η διονυσιακή νίκη Αλέξανδρε…Η φάλαγγα σου στα στενά θα κατανικήσει του Δαρείου τον πολυάριθμο στρατό….[Αναστενάζει απ' τον ερεθισμό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντα στην φάλαγγά μου της αρέσουν τα στενά…[Του πιάνει την κόμη του ως συλλαβή μακρά. Ο Φιλώτας τον απωθεί και κάνει πέντε βήματα ευπετώς πιο μακριά.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλήθεια πως ερμηνεύεις Αλέξανδρε το γεγονός πως ο Δαρείος απολείπει το άρμα του μόλις συναντάει δύσχωρα φαράγγια;[Με ερώτημα περιπαικτικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Φαντάζομαι πως ο ήλιος της δικαιοσύνης είναι μόνον στην πεδιάδα και όχι στα κακοτράχαλα χωράφια συμβατός…[Με ύφος τεκμηριωτικό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Με τον ευσόνοπτό σου λοφιωδή λόγο θέλεις να πεις πως το φως και η αλήθεια συσχετίζονται και πρυτανεύουν σε νόρμες και κανονικότητες και όχι σε ανώμαλα εξουσιαστικά ρήματα και εξαιρέσεις….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Φιλώτα κάπως έτσι…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πόσο μου λείπει το Νείκος….Ο Νεικώτας…Ο Νικώτας …. [Χαμηλόφωνα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είπες τίποτε Φιλώτα βαρυσήμαντρον;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Είπα πως ο Δαρείος μετεβλήθη σε χειρότερο ποιητή απ' τον Αρχίλοχο γιατί εκτός από ρίψασπις υπήρξε για το άρμα του, τον κάνδυ του και το τόξο του γονέας προδότης…[Ολοκληρώνει στην χούφτα του Αλέξανδρου που γεύεται το σπέρμα του για να γνωρίσει την ιδέα της ανιδιοτελούς φιλίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Οι τριακόσιες καμήλες του τι λες να συμβόλιζαν;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αφού τριάντα είναι συνήθως οι ημέρες του μήνα ίσως να ήθελε τον χρόνο πολλαπλασιασμένο σε δεκάδα με το μέρος του…[Με ηρακλείτια σοφία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όχι πως οι τριακόσιοι του Λεωνίδα ως νεκροί ήταν γεννημένοι για να τον υπηρετούν ως Άτλαντες;

ΦΙΛΩΤΑΣ:Πιστεύω πως όχι γιατί τότε θα έπρεπε τα μουλάρια του να ήταν επτακόσια όσα και οι Θεσπιείς νεκροί στην μάχη στων Θερμοπυλών…Πιστεύω πως συμβόλιζαν λάθρα αποθέματα ενέργειας υπό τον ήλιο για την αντοχή των υποτελών του….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προπορεύονταν στην αρχή ασημένιοι του βωμοί όπου έκαιγε το αιώνιο ιερό πυρ….
ΦΙΛΩΤΑΣ:Εικός εστίν…[Γελάει.]Αφού στις δρομάδες είχε φορτώσει όλο του τον χρυσό και τις άμαξες του είχε πλαστουργήσει μ' αυτό δεν του έμεινε και τίποτε για ν' αφιερώσει στον θεό… Το πυρ που προήλθε απ' τον ήλιο και το φυλάμε στους ναούς πάντα θα είναι ιερό γιατί από αγάπη είναι ποιητό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το πυρ δεν καίει και τίποτε δεν μπορεί να το αποσβέσει…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Οι τριακόσιοι εξηνταπέντε νέοι που ακολουθούσαν τους μάγους και τους ιερείς;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως ο χρόνος έπεται των μαγικών θυσιών και των ιερών τελετών αφού οι θεοί, η φύση και οι μυστικές της ενέργειες δεν υπόκεινται σ' αυτόν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ή πως ο χρόνος είναι πάντα με το μέρος των νεκρών κοριτσιών και αγοριών…Οι ιπποκόμοι που οδηγούσαν τις άμαξες γιατί λευκώλενοι;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί του ήλιου το φως δεν είναι από χρυσό αλλά από σύννεφο αγνό…[Με επανάπαυση παντογνωσίας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γιατί οι ιππείς του Δαρείου ήταν από δώδεκα έθνη επιλεγμένοι;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δώδεκα είναι οι ώρες της ημέρας και της νυχτός….Και όσο γρήγορα αποχωρεί το σκοτάδι άλλο τόσο γρήγορα έρχεται της ημέρας το ασπρουδερό χνουδωτό φως…[Με ύφος μεγάλου διδασκάλου των νόμων των συμπαντικών.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και όχι γιατί το ισοστάθμισμα του χρόνου μεταβιβάζεται στον ζυγό των πολεμικών τεχνικών;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γι' αυτό…[Σε τόνο συγκαταβατικό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Οι πορφύρες που φορούσαν οι νεανίες…[Σα να συμπληρώνει στο τετράδιό του προφορικού τύπου σημειώσεις.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το αίμα στον πόλεμο που θα θυσιάσουν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Κα ο Δαρείος γιατί ήταν πλαισιωμένος πιστεύεις απ' τις δέκα χιλιάδες των αθάνάτων του;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Σε υπερυψωμένο όμως θρόνο Φιλώτα…Γιατί η εξουσία σε περιβάλλει με την αθανασία που σου καταλογίζει η ιστορία και σε ανυψώνει στην αλαζονεία…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και γιατί οι δάσκαλοι ήταν στο τέλος της πομπής και οι παραμάνες των παιδιών;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί η διδασκαλία και οι οικιακές τέχνες είναι δευτερεύουσες προτάσεις που επεξηγούν τα κύρια νοήματα της εξουσίας…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Τι λογής;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σίγουρα συμπερασματικές απαρεμφατικές…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και όχι χρονικουποθετικές ή ενδοιαστικές…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το παρελθόν δεν επιδέχεται υποθέσεων τουλάχιστον για όσους το έχουν βιώσει…[Με την δεξιά παλάμη κάθετη και τα δάκτυλα κλειστά.]Και για τους έχοντας κύδος και εξουσία που υποφέρουν απ' την λειψυδρία των ενδοιασμών…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Στις ληκύθους και στους λουτήρες της γλώσσας σου Αλέξανδρε προελαύνεις σ' ένα μπάνιο στα βάλσαμα των ονείρων του Δαρείου…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό θα πει βασιλιάς…Στο λουτρό του Αλέξανδρου και όχι του Δαρείου…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Με την Σισυγάμβρη, την Στάτειρα, τις θυγατέρες και τον γιό του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την Στάτειρα την αιχμαλώτισα για να μάθει να ήταν γυναίκα και ταυτοχρόνως αδελφή του…[Με μίσος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Έθιμα περσικά και τελείως μηδικά στα πατροπαράδοτα ελληνικά ….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν γνωρίζω αν θα επισκεπτόταν τους τραυματίες του στρατού του ο Δαρείος σε περίπτωση που ήταν τετρωμένος στον μηρό από ξίφος…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μάλλον όχι γιατί κατέφυγε στον Ευφράτη ο Δαρείος για να σταθεί το τρίτο πρόσωπο ανάμεσα σ' εσένα και σε εκείνον…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα ευφρανθεί ούτε φράγματα θα προλάβει ν' αποθέσει πολλά και καλά… Εγώ δε των Ελλήνων ηγεμών κατασταθείς…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μην απολογείσαι..Αυτός σκότωσε τον Αρσή παραβιάζοντας το περσικό έθιμο…Και εσύ του απεύθυνες τον λόγο ως ίσο προς ίσο…[Με αγάπη αδελφική.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Δεν θ' αναφέρεις και τίποτε για τους Έλληνες πρέσβεις που απελευθέρωσα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τον Θεσσαλίσκο εκ Θηβός για την ευγενή του καταγωγή…Τον δε Διονυσόδωρο γιατί υπήρξε ολυμπιονίκης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όχι γιατί έφερε μαζί του τα δώρα του Διονύσου;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και γι' αυτό Αλέξανδρε…[Το αναλογίζεται με περισσότερο στοχασμό.]Λέγεται πως τον Ιφικράτη τον κρατάς κοντά σου απ' την μεγάλη αγάπη που τρέφεις για την πόλη των Αθηνών και λόγω της μνήμης για την δόξα του πατρός του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Υπάρχει κάποια δευτερολογία επάνω σε αυτό;[Με αρκετή δόση ειρωνείας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ξέρεις Αλέξανδρε…[Με πονηρό βλέμμα κάνει μια σφαίρα γύρω του.] Πολλοί λένε στο στρατόπεδο πως δεν το κάνεις τόσο από την μεγάλη σου αγάπη για την Αθήνα αλλά και γιατί έχεις αιχμαλωτίσει τον Ιφικράτη από θωμασμό για τις αρετές του…[Σε ύφος επίφθονο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι εννοείς;[Με ύφος οργισμένου στρατηγού.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Λέγεται πως οι τύραννοι όταν βλέπουν κάποιον να εξέχει τον κρατούν κοντά τους αφενός μεν για να τον επιβλέπουν αφετέρου δε για να μιμούνται ή και να υιοθετούν τα εμβλήματά τους τα σταυρωτά …[Ο Αλέξανδρος καγχάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν κατανοώ τι συμμερίζεσαι…[Ως χαμηλοβλεψίας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλέξανδρε…Ξέρω τι κάνεις τις νύχτες με τον Ιφικράτη…[Με επίφθονη ζήλεια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αφού ξέρεις φρόντισε να τα ξεχάσεις και να σκίσεις απ' τις εφημερίδες τις διαδόσεις και τις δοξασίες του στρατού για εμένα και τον Ιφικράτη ή τον Ευθυκλή…[Κραδαίνει απειλητικώς προς το μέρος του το ξίφος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Η υποτείνουσα αναρωτιέμαι ποια θα 'ναι…[Με γουρλωμένα τα μάτια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είπα π-α-ύ-σ-ε…..[Συλλαβιστά και με ένταση.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ας μετατοπισθεί λοιπόν το θέμα κάπου αλλού λοιπόν…[Με αληθινό φόβο.] Την Τύρο πολλοί λένε ότι την κατέκτησες λόγω του ιερού του Ηρακλή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έπρεπε με κάθε θυσία να κατακτηθεί γιατί έτσι η ρώμη και η πολεμική μου ανδρεία θα 'χε εδραιωθεί και διαδοθεί…[Ακλόνητος και απομακρύνει απ' τον Φιλώτα το σπαθί.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Και όχι γιατί ήθελες ο περσικός στόλος στο Αιγαίο ν' αποκοπεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ένα το άλλο δεν αναιρεί…Έπρεπε όμως η εξουσία των Περσών στην Τύρο να 'χε καταλυθεί γιατί ο πόλεμος στον ελληνικό χώρο θα 'χε επεκταθεί…[Με αγάπη για τα κατορθώματά του.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Με την Τύρο κατακτημένη η Κύπρος, η Αίγυπτος και η Φοινίκη στον στρατό μας εύκολα θα είχε περιέλθει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σε αντίθετη περίπτωση το ναυτικό των Περσών θα μπορούσε να συμμαχήσει με το πεζικό των Σπαρτιατών και των Αθηναίων που συμπολεμούν περισσότερο από φόβο παρά από εύνοια…[Σε πολεμική έξαψη.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Οι διφθέρες που φορούσαν οι στρατιώτες μας στην Τύρο συμβολίζουν μάλλον το γεγονός πως στον πόλεμο οι άνδρες αποκτούν το περίβλημα ζώου για ν' αποπροσανατολίσουν τον εχθρό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν και οι πύργοι μας κάηκαν απ' τις πανουργίες των Τύριων…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Επειδή οι δύο μας πύργοι ήταν ξύλινοι…Αν και κατέκτησες την Αραβία για των πλοίων μας την δημιουργία…[Με ποιητική ευφορία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τα ακόντιά τους πυροφόρα…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ενώ οι ογκόλιθοι των Τιτάνων στην θάλασσα αποτελούσε κώλυμα στην γιγαντομαχία μας…Τελικώς Αλέξανδρε ήσουν υπεράνω χρημάτων…[Με ιδεαλιστικό θαυμασμό.]Τώρα που ο Δαρείος αποτελεί παρελθόν και τα χρήματα του τα έχεις δικά σου και την κόρη του μπορείς να νυμφευθείς εάν θέλεις και όλη την Ασία να έχεις δικιά σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν είμαι ο Παρμενίων…Και τα δέκα χιλιάδες τάλαντα μου είχαν φανεί ανάρπαστα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Απέκτησες πάρα πολλά με τον εξανδραποδισμό των τριάντα χιλιάδων της Τύρου…Πως αισθάνεσαι γι' αυτό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είμαι ο βασιλιάς του κόσμου![Γελάει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Η Γάζα γιατί ήταν σε μέρη λασπώδη και θαλάσσια αβαθή κτιστή;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντα θα υπάρχουν τα βαλτώδη μέρη οπου υπάρχει γάζα στο χέρι και στο πόδι …[Ξαναγελάει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Το χώμα ανέλκυσες κυκλοτερές και το έκανες εφάμιλλο με των Γαζαίων τα τείχη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο λίθος Φιλώτα προτού γίνει λίθος ήταν για αιώνες χώμα…Ο ήλιος τον στέγνωσε και του κόσμου η ερημιά….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Το βέλος του Πάρη σε βρήκε στον ώμο και όμως εσύ συνέχισες τον δρόμο σου απερίσπαστος στο να παρθενοκόψεις των υμένων Γαζαίων τα τείχη….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σκότωσα εκεί δέκα χιλιάδες και πούλησα ως δούλους πολλά γυναικόπαιδα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Φοβερή πραγμάτεια Αλέξανδρε εστάθη η Γάζα…[Θαυμάζει την κόμη την περίλαμπρη του Αλέξανδρου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Τον περιέφερα τον διοικητή της πόλης τον Βάτη με το άρμα μου…Σαν τον Έκτορα….
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ο Νεοπτόλεμος…Ήταν ο συνειρμός…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, Φιλώτα…Ο Νεοπτόλεμος…[Συμφωνώντας και επαυξάνοντας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Γιατί όταν έφθασες στην Αίγυπτο είχες το Νείλο στα δεξιά σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί η Ηλιόπολη ήταν στην όχθη του την αριστερή…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Θυσίασες και στον Άπη…[Σε επιδιορθωτικό τόνο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ταύρος της Αφρικής…Γι' αυτό και μελανός με τον ήλιο στα κέρατά του…

ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλληγορία της αέναης αποκάλυψης της μοιχείας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ή πως ο ήλιος φωτίζει την ύλη και το σκοτάδι…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ανάμεσα στα κέρατα που επικοινωνούν …[Βυθισμένος στην αγάπη που τρέφει προς τον Αλέξανδρο.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ζήλεψε η Ίσιδα: Εγώ ειμί πάν το γενόμενον, το όν και το εσόμενον…[Σαν θεός.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ήθελε να πει η θεά πως ο νους της ξέρει όλα όσα έγιναν, γίνονται και θα γίνουν ως μια πολλαπλότητα σκέψεων…[Ως ερμηνευτής των Γραφών.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια πολλαπλότητα σκέψεων που έχει την ερμηνεία της στην θεοποίηση και στην μαζική λατρεία…[Παρασυρμένος απ' το πάθος της επέκτασης της αυτοκρατορίας συνταυτιζόμενης με το αντωνυμικό του εγώ.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Έχει η θεά την ιδιότητα να συναγείρει την ενέργεια των πιστών της, να την αφομοιώνει και με μεγαλύτερες δόσεις αληθείας να την ξαναμεταδίδει….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας νοητικός κανωβισμός…[Συμπερασματικός και απαρεμφατικός.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τον οποίον οι θνητοί στην αναμεμειγμένη άμμο της Σίβα δεν δύνανται να δούνε…[Με ύφος επιτίμησης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ήταν το μεσημέρι το νερό στου Άμμωνος Διός το ιερό παγερό….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Εκτός τόπου και χρόνου όπως η κάθε προφητεία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το νερό δεν γνώριζε τους νόμους της φύσεως…Έκανε την ημέρα νύχτα…[Με μυστηριακή φωνή.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ή είχε καθυστερημένη αίσθηση των ιδιοτήτων του χρόνου…Ή πως ο ήλιος το πάγωνε…Και η νύχτα το θέρμαινε στην αγκαλιά της…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ανάμεσα σε ελιές, φοινικιές και ήμερα δένδρα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γιατί αλλού υπάρχουν τα εξαγριωμένα που με τα κλαδιά τους θέλουν δια παντός στην γη να σε προσλάβουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό τα θέσφατα είναι δοσμένα απ' τις ελιές της Αθηνάς και οι φοινικιές τις επαναλαμβάνουν…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Το ορυκτό αλάτι γιατί πιστεύεις Αλέξανδρε οι Αιγύπτιοι το χρησιμοποιούν για να τελούν θυσίες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί οι θεοί πάντα έχουν μεγάλη όρεξη και το αλάτι νοστιμίζει το εδώδιμό τους και τους την ποιεί μεγαλύτερη…[Γελάει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και γιατί προτιμούν το αλάτι το ορυκτό απ' το θαλασσινό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί οι Αιγύπτιοι τον Πλούτωνα τιμούν ενώ τον Ποσειδώνα απ' ότι φαίνεται περιφρονούν….[Με αφελή διάθεση και περιπαικτική.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αν στέγνωναν τα δάκρυα του Ποσειδώνα απ' τα μάτια του ήλιου οι Αιγύπτιοι θα 'χαν εξίσου καθαρό αλάτι ορυκτό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η θάλασσα με το άλας της πάντα νοστιμίζει τον διάκοσμο των αθάνατων και των θνητών…[Με ύφος αλχημιστικής μαγειρικής.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ένας αναστοχαστικός αφορισμός…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ούτως ή άλλως Φιλώτα η προφητεία δεν έχει ουδεμία μέθοδο λογική… Η μπορεί να υπάρχουν τόσες πολλές προφητείες όσα και είδη λογικής….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και τόσες θυσίες για εκλείψεις σελήνης…[Με αναστεναγμό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χωρίς τον ήλιο Φιλώτα η γη θα 'χε πάντα σκοτάδι…Και χωρίς την θηλυκή του πλευρά που ενσαρκώνει η σελήνη τα χαμερπή όντα θα έβγαιναν όλα στην επιφάνεια ανενδοίαστα φωτός….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πάντα Αλέξανδρε πρέπει να κάνουμε θυσίες όταν χάνουμε κάτι…
Για να μην το ξαναχάσουμε…Ή για να ξαναέλθει…[Με ονειροπόληση.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ή ίσως γιατί θυσιάζουμε την ύλη για να δώσει τροφή στου ήλιου και της σελήνης το πνεύμα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο ήλιος και η σελήνη Αλέξανδρε δεν διαθέτουν στομάχι…[Με το ύφος Νιλς Χόλγκερσεν.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν διέθεταν θα έτρωγαν τις θυσίες που τελούμε στους βωμούς τους;
ΦΙΛΩΤΑΣ:Αναντιρρήτως όχι Αλέξανδρε…Δεν έχουν όμως ανθρώπινες ανάγκες…Όπως εσύ και εγώ….Ούτε γλώσσα γι' αυτές τις ανάγκες, μήτε γεύση και μιλιά…Γιατί έχουν γεννηθεί μόνον για να δίνουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι θέλεις να πεις με αυτό; Πως έχω μάθει πάντα να λαμβάνω και ποτέ να να δίνω;[Με αιχμηρότητα κεραυνού στην ματιά σε ασημένιες αποχρώσεις.]Ω…[Τα μάτια του σε καθοδική περιβολή απ' το εμφωλιάζον πνεύμα του.] Να ομιλείς μόνον για τον εαυτό σου…Να περικόπτεις την πρώτη αντωνυμία και να δανειοδοτείς με την δεύτερη μόνον τους πλόκαμους των φθόγγων σου…Οι ανάγκες των θνητών είναι αδιάθετες για τους θεούς….
ΦΙΛΩΤΑΣ:Οι περισσότεροι γίνονται θεοί μετά τον θάνατό τους…[Ως ουδέτερος παρατηρητής.]Εσύ έχεις πνοή ακόμη στο στόμα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Εγώ είμαι η τρανότερη απόδειξη πως έγινα θεός προτού καν υπάρξω για να ζήσω ως θεός και ν' αποθεωθώ ως το τέλος με τον θάνατό μου…
Γι' αυτό πάντα νικώ και υπερτερώ…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αν χιλιετίες μετά τον θάνατό σου Αλέξανδρε σε μνημονεύουν οι θνητοί θα έχεις επιτύχει στο βάπτισμα της αλήθειας των προτάσεών σου το ορθόν….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το έχω ήδη πετύχει…Η διαρπαγή της Ασίας και η ένωσή της με την Ευρώπη και την Αφρική δημιουργούν την πυραμίδα των εκπορθήσεών μου…Τρεις γυναίκες και ερωμένες και εγώ πάντα στο κέντρο τους…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Καμία όμως σαν την Αλεξάνδρεια… Την Αλεξάνδρεια Αλέξανδρε ποτέ δεν θα την χάνεις…Θα την βρίσκεις πάντα μπροστά σου…[Με συριστική εκδικητική μανία.]Ως όνομα κατ' επανάληψιν…Ως ερωμένη που δεν σαγηνεύθηκε απ' τους μαγικούς βολβούς των ανατολίτικων πλέον οφθαλμών σου…Ως την ιδέα πάντα πριν το τέλος της…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν δεν σε γνώριζα καλώς Φιλώτα θα πίστευα πως την ζηλεύεις…[Με στόμφο υπερηφάνειας.] Ναι…Λοιπόν…Καμία σαν την Αλεξάνδρεια και τους επερχόμενους βασιλείς της…[Με κομπασμό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Την περιτείχισες με σημάδια της Δήμητρας από σιτάρι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σε κύκλο πάντοτε για να 'ναι σε αιώνια ευδαιμονία και πλούτο σημαίνοντα να 'χει…Τα Ελευσίνιά μου αποκαλυπτήρια…[Σα' να βρήκε τον σκοπό της ζωής.]
ΦΙΛΩΤΑΣ:Γιατί μόλις έμαθες περί της συλλήψεως των αποστατών σε διακατέλαβε σφοδρότατη επιθυμία να προσφύγεις στο μαντείο του Άμμωνος Ρα στην Λιβύη;[Με μισόκλειστα απ' τον φόβο του δυνάστη μάτια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί παρουσιάζεται με την μορφή κριού αφού ο ήλιος αποστέλλει με επίθεση τις τρίχες του στον πλανήτη…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Είχε σταλλεί ο Περσέας απ' τον Πολυδέκτη για το ζήτημα της γοργόνας Μέδουσας….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τα μαλλιά της σαν φίδια…Συμπυκνωμένες σκέψεις και σε ακανόνιστο παράλογο ρυθμό…Αυτό ήταν το θύμα του Περσέα που έπρεπε να σκοτώσει για ν' αποθεωθεί η λεπτότητα και τα φτερά των ιδεών σε ευδιάκριτα χωράφια και ενταγμένα σε οργάνωση πλήρη και τέλεια…[Ως μυθολογικός καρυοθραύστης.]

ΦΙΛΩΤΑΣ: Λογική αλληγορία στον μύθο του παραλογισμού…[Με ύφος φιλικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Γι' αυτό και μέχρι το Παραιτόνιο είχα απ' την μια μεριά την θάλασσα και απ' την άλλη την έρημο…Ο παραλογισμός της γης….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ευτυχώς λοιπόν που ο Ποσειδώνας καλύπτει και τα μυστήρια του Πλούτωνα…[Με ύφος εραστή που κρύβεται κάτω απ' το νόμιμο κρεβάτι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ο Αλέξανδρος που στις όχθες του Νείλου γεφυροποιεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Για να μην υπάρχει η έρημος…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως στους μηλοφόρους Πέρσες…Θάλασσα η αμαρτία τους….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τα δρεπανηφόρα τους άρματα συμβόλιζαν τον θάνατο που σκόρπιζαν για να διασπάσουν την φάλαγγά μας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δίχως την άλογη ορμή της ζωής που τα πάντα οδηγεί ο θάνατος δεν θα είχε καμία πια ισχύ…[Με ρητορική διάθεση.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γι' αυτό οι ακοντιστές μας σκότωναν τ' άλογα και τους αναβάτες τους…. Πως αισθάνεσαι Αλέξανδρε που σκοτώναμε τους ιππείς τρέποντάς τους σε φυγή;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποτέ μην διαθέτεις την πλάτη στον εχθρό σου σε αντιστροφή γιατί σίγουρα θ' αρπάξει την ευκαιρία για να σου επιτεθεί…[Κοιτάζει προς τα πίσω με σπουδή.]Στην υπαναχώρηση μόνον όλεθρος μπορεί να προκληθεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η σύνοψη που έκανες Αλέξανδρε είναι εύγλωττη για το απτόητο μακεδονικό μας ιππικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ανησυχώ για τον Ηφαιστίωνα…Τραυματίστηκε τόσο σοβαρά σ' αυτή την μάχη…[Με ύφος αμφιταλάντευσης για το κρίσιμον των περιστάσεων.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και για τον Κόινο ή τον Μενίδα θα έπρεπε ν' ανησυχείς αλλά ο νους σου είναι πάντα στον Ηφαιστίωνα επικεντρωθείς…[Σφίγγει ένα ακόντιο που βρήκε πεσμένο στο έδαφος από έναν συμπολεμιστή.]Στον Ηφαιστίωνα…[Το σφίγγει δυνατότερα με πολύ μεγάλη πίεση.]Πάντα…[Με κρατερή φωνή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Σε πληροφορώ πως δεν έχω καιρό για χάσιμο…Ο Δαρείος κατευθύνεται προς τα Άρβηλα εξ' όσων έχω πληροφορηθεί…[Ο λόγος του ταχύς και καλπάζοντας δεν εκλαμβάνει καμία αναπνοή.]Θα πρέπει απ' το ιππικό μου να καταδιωχθεί και με τιμές να αιχμαλωτισθεί, ώστε η παντοδυναμία μου στον ασιανό χώρο ποτέ να μην αμφισβητηθεί αλλά ως τα πέρατα της γης να διασπαρεί…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Εγώ νομίζω πως στου Ηφαιστίωνος την σκηνή θέλεις να φιλοξενηθείς και από κοντά μου πάλι με πρόφαση τον Δαρείο ν' απομακρυνθείς …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Μη νομίζεις…Μόνον πίστευε…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Φύγε λοιπόν και πήγαινε στην συντροφιά του μελαινοφορεμένου σου εραστή… [Πασιφανώς ενοχληθείς.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό θα πράξω αυτοστιγμεί…
[Ο Αλέξανδρος αποχωρεί και τον Φιλώτα αφήνει μοναχό του το ακόντιο του να περιπαίζει σαν Περσών στολή.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Το θέρος του 330 π.Χ στου Αλέξανδρου την σκηνή σε κάποια περιοχή της σημερινής Περσίας και σίγουρα μετά την 17η Ιουλίου εκείνου του έτους θα εκτυλιχθεί. Ο Φιλώτας ομόκλινος με τον Αλέξανδρο τρώει σταφύλι απ' το χέρι του Αλέξανδρου. Ο τελευταίος του θωπεύει την παρυφή του γοφού του που έχει κλίση προκλητικώς προς το κοινό.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να ποια είναι η αυτοκρατορία μου….[Του φιλάει και του δαγκώνει τον γοφό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γιατί το κάνεις αυτό;[Συλλαβιστά λόγω της κατάποσης των καρπών και με φωνή που προέρχεται απ' τα έγκατα της γης σπαρταριστή όπως ένας ιχθύς.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να σκοτώσει τ' άγρια θηρία σου…Τις άρκτους…Τα λιοντάρια…Και τις αλωπεκείς…[Ο Αλέξανδρος παιχνιδίζει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και όχι τους οίκους των καμήλων….Αυτοί υπάρχουν μέσα μου για να σου θυμίζουν την ήττα του Δαρείου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η μάχη που κέρδισα έγινε την ενδέκατη ημέρα μετά απ' την έκλειψη σελήνης…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Έμβολο εκδίκησης για την έλλειψη ρομαντισμού…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ή υποταγμένου φωτός….Λειψού….Ανάπηρου…Σαν τους προγόνους του που βεβήλωσαν τους Έλληνες και τις πόλεις τους…Που κατέκλεψαν το φως…. Που ο Ξέρξης προσπάθησε να κατακλέψει το δικό μας βιός…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τ' αναθήματα στον Φόβο, τον πρέσβη του Άρεως στην γη έπιασαν τόπο….[Γελάει η ηβική του περιοχή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το έκανα όταν οι Μακεδόνες κοιμούνταν για να μην έχουν της μάχης τον φόβο αλλά αυτός να μεταδοθεί στον ένοπλό του στρατό, προσελκυόμενος και εμβόλιμος απ' των πυρσών τους το φως…[Με ύφος Ιταλού που συμμετέχει σε μυστικές συμμαχίες.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλέξανδρε είσαι του λόγου η ιδιοφυία… [Ο Αλέξανδρος ένα φιλί στο στόμα του μεταδίδει, ενώ πλάθοντας νοητικά παλάτια συνεχίζει στον μουσαμά τον γοφό του να φτερουγίζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν δίνω ποτέ μάχες νύχτα…Μόνον στου ήλιου την προβοσκίδα…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ποτέ δεν με ακούς Αλέξανδρε…Ούτε όταν τρις στην σκηνή σου εισήλθε ο πατέρας μου για να σε ξυπνήσει ώστε να 'σαι σε θέση να πολεμήσεις, ενώ δεν είχαμε νικήσει…[Με το ύφος της προσμονής της αυτοκρατορικής δωρεής.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όταν σταματάει η περιπλάνηση και η καταδίωξη εκεί ενοικεί η νίκη….Αλλά…[Τον κοιτάζει με λαγνεία.]Αν ήσουν κάθε βράδυ δίπλα μου στην σκηνή να 'σαι σίγουρος ότι θα ξυπνούσα σαν στρούθιον βλέποντας τα μάτια στο σίμο καταιετιόν μου…Κάθε φορά που σε ενορώ περισσότερο χαμογελώ…[Ο Φιλώτας του φιλάει την ρώγα του δεξιού του στήθους και την πιπιλίζει σαν μωρό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλέξανδρε…Της καρδιάς μου το μύρο στα χείλη της ανατολής σου ρευστό…. [Αναστενάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σου λείπει το σιδερένιο μου κράνος απ' τον Θεόφιλο χειροπιαστό;[Γελάει ως παιδίσκη.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Το ασημοφαίνον και στιλβωτικό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επειδή αγαπούσε τον Θεό…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο σικελικός σου ζωστήρας που να 'ναι Αλέξανδρε;[Του περισυλλέγει το άνω μέρος της ηβαίας του περιοχής και μια καραβέλα σχεδιάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα πρέπει να τον έχασα όπως και τον Παρθενώνα στην μάχη…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μου λείπει το ξίφος σου Αλέξανδρε….Δώρου δοθέντος απ' τον ρήγα του Κίτιου…[Κοιτάζει του Αλέξανδρου τον απριαπικό φαλλό.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Του Κίτιου…Η Αφροδίτη στις επιθυμίες μου είναι πάντα δεκτική…ΦΙΛΩΤΑΣ: Κάπου εδώ κοντά είναι με την συνοδεία της και μας παρακολουθεί ….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Που ακριβώς Φιλώτα;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Να…Εδώ…[Του πιάνει τον ομφάλιο λώρο και γονατίζει για να του τον γλύψει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Από εδώ γεννιούνται και τρέφονται τα μωρά….
[Το κορμί του συντρόφου του μοιάζει να ποθεί.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και εδώ τα ένθετα πετράδια…[Κάμπτει τον λαιμό του ακόμη πιο κάτω και τα κρηπιδώματα του πέους του Αλέξανδρου με την σκούπα του εκτροχιάζει απ' την βάση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γλώσσα σου Φιλώτα είναι νεκταρένια….[Με κλειδαμπαρωμένα τα μάτια.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πιεζόμουν στην μάχη και απ' τις δυο μεριές….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η πίεση είναι κάθε μιας μάχης το αναγκαίο συστατικό …Τι να τις κάνεις τις αποσκευές σου αφού όταν κερδίσεις θα παραλάβεις και αυτές των εχθρών σου;[Με ύφος ανυπόκριτο.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Το ξίφος σου παρόλα αυτά πούπουλο και σε βαφή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο έρως είναι τέχνη και έχει τεχνική ώσπερ η ζωγραφική….
[Ο Φιλώτας την κόμη της ύδρας του Αλέξανδρου αναδεύει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Την χλαμύδα σου απ' τους Ρόδιους αναζητώ…[Του προσλαμβάνει με τα χέρια του στα τυφλά το βόρειο ημισφαίριο του στήθους του, ενώ η γλώσσα έναν περίπλου στο νότιο ποιεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επειδή η ζωή μου ήταν ρόδινη και σε συστολή…[Γελάει ενώ χτυπάει με μανία τους γλουτούς του Φιλώτα.] Την φοράδα που διέφυγε ο Δαρείος θα 'θελα να 'χα…Εξαρκούμαι στην δική της ζωγραφική…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τους κατεδίωξες στο κέντρο και διέλυσες τ' άκρα τους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις…[Κοιτάζει το χέρι του αν είναι καθαρό και απ' την εσοχή και απ' την εξοχή του, το ξανατοποθετεί στην έδρα, ενώ με το άλλο παίζει τον φαλλό του Φιλώτα περιμένοντας τον οργασμό του ως τρίτη πράξη για να πολλαπλασιασθεί απ' την πρώτη πράξη.]Πολλοί λένε πως ο πατέρας σου ο Παρμενίων απεδείχθη νωθρός στην μάχη…Εσύ πως ερμηνεύεις αυτή την στάση;[Σε ύφος ανήξερου μα επικίνδυνου στην ετυμολογία μαθητή που συνταυτίζει το χέρι του με μαχαίρι έτοιμο προς χρήση.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ίσως….[Κομπιάζει γιατί φοβάται την τιμωρία στην απόδοση της λανθασμένης απαντήσεως.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ίσως…[Σα να 'ναι το χέρι του καθρέφτης έτοιμος να εκραγεί στα μάγουλα του Φιλώτα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ίσως γιατί είναι μεγάλος σε ηλικία….[Σε ύφος μαθητή που προσπαθεί να δώσει την σωστή και αποτελεσματική απάντηση στον πατέρα του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ίσως…[Σε ατάραχο ύφος σα να έδωσε ο Φιλώτας την πρέπουσα απάντηση.]Ίσως…[Με μεγαλύτερη οργή και σφίγγει τα χείλη.]Ίσως…[Με κορμού μυρτιάς φωνή απ' τα έγκατα της γης, ενώ ο Φιλώτας επιθέτει τα χέρια του στο πρόσωπό του.] Κατέβασε τα χέρια σου….[Ο Αλέξανδρος εγκάθετος ενώ ο Φιλώτας δεν αντιδρά σε αυτή τη λεκτική νεύση.]Είπα δύοντα τα χέρια σου![Με φωνή που βυθίζεται στον άγνωστό του εαυτό.] Δεν θα το επαναλάβω….[Ο Φιλώτας υπακούει απρόθυμος σα' να γνωρίζει την αναπόφευκτη ποινή. Τρώει ένα Κυρρήστειο χαστούκι.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μα γιατί;[Ολοκληρώνει σύγκορμος.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν είπες την αλήθεια στην αλήθεια….[Με ύφος χειμαρρώδες.] Γιατί ο πατερούλης σου διεκδικεί τον θρόνο μου….[Με ύφος βασιλικής αυτοπεποίθησης και μίσους για τον Παρμενίωνα.] Και ξέρεις τι κάνω στα αγοράκια των πατεράδων που επιζητούν τον θρόνο μου;[Ο Φιλώτας στρέφει δεξιά και αριστερά το κεφάλι του σα 'να μην θέλει να ξέρει, ενώ ξέρει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Το όνομα μου λέει πως πρέπει να με αγαπήσεις…[Ωκύπους σαν τα σανδάλια του Ερμή και στην ουσία σα 'να μην τα είπε απ' τον Δείμο της τιμωρίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις…[Ο Αλέξανδρος απομακρύνει το χέρι του απ' τον Φιλώτα και αναδιπλώνεται προς τα πίσω, ακουμπώντας το ως παραστάδα στο κεφάλι.]Και δεν σου αρέσει καθόλου αυτό που σου κάνω τα βράδια όταν με νευριάζει ο πατερούλης σου….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν ξέρω τι εννοείς….[Με σαστισμένη φωνή και θωπεύοντας το πληττόμενο μάγουλό του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις πολύ καλά τι εννοώ Φιλώτα και ειρήσθω εν παρόδω έχω μια μαγική ενέργεια οψέ να σου μεταδώσω…[Κουνάει σαν τον Πλούτωνα το κεφάλι.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όχι….Δεν θέλω….[Σαν μωρό παιδί που αρνείται πεισματικώς να πάει στο δώμα του για ύπνο.] Εσύ βασιλιά της Ασίας που κατέλυσες τα τυραννικά πολιτεύματα μην ποδηγετείς το δικό μου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το λάφυρό μου Φαύλε λάβε και ξαναπολέμησε στην Σαλαμίνα…[Του δείχνει το πυρακτωμένο απ' την λάβα του εσώρουχο.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο Κρότων απέχει πόρρω απ' τα Γαυγάμηλα….[Κλείνει τα μάτια λόγω οπτικού πειρασμού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Δαρείος νεκρός όμως απ' το χέρι του Αριοβαζάρνη και του Βήσσου…[Ανατριχιάζει σύγκορμος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τους σκότωσες και αυτούς γιατί δεν επιτρέπεται βασιλιάς να σκοτώνει άλλον βασιλιά…[Ως αμείνων και πειθήνιος μαθητής.] Τους σταύρωσες αν και υποσχέθηκες πως θα τους κάνεις πασίγνωστους ομνυόμενος στην ζωή της μητέρας σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αφού σκότωσαν τον αφέντη τους….[Με ειρωνεία και απέχθεια.] Σ' εμένα που δεν τους ήμουν κάτι το ιδιαίτερο τι θα μπορούσαν να κάνουν; [Με τάχα απροσποίητο ύφος.]Όρκο έδωσα να τους κάνω κασίγνητους στο σταυρό για να μάθουν να σκοτώνουν ευγενή και δη χωρίς την άδεια μου…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τα πάγκαλα ανάκτορα του Ξέρξη γιατί διέταξες να καούν;[Με ύφος ανυπόμονης δυσπιστίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να καεί η απολυταρχία και η επεκτατική εις το διηνεκές των Περσών προς την ελληνική γη μανία…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Απελευθέρωσες τους αιχμάλωτους Έλληνες τους ρινότμητους και ακρωτηριασμένους στα χέρια και στα πόδια…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ότι είδα το νεκρό του Κύρου σώμα ήταν οιωνός για τον Δαρείο…[Με μεταφυσική μανία.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τα δέκα πατώματα στον πύργο του τι μπορεί να συμβολίζουν;[Με αληθινή και επικεντρωμένη περιέργεια.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τις δέκα συμφορές του στο γένος των Ελλήνων…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και όχι πως ήταν στην παρυφή των δέκα κοινωνικών τάξεων;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νοητικής γνώσης ο πύργος, μη κατεδαφισθείς…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και τα γυαλί που 'χε σε αυτό τυλιχθεί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την καθαρότητα των ευγενών και βασιλικών γενών…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η πως η ψυχή του ήταν εύθραυστη σαν γυαλί…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί Φιλώτα και αυτό…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ίσως δεν έπρεπε να παραχωρήσεις το διάδημα στο νεκρό Δαρείο.. Είναι σα 'να έδωσες την ευκαιρία στον θάνατο να βασιλεύσει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να βασιλεύσει…Ο ήλιος να βασιλεύσει…Να δύσει…Η θανή να δύσει…[Σε γλωσσολογικό στοχασμό ακολουθίας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αλέξανδρε με αποστομώνεις…Κατορθώνεις και απ' το αδιέξοδο να βρεις μια μικρή στενωπό και σε λιμάνι να την μετεξελίξεις…[Γελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η Σαλαμίνα θ' απομείνει στις μνήμες όλων των Ελλήνων ζωντανή…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γιατί θυσίασες βόδια στον τάφο του Δαρείου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να 'χει ικμάδα και τύχη μετά θάνατον ευδαιμονική….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και γιατί κουβάλησες το φέρετρο στην κηδεία του;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί η ζωή όπως και ο θάνατός του ήταν του άνθους μου το άχθος…[Με ρομαντική αναπόληση.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Νομίζω Αλέξανδρε πως αν δεν ήθελες να πεθάνει ο Δαρείος τόσο απροσκόπτως δεν θα τον κατεδίωκες…[Από φιλοπερίεργη δυσπιστία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ μιλάς Φιλώτα…Σχεδόν προδοτικά…Δεν μου αρέσουν οι προδότες…Να το ξέρεις αυτό αν ήδη δεν το έχεις μάθει…Μπορώ να σε λιώσω σαν το άνθος στην χούφτα του χεριού μου και σε τέφρα να σε εναποθέσω και εσένα στον τάφο του Δαρείου για να 'σαι ομοσύντροφός του στην ήττα και στην δυσμένειά μου…[Ο Φιλώτας αναδιπλώνεται, ξεροβήχει και ελαφρώς κάθιδρώς στην ζωηφόρο του τον λόγο του απομαγνητοφωνεί.] Δεν απέχεις πόρρω από τον ποταμό Λύκο…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Δεν ήθελα να προσβάλλω την ασιατική σου τιμή Αλέξανδρε επουδενί…Εξάλλου γνωριζόμαστε καλά από παιδιά….[Με τον λόγο του ως έρεισμα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και παραγνωριστήκαμε σε τούτη την εκστρατεία κατά των βαρβάρων…[Τον κοιτάζει σε φάση σελήνης πρώτου τετάρτου.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Στα Άρβηλα αιχμαλώτισες το άρμα του ήλιου του ριψάσπεως Δαρείου, τα εφόδια και τα χρήματα του, ένας οιωνός κατάκτησης του πλούτου και της εξουσίας του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ουκ εύπορος ο δρόμος προς την Μηδία…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σε ανέγνωσε πολύ καλά Αλέξανδρε ο Δαρείος πως θα προτιμούσες τα πλούτη και την χλιδή της Βαβυλώνας απ' τα κακοτράχαλα μέρη της Μηδίας….[Με ύφος διορατικού ψυχολόγου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν και τα λόγια σου περιέχουν χυμούς αληθείας αυτή η αλήθεια δεν μπορεί να ήταν προβλέψιμη παρά μόνον στον βαθμό που θα ένιωθα ότι δεν διακυβεύω τίποτε το σημαντικό, εφόσον ο Δαρείος ήταν ένα απόλυτο μηδενικό με θρόνο τα όρη της Αρμενίας…Κίνδυνος ανύπαρκτος ενώ γευόμουν την χλιδή και την πολυτέλεια της Βαβυλώνας… Αν όμως αισθανόμουν ότι τούτη η πρόγνωση των προθέσεων μου εκ μέρους του Δαρείου επιβουλευόταν τα συμφέροντά μου τότε θα μετατόπιζα τους ελιγμούς μου με σκοπό τον αιφνιδιασμό για την αποθέωση της έννοιας του αναπάντεχου που ανατρέπει τα σχέδια των εχθρών…[Ως ομηρικός ραψωδός στην Αλικαρνασσό.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Γιατί διέταξες να επανακτισθούν τα ιερά που ο Ξέρξης είχε γκρεμίσει στην Βαβυλώνα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας ηγέτης πρέπει να φαίνεται θεοσεβής στο δικό του έθνος αλλά και σε αλλότρια ακόμη και αν δεν είναι για ν' αποτίει γέρας στις θρησκευτικές τους δοξασίες και ν' αποτελεί ένα συνεκτικό δεσμό, μια κοινή αναφορά ενώπιον της επελαύνουσας απειλής έτοιμης να κατακερματίσει το

συγκρότημα των αυτοκρατοριών…[Με ρητορική αποστήθιση διπλωματικής διατριβής.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Την ασέβεια του Ξέρξη να διαλύσει τους ειδωλολατρικούς ναούς την πλήρωσε ο απόγονος του ο Δαρείος που το όνομά του άπαντες θα θυμούνται εξαιτίας σου…[Ο Αλέξανδρος παλινδρομεί την κεφαλή απ' τον ουρανό στην γη και με τέρψη συναινεί.] Αυτό είναι το τέλος των κρατικών μορφωμάτων Αλέξανδρε όταν γκρεμίζουν τους ναούς των αρχαίων θεών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όταν τολμούν να εισβάλλουν και να βεβηλώνουν και τα δικά μας τους διδάσκουμε να σέβονται και ν' αναδημιουργούν και τα δικά τους…[Παρωθητικός σε καινοτόμες προτάσεις θνητών.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και επειδή τους διδάσκουμε και πολιτισμό μας χαρίζουν και τον θησαυρό απ' τα Σούσα…[Γελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ σωστά Φιλώτα…Και επειδή ο κλέφτης υφάρπαξε τα αγάλματα του Αρμοδίου και του Αριστογείτονος των τυραννοκτόνων και πίστευε εσφαλμένως πως με αυτή του την πράξη θα επιβάλλει την τυραννία στην Αθήνα αλλά και σε όλη την Ελλάδα αιχμαλωτίζοντας την έννοια του θανάτου του τυράννου και την εγκαθίδρυση των δημοκρατικών σκιμπόδων…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Οι κακές γλώσσες λένε πως απέδιωξες τα δύο αγάλματα απ' τα Σούσα για να εγκαθιδρύσεις την τυραννία σου σε όλη την Ασία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Που 'ναι τούτες οι κακές γλώσσες να τις περικόψω, να τις περιτυλίξω και στην πυρά να τις ρίξω;[Τον στρεβλοθωρεί.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όλο το στρατόπεδο Αλέξανδρε το αντιλαλεί πως ανατολίζεις και έχεις γίνει περισσότερο κοσμικός απ' το επιβεβλημένο σύμφωνα με το μακεδονικό τυπικό…[Του θυμίζει οικεία κακά για να τον εκνευρίσει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Τω όντι Φιλώτα αυτές οι γλώσσες είναι κακές γι' αυτό και ποτέ δεν θα γίνουν αυτοκρατορικές…Ούτε καν πλησίον του αυτοκράτορος….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Αυτά τα αγάλματα ευρίσκονται απέναντι απ' το Μητρώο για να θυμίζουν στην Κυβέλη και στον Κάτω Κόσμο την θυσία αυτών των ηρώων…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ σωστά γιατί άπαντες νεκροί και ζωντανοί κατέχουν μια θέση στο Μητρώον…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Στον βωμό των Ευδανέμων στην Ελευσίνα σε πληροφορώ πως έχουν εναποτεθεί τα αγάλματά τους για να παύουν οι ισχυροί άνεμοι που συμβολίζουν τις εκτροπές του πολιτεύματος σε ολιγαρχίες, τυραννίδες ή μοναρχίες κατά το δοκούν… [Μετά πάσης βεβαιότητας.] Αλήθεια γιατί είχες διορίσει τον Αβουλίτη ως σατράπη της Σουσιανής;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν έχει βούληση, υπήρξε ένα απλό πιόνι ενώ τους θησαυρούς τους είχα εμπιστευθεί σε Μακεδόνες στρατηγούς…
ΦΙΛΩΤΑΣ:Έδωσες και τρεις χιλιάδες ασημένια τάλαντα στον Μένητα να τα μεταφέρει δια θαλάσσης στον Αντίπατρο για τον πόλεμο εναντίον των Λακεδαιμονίων…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μου είχαν αφήσει άλλη εκλογή…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σημαντικό ποσό έστειλες Αλέξανδρε εκεί και οι στρατιώτες είναι κάπως δυσαρεστημένοι που δεν πήραν λάφυρα και από τα Σούσα και από την Βαβυλώνα… [Με τον φόβο στρατιωτικής εξέγερσης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντως δεν τα έστειλα για τον καλλωπισμό της μητρός μου αφού με τον Αντίπατρο δεν είχε ποτέ καλή σχέση…Όπως είδες μου είχε στείλει τμήματα πεζικού που εμπλούτισα με αυτά τις ίλες ιππικού… Εξάλλου είχαν λάβει το μερτικό τους απ' τους αμύθητους θησαυρούς του Μεγάλου Βασιλέως και τους επέτρεψα να επιδίδονται στην Βαβυλώνα σε κάθε λογής ηδονών…

ΦΙΛΩΤΑΣ:Ναι…Όταν επιδίδεται το στράτευμα σε ηδονές αμβλύνεται η παρατηρητικότητά του στις κινήσεις των ανώτερων ψυχών… [Σκεπτικός.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η Υρκανία είναι τώρα η αρετή μας που πρέπει να εκπορθήσουμε….
ΦΙΛΩΤΑΣ:Ας είναι έτσι… Τα κοσμήματα και τα ρούχα της μητέρας σου γιατί της τα ζήτησες; [Του επιδεικνύει ένα ψέλλιο στο χέρι.] Για να τα φοράς μαζί μου στα βράδια;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γι' αυτό…[Του κλείνει πονηρά το μάτι.]Ξέρεις… Νυμφεύομαι…[Γελάει απέριττα και χαλαρά.]Πρέπει και εγώ να νυμφευθώ…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ποια; Την γνωρίζω;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Την θυγατέρα του Δαρείου την Ρωξάννη…Δεν χαλάμε καμία χάρη στο νεκρό…[Ο Φιλώτας συνωφρυομένος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Οι αίγες με τις δάδες στα κέρατα τρόμαξαν τα στρατεύματα του Δαρείου…[Με αίσθημα δέους.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι βασιλείς που έχουν γνώσεις τρομάζουν το αντίπαλον δέος…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Και γιατί έδωσες την εντολή τ' αυτιά και οι μύτες των προσώπων που περιχαράκωναν το μνήμα του Δαρείου να γίνουν ακρωτήρια;[Με πλάγια ερωτηματική προσέλκυση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να μην ακούνε τα πνεύματα και τα φαντάσματα που περιτριγυρίζουν τους τάφους των ανδρών των επιφανών και να μην οσμίζονται τον θάνατο που περιφρουρούν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Όχι σαν το άγαλμα του Νεκτανέβω που ήταν στοιχειωμένο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην σφαίρα που κρατούσε έβλεπες όλα τα μυστικά του κόσμου…Την κτίση και τους κανόνες της εν κινήσει…Και όλη αυτή η αχλή και τα σύννεφα τα κινούμενα που το περιτριγύριζαν…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Κύριος έγινες άπασας της οικουμένης με την ανάγνωση της περιγραφής στο στήθος του αγάλματος…Γιατί το επιχρύσωσες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είχε καταγωγή απ' τον θεό ήλιο…Μέσα στα ανάκτορα δεν εξέπεμπε κανένα φως….[Ο Φιλώτας τον κοιτάζει με σοδειά αμφιβολίας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η αλήθεια γιατί δεν προφέρει την αλήθεια; Ήθελες μόνον για τον εαυτό σου το μυστικό του κόσμου της κυριαρχίας…Απάλειψες τα γράμματα και τα επιχρύσωσες για να μην τα αναγνώσει κάποιος άλλος και την κυριαρχία σου στους άλλους αρχίζει να αμφισβητεί…[Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει με οφθαλμό δολοφονικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πολύ φλυαρείς…Και δεν μου αρέσει καθόλου…[Οι νευρώνες της γλώσσης του στο στομάχι.]Καθόλου…[Με ύφος αυτοματοποιημένης επανάληψης που κυριαρχεί προς εμπέδωση των επιχειρημάτων της στο αντικείμενο πρόσληψης, ώστε σε υποκείμενο να καταστεί.] Και αν θέλεις να μάθεις η αλήθεια είναι η καρδιά…[Ιδρωμένος απ' την ανακάλυψη της αλήθειας.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Η καρδιά και το αλφάβητό της…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μου ακούγεται ολοένα και πιο αληθινό αυτό… [Ερωτοχτυπημένος απ' το αρχαιολογικό γλωσσολογικό γλωσσάρι.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Μόνον αυτό;[Με την επιφύλαξη του ακέλυφου παντογνώστη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μόνον αυτό.[Καθέτως θυμωμένος.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Άγαλμα και κίνηση έννοιες αντιφατικές…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν άγαλμα με κεραυνό μέσα του και αποτυπωμένη την εικόνα μου εντός του…Γι' αυτό μου έβαλε την στεφάνη στο κεφάλι…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Άγαλμα με ζωή, δίχως γκέμια ιστορία…Το άγαλμα του Σέλευκου που έκτισες γιατί είχε κέρατα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απ' την μεγάλη του προς το πρόσωπό μου και το δικό του απιστία…Ή γιατί ήταν τραγόμορφος….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τις φωτιές που άναψες στην άμμο για να διώξεις τους μύρμηκες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η αγάπη διώχνει την επίμοχθη με τις ακτίνες της εργασία….
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ενώ οι κανίβαλοι τρόμαζαν και εκείνοι με την φωτιά…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και προτιμούσαν να τρώνε τις γυναίκες που έδινα ως λεία παρά την συνουσία…[Γελάει πάλι με τα ανεκδοτολογικά στιγμιότυπα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Φαίνεται πως θα 'χαν θελκτικό κρέας….Γέροντα όμως δεν θέλησες ποτέ να πάρεις στην χώρα των Μακάρων…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην ηλικία εκείνη σπάνις μακαριότητα θα δεις…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ακόμη και τα πουλιά σ' έδιωξαν Αλέξανδρε απ' την χώρα των Μακάρων…[Με διαγώνιο βλέμμα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι…[Τον αρκτουροκοιτάζει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πιστεύω πως ακόμη ζηλεύεις την κόρη σου την Καλή που ήπιε το αθάνατο ύδωρ και την εξόρισες στα βουνά και τον μάγειρά σου….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στον κευθμό με τον μύλο στον τράχηλο…Στον κευθμό η ζωή και η αθανασία…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ήταν άλογα όσοι συνάντησες Αλέξανδρε;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ανθρωπόμορφοι αλλά περπατούσαν στα τέσσερα όπως όλα τα άλογα…[Με ύφος σμικρού μαθητή που σηκώνεται στον πίνακα για να επιλύσει ένα μαθηματικό πρόβλημα.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Άνιππος δεν υπήρξα ποτέ άρα ούτε και όν άλογον…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Άνιππος; Δίχως καβαλάρη;[Σε τόνο φωνής βάρκας που σε φουρτουνιασμένη θάλασσα λιμνάζει.]
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ναι…..[Ο Αλέξανδρος πιάνει ένα σκοινί απ' την κλίνη και με σφοδρότητα το βάζει στο λαιμό του Φιλώτα οριζοντιοποιημένο στο σεντόνι,
ενώ το θύμα προσπαθεί με τα χέρια του να πλαστουργήσει κόμβους πνοής και ελευθερίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τι είπες;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Τι πρέπει να πω για να σωθώ;[Σε υφεσιακή και άπνευστη φωνή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να πεις πως είμαι ο καβαλάρης σου…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Είσαι ο καβ…Είσαι ο καβαλά….Άρης μου…[Ο Αλέξανδρος του το μπήγει ολοένα πιο βαθειά.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έτσι….[Χαλαρώνει ελαφρώς την πίεση στο σκοινί.] Και ποιο έργο θα παίξουμε αργά το βράδυ;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Ο καβαλάρης Αλέξανδρος και ο Φιλώτας άτι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έτσι…Πολύ σωστά…[Ο Αλέξανδρος χαλαρώνει κατά πολύ στου Φιλώτα τον λαιμό το σκοινί και ετοιμάζεται απ' τον αεροδιάδρομό του ν' απογειωθεί.] Σου αρέσει τούτο το σκοινί;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πολύ…[Έντρομος και θετικός για την αποφυγή της τιμωρίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σου αρέσει που είναι μακρύ;
ΦΙΛΩΤΑΣ: Πολύ Αλέξανδρε…Πάρα πολύ…[Ο Αλέξανδρος του δίνει στην καρωτίδα ένα παράφορο φιλί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λέω να ξαπλώσω δίπλα σου Φιλώτα να γευθώ και εγώ τα σταφύλια της άγουρης οργής σου…
ΦΙΛΩΤΑΣ: Σε θέλω μέσα μου Αλέξανδρε γιατί έχει διαδοθεί πως κάνεις με τον μεγάλο σου φαλλό το καλλίτερο κρεβάτι….[Με ερωτοτροπούσα ορμή.]
[Ο Αλέξανδρος ξαπλώνει δίπλα στον Φιλώτα και σε στάση 69 ενώπιον του θεατρικού κοινού καθώς σβήνουν βαθμηδόν τα φώτα της σκηνής.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Διαδραματίζεται το 327 π.Χ προς το τέλος του έαρος στα Βάκτρα. Ο Αλέξανδρος συνομιλεί εκτός της βασιλικής του σκηνής με τον Αμύντα.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήλθε η ώρα Αμύντα να εκπορθήσω τα μυστικά των Ινδών…[Το σώμα του σε στάση αρχαίου κεφαλαίου γράμματος φι.]

ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν φοβάσαι μήπως αποστατήσουν οι Βακτριανοί και οι Σογδιανοί; Είναι στην αποστασία ιδιαιτέρως επιρρεπείς…[Με ύφος Αβυσσηνίας.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Γι' αυτό θα παραμείνεις στην Βακτριανή με χιλιάδες πεζούς και ιππείς…[Με ύφος αυταρχικό που υπομιμνήσκει το καθήκον που έχει να εξαντλεί την αυστηρότητα που του ανέθεσαν κάθε φορά που η περίσταση το απαιτεί..]

ΑΜΥΝΤΑΣ: Κάποιοι θα πούνε πως είμαι η ουρά σου…[Με διάθεση αποτίναξης.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αλέξανδρος άνευ Αμύντα ζώο κολοβό…

ΑΜΥΝΤΑΣ: Επειδή αμύνομαι στις λεκτικές σου επιθέσεις…Αλήθεια σου λείπει η Υρκανία;[Με δόσεις αδόλου ειρωνείας.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Η αντίθεση ήταν μεγάλη… Στον οπισθότυπο την χώριζαν τα δασωμένα όρη της με τα αινίγματα και το ύψος τους και απ' τον εμπροσθότυπο η πεδιάδα που απλωνόταν ως την θάλασσα…Πάντα Αμύντα όπου υπάρχει βλάστηση και άνθιση σου ανοίγει η πεδιάδα την αγκαλιά της ως μια μεγάλη θάλασσα για να σου αποδείξει πως το χορτάρι δεν διαφέρει απ' τα ύψιλον της…

ΑΜΥΝΤΑΣ: Πόσο δίκαιο έχεις Αλέξανδρε….Εκεί που 'ναι η ανθοφορία πάντα θα υπερυψώνεται ενώπιόν σου το μεγάλο της μυστικό που στην θάλασσα έχει αναχθεί…Πάντα στην θάλασσα…[Με ύφος αχανούς συναισθηματικής επεκτάσεως.]Στον πυθμένα της….

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Εσένα σου λείπουν οι Ταπούροι;[Με σκωπτική διάθεση.]

ΑΜΥΝΤΑΣ:Διάλεξες τον συντομότερο δρόμο μα τον δυσκολότερο για να τους προσεγγίσεις…[Αποπειρώμενος να μετατοπίσει το θέμα της συζήτησης.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί πατέρας μου είναι η αστραπή· όχι ο δρόμος της αρετής…

ΑΜΥΝΤΑΣ: Αν και σ' αυτόν ως προς το ήμισυ έχει συμπλεχθεί…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η ταχύτητα προδικάζει το νικηφόρο αποτέλεσμα, όχι το περίπλοκο ή το απλό των επιχειρήσεων για το τέλος της…

ΑΜΥΝΤΑΣ: Πολύ σωστά ομιλείς…Να υποθέσω πως άφησες ελεύθερο τον Ηρακλείδη τον πρεσβευτή των Καλχηδονίων λόγω του ξακουστού ονόματός του; [Με ανταπαντητική σκωπτική διάθεση.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα ήταν κάποιος απόγονος του Ηρακλή που η κόμη του μου 'ναι τόσο αγαπητή…

ΑΜΥΝΤΑΣ:Τα ανάκτορα των Ζαραγγαίων δεν πιστεύω να σου έλειψαν…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θέλω να μου θυμίζεις…[Με συγκρατημένα χειλη.] Εκεί έμαθα για την συνωμοσία του Φιλώτα…

ΑΜΥΝΤΑΣ: Σε κατηγορούσε για τον θάνατο του αδελφού του Νικάνορα…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς…[Με ημισέληνο την ψυχή των ματιών του που καλύπτεται παροδικώς από κρεμώδεις ανοιξιάτικες νεφέλες.]

ΑΜΥΝΤΑΣ: Πίστευε πως ο θάνατος του δεν ήταν τυχαίος…Το ίδιο και ο πατέρας του ο Παρμενίων…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτή την δοξασία ο μεν πήγε να συναντήσει τον αδελφό του και ο δε τον γιό του στην οδό την πιο σύντομη και διόλου μακρινή…[Με επίγνωση των λεγομένων του.]

ΑΜΥΝΤΑΣ: Ξέρεις Αλέξανδρε…[Άμπωτη στον λόγο και στιγμιαία πλημμυρίδα που δεν αφήνει την αδελφή της να ξαναεμφανισθεί.]Πολλοί σε κατηγορούν ότι ευχαριστιόσουν την στιγμή που έβλεπες τον παιδικό σου φίλο να τον ακοντίσουν μπροστά στα μάτια σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ψέματα…[Κάνει πως καλύπτει τους λωβούς των ώτων του και προς το έδαφος τις ιαχές του εξακοντίζει και φωνασκεί.] Όλα ψέματα…Εικασίες προδοτών…[Πάει να καταρρεύσει αλλά κοντοστέκεται μετα βίας.]Ανήκεις με την μεριά των προδοτών;[Τον πιάνει απ' το λαιμό.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Όχι Αλέξανδρε…[Τρομοκρατημένος.Ο Αλέξανδρος τον παρατάει και κάθεται οκλαδόν στην γη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ο πατέρας έπρεπε να πεθάνει…Μπορεί την θανή του γιού του να 'θελε να εκδικηθεί… Και μην ξεχνάς πως σε όλο το μακεδονικό στράτευμα ήταν προσφιλής…[Με διάθεση προάσπισης των πράξεών του.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Άρα δεν ήταν εμπλεκόμενος στην συνωμοσία που εξύφανε στο αδράχτι του μυαλού του ο γιός του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορεί και να μην ήταν…Αλλά δεν είναι αυτό το ζήτημα…Η εξουσία δεν βασίζεται σε ενδεχόμενα αλλά σε αποτροπές πιθανών κινδύνων… Απειλές…Καχυποψίες… [Ως άτομο που κατέχει τις αέναες γνώσεις των θώκων εξουσίας λόγω μεγίστης προυπηρεσίας.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Τυραννικές…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποιο να 'ναι άραγε το τέλος των τυράννων;[Με σαιξπηρική διάθεση του στυλ πολύ κακό για το τίποτα.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Αλέξανδρε ο Φιλώτας επέμενε ως τελευταίας στιγμής περί της αθωότητάς του…[Με λόγο υπέρ αδυνάτου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και αθώος να 'ταν ο σιωπών δοκεί συναινείν…[Με σφιγμένα απ' την μάνητα τα χείλη του.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν σε συγκινούσαν τα αθώα του ματάκια και το απολογητικό του ύφος με την αθωωτική του επιχειρηματολογία;[Λόγος υπέρ συγκινήσεως και πρόκλησης συναισθημάτων.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι αυτοκράτορες δεν είναι γεννημένοι για να συγκινούνται απ' την παραφορά της στιγμής…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν λυπάσαι που σου υπέκλεψαν τον παιδικό σου φίλο με τέτοιο τρόπο;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι αυτοκράτορες δεν είναι γεννημένοι να λυπούνται και το παρελθόν πίσω τους να κοιτούν…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Ούτε τον Φιλώτα που με τα κρεμώδη κλαδάκια απ' τα μάτια του σε θερμοπαρακαλούσε να του δωρεαδοχήσεις την ζωή;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ούτε αυτόν…[Κάνει πως δεν τον κοιτάζει στα μάτια και σε ταυροειδή τόνο.] Ας μεταστραφεί ο τόπος της συνομιλίας μας σε άλλη ήπειρο…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν σου αρέσει η ηπειρωτική γεωγραφία που ο Φιλώτας άφησε την τελευταία του πνοή;[Με περιπαικτική και διυλιστική διάθεση στις υπώρειες του δελφικού του τρίποδα.] Να θυμάσαι πάντα Αλέξανδρε πόσο αγαπούσε το μακεδονικό στράτευμα τον Φιλώτα και τον πατέρα του τον Παρμενίωνα… Να μην το ξανακάνεις ποτέ Αλέξανδρε…[Με γογγυσμούς.]Ποτέ…[Ο Αλέξανδρος τον στρεβλοκοιτάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσο μοιάζεις με τον συνωνόματο σου του Ανδρομένη…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Είχε φρικτό τέλος…Ένα τόξο άγνωστο από πού σταλθέν τον χτύπησε στην πολιορκία κάποιας πόλης μετά την αθώωσή του…[Με προσποιητό ύφος άγνοιας.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πρόσεξε μήπως με τα υπονοούμενά σου σε βρει το δικό μου τόξο…[Με θεϊκή αγανάκτηση.] Δεν ρώτησε την δική μου γνώμη το περιώνυμο σου στράτευμα….Και μην ξεχνάς πως ο Πολέμων λιποτάχτησε αμέσως μετά τις κατηγορίες…Διπλή ενοχή…Ένας Μακεδών στρατιώτης ποτέ δεν λιποταχτεί και ένας αθώος ποτέ εχθρούς δεν έχει προσεταιρισθεί…Δειλός και προδότης σαν τα αδέλφια του…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Αθώος δεν ήταν και ο Φιλώτας;Ίσως δεν ήθελε την τύχη του να συμμερισθεί …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σε λίγο θα υπερασπισθείς και τον Δημήτριο που συμμετείχε στην συνωμοσία του Φιλώτα…[Σα να μην πιστεύει την ειλικρίνεια των λόγων του.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Τον αντικατέστησες τον σωματοφύλακά σου με τον Πτολεμαίο του Λαγού…[Ερωτικό υπονοούμενο στα λόγια του φράσσει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να 'χω τύχη στην προστασία μου από επιθέσεις επίβουλων ατόμων που το κύδος μου ζηλοφθονούν…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Στους Ευεργέτες γιατί θυσίασες στον Απόλλωνα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ανάθημα έκανα στον θεό ώστε προδότες όπως ο Δημήτριος δια παντός να απωλεσθούν…[Με το αίσθημα της νίκης του παντοκράτορα.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Αριάσπες… Στους Ευεργέτες απ' την ασπίδα του Άρη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί τον Κύρο του Καμβύση είχαν περιλούσει με προγονική τιμή…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Στον Καύκασο γιατί έκτισες Αλεξάνδρεια;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η πράξη μου ήταν συμβολική ώστε αν σε κάποια άλλη Αλεξάνδρεια ένα μέρος της καταλυθεί ή η καταστροφή της είναι ολική το σηκώτι της απ' το κορναλίνειο στοιχείο της γης που έχει τάση ανελκυστική ν' αναγεννηθεί…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Με το σιλφιό του κάθε πόλη θα γιατρευθεί από πιθανή επιδρομή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και στην πραότητα του προβάτου θα μεταποιηθεί…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Το βάθος του Όξου ποταμού δεν σε πτόησε Αλέξανδρε….[Με φιλική διάθεση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο ψαμμώδης πυθμένας του δεν σου επέτρεπε να μπήγεις πασσάλους…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Εξάλλου ο Καύκασος ηταν όρος από δένδρα γυμνό…Πουθενά ξύλο για θαλάσσια καρφιά ή για γέφυρα…Γι' αυτό τον προσπέρασες με την βοήθεια των θεαινών Δήμητρας και Αρτέμιδας… Τα ζώα που θηρεύει η Άρτεμις έχουν την μαγεία των μυστικών τελετών των Ελευσινιών στην απώτερη ουσία τους έστω και αποσειδώνια…[Με ευσέβεια προς τις θεές του φεμινισμού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τις διφθέρες των στρατιωτικών σκηνών τις εμπλουτίσαμε με άχυρα ξηρά για να μην μας προσβάλει ο Ποσειδών και στον πυθμένα μας παρακρατήσει και διαβιβάσαμε απέναντι σε πέντε ημέρες την στρατιά…[Με ύφος παιδιού που καταγράφει τις αναμνήσεις ημερολογίου.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Και γιατί έστειλες τον έταιρο Στασάνορα πίσω στην Αρειανή;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να προλάβει την στάση του σατράπη Αρσάκη και να τον συλλάβει…Στάση περισσότερο αρσενική…[Χαμογελάει.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Γι' αυτό ζήτησες από τον Πτολεμαίο του Λαγού μόλις συνέλαβε τον Βήσσο να σου τον παραδώσει δεμένο και γυμνιστή…[Διαπιστωτικός.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ώστε η ψυχή του να εκγυμνασθει…Εξάλλου η αλήθεια πάντα σε παγιδεύει…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Ήσουν ο διάδοχος του θρόνου του και ο Βήσσος εμφανιζόταν ως σφετεριστής…Γι' αυτό είχες τάση εκδικητική…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχε το θράσσος να πει πως σκότωσε τον Δαρείο ώστε η σωτηρία αυτού και των συνοδών του να διασφαλισθεί…[Τάχα προσβεβλημένος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Και τον μαστίγωσες για την γλώσσα του την διχαλωτή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήθελε στον θρόνο αδίκως να με διαδεχθεί…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Αν είχε γνωρίσει τους Αβίους, τους Σκύθες εξ' Ασίας δεν θα διατελούσε τέτοιο νοητικό βίο…[Με το γνώριμο προς τον Αλέξανδρο ύφος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έστειλα και πρέσβεις στην χώρα των Σκυθών τάχα για διαπραγματεύσεις και σύναψη φιλίας αλλά κατ' ουσίαν για να κατασκοπεύσω την γεωγραφία της περιοχής, τα έθιμα των κατοίκων της και τον εξοπλισμό τους…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Τον φίλο σου να τον γνωρίζεις καλά αλλά τον εχθρό σου ακόμη καλλίτερα…[Διάχυση γέλωτος συνεσπασμένου και απ' τους δυο.] Η πέτρα στο κεφάλι που εδέχθης στην Κυρούπολη τι συμβόλιζε;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως οι ιδέες μου πληγώθηκαν απ' τον πλούτο και την σκληρότητα των Περσών…[Δήθεν πληγωμένος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Τι συμβόλιζαν τα βέλη που έριχναν οι Σκύθες στις όχθες του Ιαξάρτη;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ποτάμι με τις δυο όχθες του συμβόλιζε τους δύο διαφορετικούς κόσμους που πρεσβεύαμε και τα βέλη τους φαλλούς τους που δεν έβρισκαν τον στόχο τους ανεπιτυχώς …[Με αρρενωπή ελληνική ανδρεία.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Δαρείος από σκυθικές κάρες δεν υπήρξες ποτέ για να ηττηθείς …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν δεν είχα μολυνθεί και απ' το νερό με την γαστρορροή όλοι τους θα 'χαν εξοντωθεί αφού θα 'χαν καταδιωχθεί…[Με τις ωδίνες των αναμνήσεων του προσφάτου παρελθόντος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Για τον Πολυτίμητο ποταμό; Οι Σκύθες εκεί κατατρόπωσαν το μακεδονικό μας ιππικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό μόλις έφθασα στο σημείο σφαγής τους έθαψα με πολλές τιμές…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Ο Πολυτίμητος μας κόστισε πολύ…[Μετανιωμένος και στεγνός στην μεταμέλειά του.]Και στην έρημο σε κάποιο σημείο θα χαθεί…Τους Μακεδόνες μας οδήγησε στης εκβολής του τον άπειρο κονιορτό …Ένας ποταμός που χαρίζει απλόχερα τον όλεθρο και την χρυσίζουσα αγονία του για να θυμίζει πως ο ήλιος χρωματίζει τα πεδία των μαχών…[Με το όραμα που έχει κάθε λογοτέχνης το ιδεαλιστικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Αυτή η Χρυσηίδα ήττα που φέγγει στο νου μου, χειριδωτή…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Ο ακρωτηριασμός της μύτης και των αυτιών του σατράπη της Συρίας Βήσσου και η εκτέλεση του ενώπιον των Μήδων και των Περσών τι ναυλοχούσε;[Τον θαυμάζει με δέος μεταφυσικό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Πως δεν έχει ανδρική τιμή μα αποστερημένη και πως ποτέ δεν θα οσφραίνεται συνωμοσίες, ούτε θα κρυφακούει για να μεταδίδει τα λεχθέντα σε άλλους…Οι νεκροί δεν οσμίζονται ούτε ακούνε…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Και πως όποιος έχει τουτο το όνομα και συναντά τον Αλέξανδρο πάντα πεθαίνει…Πολλοί σε μέμφθηκαν πως ακρωτηριάζοντάς τον επέδειξες για άλλη μια φορά αμφορέα ανατολίζοντος ρυθμού…[Με μομφή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν κατανοώ τι η γλώσσα σου εκφέρει…[Κάνει πως τα αυτιά του κλείνει.]Εξάλλου ακρωτήρια δεν έχουν και της Ήρας οι ναοί;
ΑΜΥΝΤΑΣ: Λένε πως προτιμάς των βαρβάρων την τρυφηλή ζωή και πως εκλέγεις να παρουσιάζεσαι με την μηδική και όχι την μακεδονική στολή…
[Τον πιάνει απ' τους ώμους.]Σύνελθε Αλέξανδρε…Αν συνεχίσεις έτσι δεν θα ζήσεις για πολύ…[Ο Αλέξανδρος αποτραβιέται σαν εύθραυστος λωτός.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η περσική τιάρα μου 'ναι πολύ ταιριαστή…Μόχθησα για να κατακτήσω την Ασία πολύ και πίστεψε με Αμύντα δεν θα βρεθεί κανένας ως εμπόδιο στον δρόμο μου για να με καταναγκάζει να φορώ μόνον την μακεδονική…[Με ύφος αυτοκράτορα που δεν διαπραγματεύεται με τίποτε την ανδρική του τιμή.]Αυτό θα σήμαινε εκ μέρους μου πως αναγνωρίζω τον εαυτό μου μόνον ως αυτοκράτορα της Μακεδονίας…Και θα δημιουργούσε σύγχυση στους υπηκόους μου πως νιώθω περισσότερο ως Μακεδών παρά ως αυτοκράτοράς τους στον οποίον οφειλουν πλήρη συμμόρφωση και υπακοή.. Όσοι ξεστομίζουν τέτοιους λόγους δεν έχουν ουδεμία συμπλοκή με την πολιτική και της αυτοκρατορίας την αρχή την διαχειριστική…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν πρόκειται Αλέξανδρε ποτέ να σε προσκυνήσω όπως οι Πέρσες υπήκοοί σου…[Με αδάμαστου στρατιωτικού ύφος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Τότε θ' απέλθεις πτωχότερος από εδώ κατά έναν ασπασμό…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν έχω καλό σθένος Αλέξανδρε…Ούτε είμαι Κλείτος για να με δολοφονήσεις στο μεθύσι…[Ο Αλέξανδρος κλαίει γοερώς.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Έπρεπε να είχα θυσιάσει προς τιμήν του θεού Διονύσου…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Προτίμησες τους Διόσκουρους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν έπρεπε να με παραλληλίσει με τον ηττηθέντα Δαρείο στα χέρια του Βήσσου…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Οι υπασπιστές σου αρνούνταν να τον συλλάβουν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πρόδωσα την Λανίκη, την παραμάνα μου και την αδελφή του Κλείτου…[Μετανοημένος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν έφταιγε Αλέξανδρε ο Διόνυσος…Ποτέ δεν τελείται έγκλημα όταν απουσιάζει ο θεός που γίνεται εξ' ονόματός του…Το μεθύσι σου έφταιγε και οι περσικές σου κραιπάλες…[Σε ύφος νουθετικό που αποκλείει την πιθανότητα λάθους εκ μέρους του πομπού στοχοποιώντας αποκλειστικός μόνον τον δέκτη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Διόνυσος ήταν παρών στο μεθύσι μου. Ο οίνος έγινε ένα με το αίμα μου…Το αίμα μου προσεταιρίσθηκε τον εγκέφαλό μου πλάθοντας ένα εκμαγείο σκέψεων που ανέδυε υδρατμούς φαντασμάτων του παρελθόντος… Δεν έπρεπε να τον σκοτώσω…[Σαν μωρό παιδί που εκφράζει το άνθος του που ανοίγει με κατεύθυνση απ' το εσωτερικό στο εξωτερικό.] Με το δεξί του χέρι με έσωσε στον Γρανικό…[Πιάνει μουδιασμένος το δεξί του χέρι για να επιβεβαιώσει ότι βρίσκεται στον θώκο του τον αυτοκρατορικό.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Με την σάρισα στον τοίχο και εσένα στο άκρο της θρηνώντας σχημάτιζες το γράμμα ήτα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν της αυτοκρατορίας μου η ήττα αλλά το έβλεπα ως ταυ που θα 'θελα να γίνω η επίστεψή του στου τοίχου την αποβολή…
ΑΜΥΝΤΑΣ: Η Δίκη μάλλον Αλέξανδρε δεν θ' αναπαρίσταται δίπλα σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με τιμούν όμως ως θεό οι θνητοί εν ζωή και όχι μετά τον θάνατό μου…Υπάρχει μεγαλύτερη από αυτή την τιμή;[Έχοντας έωλη την απάντηση.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Μην περιμένεις να σε προσκυνήσω Αλέξανδρε ως θεό…Γιατί οι πιστοί προσκυνούν τα αγάλματα των θεών ενώ αυτοί είναι στον ουρανό…Εσύ όμως και ζωντανός μπροστά μου είσαι και ορατός…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Δεν θα προσκυνήσεις αυτόν που γράφει ιστορία με τα λόγια του; [Με του Κίφφα Μπορεάλ ύφος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Όχι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν φοβάσαι μήπως έχεις το τέλος του Καλλισθένη;
[Με του αστερισμού Ατζένα το ύφος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Όχι…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ούτε του αγριογούρουνου που σκότωσε ο Ερμόλαος ο συνωμότης και βασιλικός παις;
ΑΜΥΝΤΑΣ:Τον μαστίγωσες όχι γιατί καθυστέρησε να χτυπήσει το αγριογούρουνο αλλά γιατί ήταν του Καλλισθένη εραστής…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και του Σώστρατου…Μην τον ξεχνάς και εκείνον τον κίναιδο…[Με δυσθυμία.]
ΑΜΥΝΤΑΣ:Να ευχαριστείς τους θεούς που ο κίναιδος Χαρικλής έκανε χάρη στο κλέος σου με το ν' αποκαλύψει την συνωμοσία στον Ευρύλοχο για να 'χεις πάντα επίμηκη στρατό…[Δρέποντας τις δάφνες του λογικού επιχειρήματός του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Φαίνεται πως ο Ευρύλοχος θα 'χε μακρύτερη σάρισα απ' αυτήν του αδελφού του Επιμένη στο κρεβάτι…[Καγχάζει με ρωμαϊκό αυτοκρατορικό ύφος.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Δεν αμφιβάλλω Αλέξανδρε πως ο Χαρικλής πέρασε εξίσου καλά και με τον Ευρύλοχο και τον Επιμένη…Ο Ερμόλαος όμως το ξέρεις πως ήταν εραστής του Καλλισθένη…[Χασκογελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επίσταμαι…Τι υπονοείς; Ότι τον σκότωσα γιατί ζήλευα τον ερωτικό του δεσμό;
ΑΜΥΝΤΑΣ: Όλο το στρατόπεδο αυτό αναφέρει…Ότι τους γευόσουν και τους δυο εξίσου καλά και δυνατά αλλά δεν ήθελες ποτέ κανείς να 'χει την αποκλειστικότητα αυτής της γεύσης…[Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει μ' ένα δρεπάνι που στον ήλιο αστράφτει πριν πέσει ώστε με την αιχμή του τα στάρια να ενσταλάξει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο λόγος σου είναι το χειρότερο ποτό στου μυαλού σου την παραζάλη…Ο λόγος σου χειρότερος λιθοβολισμός από αυτών των βασιλικών παίδων….
ΑΜΥΝΤΑΣ: Σε μια άλλη πέτρα όμως στην Σογδιανή γνώρισες το άνθος της Ρωξάννης που παράφορα την είχες ερωτευθεί…[Κάνει τον Αλέξανδρο να ντρέπεται όπως ένα αγόρι θυμάται λόγω ερωτικού σκιρτήματος το πρώτο του φιλί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Απ' τους στρατιώτες τους φτερωτούς στον έρωτα…
ΑΜΥΝΤΑΣ:Στα Ζαρίασπα γιατί άφησες τον Αριστόνικο τον κιθαρωδό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με την κιθάρα του Απόλλωνα να γιατρεύει τους εταίρους ιππείς ασθενείς να συντροφεύει…[Σαν Βαλκυρία.]
ΑΜΥΝΤΑΣ: Ψύχρανε ο καιρός Αλέξανδρε….Θέλεις να πάμε στην σκηνή σου για να ζεσταθούμε;[Του πιάνει τον αριστερό γλουτό.Ο Αλέξανδρος σε αυτό το κάλεσμα συγκαταβατικός.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να περάσουμε όμως καλά αυτήν την φορά….[Του κλείνει πονηρά το μάτι.]
[Αλέξανδρος και Αμύντας προσφεύγουν στην σκηνή που απ' το οπίσθιο άνοιγμά της οδηγεί στα καμαρίνια των ηθοποιών.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

<u>ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ</u>

[Εκτυλίσσεται στον Ακεσίνη ποταμό σίγουρα μετά τον Μάιο του 326 π.Χ. Ο Πτολεμαίος χαιδεύει την βρεγμένη κόμη του Ηφαιστίωνα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Είναι ικανοποιημένος ο Αλέξανδρος με την Αλεξάνδρεια που έκτισα προς τιμήν του;[Με την εκπνοή των φράσεων ως αύρα στεγανογραφίας.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Πολύ Ηφαιστίωνα…Έχει ερωτευθεί την κόμη σου πιο πολύ από εμένα…[Ασκώντας χρήση της τριτοπρόσωπης αφήγησης που στην ουσία είναι μονοπρόσωπη.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα ζήλευε αν σε έβλεπε πως αλληλοχαιδευόμαστε κοντά στην κοίτη του ποταμού…[Ο Πτολεμαίος του δίνει ένα φιλί στο στόμα.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τα υγρά σου σύμφωνα όπως είναι τα χείλη σου απ' τα ουρανικά σου προτιμώ…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Με υγραίνει στην προκυμαία των διφθόγγων μου ο Ακεσίνης ποταμός…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ενίοτε θεωρούμενων απ' τον Αλέξανδρο καταχρηστικών…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Γι' αυτό θυσίασε στην Νίκαια προς τιμήν της Αθηνάς…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Για να νικήσει η σοφία της θεάς τους χειμάρρους, τα κλαδιά και τους νευρώνες του ποταμού Ινδού…[Ο Πτολεμαίος γλείφει του Ηφαιστίωνα το δεξί αυτί και του φιλάει την όψη του λαιμού την ζερβή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο Αλέξανδρος δεν θα έπρεπε να εμπιστεύεται τα δάκτυλα αυτού του ποταμού και τα δακτυλίδια του που φορούν κάποιοι όπως ο Ταξίλης…Του έστειλε είκοσι πέντε ελέφαντες ως δώρο ώστε ή είκοσι πέντε ημέρες στον Ινδό να φιλοξενηθεί ή εβδομάδες ή μήνες…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Φοβού τους Ινδούς και δώρα φέροντες…[Του γλείφει με την γλώσσα την καρωτίδα.Εκείνος ανταποκρίνεται καταφατικός αυτή την φορά.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Οι ελέφαντες συμβόλιζαν την μνήμη των Ινδών για τον Αλέξανδρο…Η πράξη τους αυτή είχε χαρακτήρα ευχής: να παρέμενε για το εν λόγω χρονικό διάστημα μνήμη των Ινδών και ο Αλέξανδρος συγκρατώντας τους ελέφαντες να θυμάται για πάντα την ήττα του στον Ινδό ποταμό…[Ο Ηφαιστίων ξαπλώνει κατά γης και ο Πτολεμαίος τα σανδάλια του υπεξαιρεί. Του γλείφει το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού του ποδιού.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Με αυτό το δάχτυλο Ηφαιστίωνα έσβησες την Πευκελεώτιδα και τον Άστη απ' τον χάρτη…[Ο Πτολεμαίος του γλείφει στα μεσοδιαστήματα που δεν ομιλεί αλλά λαμβάνει τον λόγο ο Ηφαιστίων και τα υπόλοιπα δάχτυλα και του δεξιού πόδα του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Δεν θα μπορούσε να 'ναι το δόρυ του αρχηγού των Ασπασίων σίγουρα το δάχτυλο που γλείφεις με τόση σπουδή…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Παρ' ολίγον να χάσω την ζωή μου εκεί…Οι Ασπάσιοι είναι αγριογουρουνίσια φυλή...Κακοτράχαλη όπως τα όρη του Καυκάσου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αυτό το γλείψιμο θα μπορούσε να 'ναι βέλος στον ώμο του Αλέξανδρου…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Και η ερωτική μας μέθη θώρακας για να μην είναι το τραύμα του διαμπερές…[Γλείφει το γόνυ του Ηφαιστίωνα στο πόδι του το δεξί.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Το Αρίγαιο το κατέστρεψε όλο ο Αλέξανδρος και εξολόθρευσε όλους τους κατοίκους του…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Για εκείνο το τραύμα;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Για εκείνο το τραύμα…[Κουνάει επιδεικτικά το κεφάλι του σαν λιοντάρι σε στιγμή ραθυμίας.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Είναι προσφιλής του Αλέξανδρου η στρατηγική οι πληθυσμοί των πόλεων που αντιστάθηκαν να 'χουν εξολοθρευθεί και περισσότερο εκείνων

που απ' το φόβο υπήρξαν αντιδραστικοί μήπως η κερκοφόρος εκστρατεία του γίνει ελλειπτική από πιθανές αποστασίες των ιθαγενών και τον φόβο της παγίδευσης στα άξεινα εδάφη της Ασίας και αχανή…[Ο Πτολεμαίος του ανεμίζει με το χέρι του του αφαλού την γονεική γραμμή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Χιλιάδες τα βόδια που συνέλαβε ο Αλέξανδρος εκεί για να θυμίζει σε όλους πως ο ήλιος στα πεδία της μάχης δεν είχε νικηθεί…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Τα ευειδέστερα και τα ευγεμέθη τα επέλεξε ώστε οι αγροί της Μακεδονίας να 'ναι οργωτοί…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και για ν' αγαπήσει τα ινδάλματά της η χτενισμένη γη…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Και ο Αλέξανδρος ο σφηκωτήρας τους…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Που τρύπησε εκτός απ' την γη και τους μισθοφόρους Ινδούς που δεν ήθελαν να πολεμήσουν εναντίον ομοεθνών τους αλλά σκέφτονταν να δραπετεύσουν απ' την πρώτη στιγμή…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Αιχμαλώτισε την κόρη και την μητέρα του Ασσακάνου υπακούοντας στην εξής αλληγορία….Παγίδευσε τους προγόνους του Ασσακάνου και το ιστορικό τους παρελθόν που συμβόλιζε η μητέρα αλλά και τους επιγόνους του που πρέσβευε η κόρη και το μέλλον τους…Το δε θηλυκού γένους της αιχμαλωσίας αυτών των σημαινόντων προσώπων σήμαινε την ευάλωτη και αδύναμη πλευρά των Ινδών Ασσακάνων…[Ο Πτολεμαίος τρίβει την περιοχή του Ηφαιστίωνα μεταξύ φαλλού και αφοδευτηρίου χώρου ενώ ο δεύτερος αναστενάζει από ηδονή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Άλλες φορές ο Αλέξανδρος περικυκλώνει τις πόλεις όπως αυτής των Βαζιρέων και υψώνει τείχη για να μην μπορούν οι βάρβαροι να επελάσουν εναντίον του σε περίπτωση αναβολής της κατάκτησης ή για να μην μπορεί κανείς εξ αυτών ν' ανεφοδιασθεί….[Με ναζιάρικο, διεγερμένο ύφος εγκατάλειψης που την επαναφορά επιζητεί.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Την πόλη των Ωρών ο Αλέξανδρος μετά ευκολίας την κυρίευσε και τους ελέφαντες παρακράτησε για αγαθόν σκοπό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Για να θυμάται αιωνίως την ήττα των Τιτάνων και πως οι Ώρες και ο προσδιοριστικός από εκείνες καιρόςείναι με το δικό του πλευρό…[Ο Πτολεμαίος του γλείφει και το αριστερό του αυτί.] Η Άορνος μου Πέτρα είναι σε επίκεντρο πιο χαμηλό…[Ο Πτολεμαίος με το δεξί του χέρι περιπαίζει του Ηφαιστίωνα τον φαλλό.] Τώρα όλα μου φαίνονται πως γεννιούνται και γίνονται με αγαθό σκοπό…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τις Τιτανίδες εννοείς πως νίκησε και όχι όλες…. Εδώ, στο απροσπέλαστο από άλλα πουλιά κράτος σου δεν έφθασε ούτε καν ο Ηρακλής…[Με ύφος συστρατιώτη και συμπολεμιστή περιπαικτικό και εξισωτικό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Το χέρι σου μοιάζει με την γέφυρα που έκτισα νότια του Ινδού ώστε απ' τον Αλέξανδρο ν' αποθεωθεί…[Ολοκληρώνει στο χέρι του Πτολεμαίου άνευ αναβολής, ενώ ο τελευταίος ρουφάει μετα βδελυγμίας τις λωρίδες κρέμας που γέννησε ο δεύτερος ώστε με τις ιδέες του να γαλουχηθεί.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Χάρη στα χέρια σου ο Αλέξανδρος κατέκτησε και την Νύσα την πόλη που ίδρυσε ο Διόνυσος προς τιμήν της τροφού του…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Δεν εποίησε την νήσσα…[Γελάει καθώς άπτει το πέος του Πτολεμαίου.]Μα φυτρώνει ο κισσός μόνον στη Νύσα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ο κισσός συμβολίζει την τάση της ψυχής μέσω του οίνου ν' ανυψώνεται και ν' αναρριχώνται τα φύλλα της ως το νου ή τον ουρανό…[Με ερωτική έξαψη.]

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο Διόνυσος όρισε αφού τους νίκησε να κατοικούν ελεύθεροι και ν' αυτοδιοικούνται..Εξάλλου οι θεοί τοποθετούν σήμαντρα στους δρόμους για να δούνε ποιος τα υπερβαίνει ώστε να τον διακηρύξουν ομότιμο με τους εαυτούς τους και οι θνητοί να τους τιμούνε…[Με το κεφάλι παιχνιδιάρικο πάνω κάτω.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Το βουνό κοντά στη Νύσα ο Διόνυσος το προσαγόρευσε Μηρό…[Αναστενάρης.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Όχι σαν τον δικό σου..[Ξερογλείφεται και τον φιλάει ερωτικά στο στόμα.]Προς τιμή του Δία για να τονίσει πως στην γη έχει εξουσία και παντοδυναμία…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ήταν κατάφυτο με άλση ολόφυτα από δάφνη… [Ηδονοανασαίνει.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Για να θυμίζει πως Διόνυσος και Απόλλων είναι το ίδιο πρόσωπο…Όλοι οι στρατιώτες μας κυριεύθηκαν από παραλήρημα βακχικό …
[Γλείφει του Πτολεμαίου το αριστερό αυτί και την καρωτίδα.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ:Ο Ταξίλης που χάρισε τριάντα ελέφαντες στον Αλέξανδρο; [Αποπερατώνει την ηδονική αλγηδόνα του με αυτοσυγκράτηση στο χέρι του Ηφαιστίωνος.Ο Ηφαιστίων με μάτι Φάουστ καταβροχθίζει μέχρι τελευταίας ρανίδος την έκφραση αγάπης του Πτολεμαίου.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ευχετικού χαρακτήρος πράξη ώστε να μείνει στην μνήμη των ανθρώπων τριάντα μέρες, εβδομάδες, μήνες ή χρόνια…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Καλλίτερα να εμπιστεύεσαι τον Ινδό ποταμό και τα παρορμητικά του ύδατα παρά τους αυτόχθονες…Βλέπουν τον Αλέξανδρο όχι ως απελευθερωτή αλλά ως κατακτητή που θα πρέπει απ' την χώρα τους να εκδιωχθεί…[Σκουπίζει με τα χέρια του τον ιδρώτα στο μέτωπό του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Ο Αλέξανδρος διοργάνωσε ιππικούς και αθλητικούς αγώνες προς τιμή του Υδάσπη…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τους τέλεσε προς τιμή των αλόγων του Ποσειδωνα που εκδράμουν με ισοδύναμη ορμή και ταχύτητα εκείνης των συγκοπτόμενων περισπωμένων του Υδάσπη…[Ο Πτολεμαίος τώρα του γλείφει το μεγάλο δάκτυλο του αριστερού του ποδιού και η διαδοχή συνεχίζεται.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μου φέρεσαι βασιλικά όπως φέρθηκε ο Αλέξανδρος στον διψασμένο Πώρο…Τα δαχτυλα μου δεν θα διψάσουν ποτέ απ' τον ποταμό των ανακοπών σου…[Ανταποκρίνεται θετικά στο αναπάντεχο δίδυμο ερωτικό του κάλεσμα.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Παρόλο που ο αναχαιτιστικός του υιός σκότωσε στον Ύδασπη τον Βουκεφάλα…Είχε απεικονισμένο στην κεφαλή του βοδιού μορφή…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Του Γυρηόνη απ' τον άθλο του Ηρακλή πλακέτα αναμνηστική … Και μεγαλόσωμο με τεράστια κεφαλή…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Οι Ούξιοι αμέσως βρήκαν το αγαπημένο του άλογο μόλις έβγαλε προκήρυξη με την οποία τους απειλούσε πως θα τους σκοτώσει όλους σε περίπτωση εναντιωματική…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μήπως Πτολεμαίε τον Βουκεφάλα τον αγαπούσε περισσότερο από εμάς τους δυό; Μήπως αγαπούσε και τιμούσε τα ζώα περισσότερο απ' τους ανθρώπους ως σωστές ζωηφόρους;[Με ύφος Μαρτίνου Λούθηρου.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Αυτό το αποκλείω Ηφαιστίωνα γιατί τόσο εσύ όσο και εγώ έχουμε άλλων ειδών Βουκεφάλες αδιόρατους στο απλό κοινό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Άρα αγαπάει τα τριποδικά τετράποδα που ενοικούν αυτή την προβιά…[Πιάνει τα μπράτσα του απ' το κρύο που έχει πέσει στην περιοχή.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ή Ηφαιστίωνα όταν τα υποδυόμαστε στο κρεβάτι μαζί του…

Θέλει το εντός του δέρματος μας που έχει την αρετή του κάλυκα να το νιώθει με θαλπωρή στο εκτός του δέρματος του…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ίσως για να το προσεταιρίζεται και να το ναυπηγεί στους λιμένες της αφομοιωτικής καρδιάς του….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τους Γλαυγανίκες γιατί ήθελε να τους κατακτήσει;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί είχαν νικήσει την Αθηνά και νικώντας τους θα έπαιρνε εκδίκηση για την ήττα της θεάς αλλά συγχρόνως θ' απορροφούσε και την κατακτημένη της σοφία…[Αποσπάει μια κακοτράχαλη πέτρα απ' την κοίτη του ποταμού και την εκσφενδονίζει στην στεριά.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Γιατί το έκανες αυτό;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Δεν θέλω να πεθάνω σ' αυτόν τον τρισκατάρατο τόπο… Τραυματίζω τους βράχους του για να με υποδεχθεί της Μακεδονίας το σώμα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Νίκησες όμως τον Υδραώτη για ν' αποδώσεις τα εδάφη και τα έθνη του απ' τον Πώρο τον κακό στον Πώρο τον αγαθό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πώρος εναντίον Πώρου…Ο ένας είναι καλός γιατί συμμάχησε· ο άλλος κακός γιατί αποστάτησε και με τα στρατεύματά του παραστράτησε…Δεν τα εμπιστεύθηκε στην υπηρεσία του Αλέξανδρου…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Τιμή τους θα ήταν…[Ανεμόεις.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα προτιμούσαν Πτολεμαίε του Λαγού να μείνουν αυτόνομοι…Τι κάνουμε εδώ μίλια μακριά απ' την γενέτειρά μας;[Με ύφος ευαίσθητου νηπίου που αποζητάει την αγκαλιά της μητρός του.] Δεν σου λείπει η πατρίδα;[Με ύφος απόγνωσης.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Μου λείπει η πατρίς αλλά το καθήκον προεξέχει στο αστρικό αέτωμά μου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η αποστολή μας ήταν να εκδικηθούμε την δολοφονία του Φιλίππου και την λεηλασία των ελληνικών πόλεων απ' τους πρόγονους του Δαρείου και να καταλύσουμε το περσικό κράτος…Όχι να φθάσουμε στην Κίνα…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ηφαιστίωνα δεν ενθυμούμαι κάποιον που να αμφισβήτησε τις στρατηγικές επιλογές του Αλεξάνδρου και να έζησε πολλά χρόνια…[Με το μάτι προς τα κάτω σα 'να καθοδηγείται απ' τις πέτρες της γης για τις ρήσεις του που ενέχουν την έννοια της προρήσεως.]Όποιος διαφωνεί με τον Αλέξανδρο μοιάζει να διαφωνεί με τον θεό… Εξάλλου ο Κοίνος μετέπεισε με το εύλογο των επιχειρημάτων του τον Αλέξανδρο…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Μοιάζει…Χρησιμοποίησες σωστή τριτοπρόσωπη γραφή… Μοιάζει…Παρέα με τους ελέφαντες του Ινδού…Ο Κοίνος δεν άλλαξε την γνώμη του Αλέξανδρου που ακόμη έχει το όνειρο της κατάκτησης πάσης της Ινδίας…Εξαναγκάσθηκε απ' την απροθυμία των στρατιωτών…[Ο Πτολεμαίος γελάει.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Η αλήθεια είναι πως υπήρξαμε καταπονημένοι…Ο Κοίνος εξέφρασε μια πικρή αλήθεια…Πολύ φοβούμαι όμως ότι οι οιωνοσκόποι θα επηρρεάσθηκαν απ' το κοινό αίσθημα λέγοντας του πως πέρα απ' τον Υφάση είναι δυσμενείς οι οιωνοί…Ο Αλέξανδρος Ηφαιστίωνα την είχε την Ασία στο χέρι του…[Σφίγγει την δεξιά του παλάμη.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Την είχε αλλά δέκα χρόνια πολεμούσαμε…Απαντλήθηκε το ακατέργαστο διαμάντι μας…[Σαν Αχαιός που μάχεται την αδάμαστη, την ακατανίκητη και αλύγιστη ηρωική μορφή των Τρώων πολεμιστών.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ακόμη γελάω με το επιχείρημα…Αν επιστρέψουμε στην Ελλάδα Αλέξανδρε οι σπουδαίοι και οι πλούσιοι στρατιώτες θα γίνουν η πιο αξιόλογη μορφή μίμησης από νέους στρατιώτες που λόγω απειρίας πολέμου είναι

άφοβοι σε κάθε είδους πολεμικό εγχείρημα και θαραλλέοι με την φιλοδοξία του πλούτου και της ευδιακριτότητας…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Ναι, ήταν σα να του έλεγε ας επιστρέψουμε στην πατρίδα και την συνεχίζεις την εκστρατεία σου με όποιον επιθυμείς εκτός από εμάς…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Οι δώδεκα βωμοί που έκτισε στον ποταμό Ύφαση τι να συμβόλιζαν άραγε;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Τους δώδεκα θεούς που εποπτεύουν τα ορμητικά νερά του για να θυμίζουν πως απ' τον Αλέξανδρο εξευμενίσθηκαν και κατακτήθηκαν…
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Αυτά τα ορμητικά νερά και του Ινδού ο Αλέξανδρος τα συσχετίζει με τις πηγές του Νείλου…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί οι δυο αυτοί ποταμοί είναι εν αφθονία κορκοδείλων και κυάμων μεστοί …
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Πόσοι και πόσοι τόποι μοιάζουν με αδέλφια..Δεν είναι όμως…[Με αστείρευτη γνώση της φύσης των κοσμικών πραγμάτων.]Κάποια ετεροθαλλή… Άλλα αμφιθαλλή…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Εμείς όμως είμαστε στην αμφίεση, στην γλώσσα, στην θρησκεία και στην φιλοδοξία όμοιοι αδελφοί…Τέτοιοι ποταμοί δεν είναι σε εμάς αρεστοί….Σε κερνάω κρασί αν επισκεφθείς την δική μου σκηνή…[Του κλείνει πονηρά το μάτι.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Η πρόσκλησή σου μου 'ναι θελκτική…
[Πτολεμαίος και Ηφαιστίων αποχωρούν από σκηνής ενώ οι θεατές ακούνε του ποταμού την γάργαρη ροή ως ένα είδος προοικονομίας για το τι επρόκειται να συντελεσθεί εκτός σκηνής.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Εκτυλίσσεται στις Πασαργάδες της Περσίας το 324 π.Χ. Κρεμασμένο σ' ένα δένδρο το ομοίωμα του Ορξίνη. Ο Πευκέστας σωματοφύλακας του Αλέξανδρου συνομιλεί με τον αφέντη της Ασίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πευκέστα από εδώ και στο εξής θα 'σαι ο σατράπης των Περσών…Ο προδότης και σφετεριστής του θρόνου μου είναι πια νεκρός….[Ο Πευκέστας με μηδική στολή τον προσκυνεί.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Αφέντη μου και της Ασίας όλης σ' ευγνωμονώ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο άτιμος σκότωσε πολλούς χωρίς να τους περάσει από δίκη…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Κάποιοι στο στράτευμα αμφισβητούν το επιχείρημά σου αφού ούτε τον Παρμενίωνα τον πέρασες από δίκη…Πιστεύουν πως άλλος είναι ο λόγος…[Με δουλοπρεπές ύφος που διστάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορώ να τον πληροφορηθώ;[Με απορία αναληθή.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Λένε πως δυσανασχέτησες με την σύληση του τάφου του Κύρου και πως τον θεώρησες υπόλογο για τον λόγο αυτό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είναι αληθές αυτό Πευκέστα γιατί αυτοί που τον σύλησαν τον τάφο το έπραξαν με οφιοειδή επιτηδειότητα…Ανοίγοντας τον τάφο και αφαιρώντας τμήματα του νεκρού θέλησαν να δώσουν ένα απώτερο μήνυμα:πως ο Κύρος δεν έχει πεθάνει και η αυτοκρατορία του έστω και σε τεμάχια θ' ανασυσταθεί…[Με αυτοκρατορικό ασιατικό ύφος.]Έπρεπε ν' αφήσουν τον τάφο του ανέγγιχτο και το άλσος με τα κάθε λογής δένδρα που τον κάλυπτε απ' την κοινή θέα να 'ναι ιερό… Αυτόν τον τάφο και τον νεκρό του δεν θα έπρεπε ποτέ κανείς να τον βλέπει…Μόνον με δένδρα και οικίσκους να τον καλύπτει …

ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Βλέπεις Αλέξανδρε η λάρνακά του ήταν από χρυσό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και κλίνη με πόδι χρυσό…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και μην ξεχνάς τον τάπητα και τις μηδικές στολές από υάκινθο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην τον φθονήσουμε για το μνήμα του…[Με ύφος υποτιμητικό.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Όπως το αποκαταστήσαμε απ' τους υποκλοπείς των κτερισμάτων του…Ο Αριστόβουλος γιατί έχει την κάλλιστη των γνωμών…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είμαι εξοργισμένος όμως για έναν ακόμη λόγο:η πράξη τους να κλέψουν τους θησαυρούς που έκρυβε ο τάφος του Κύρου υπέκρυπτε και την συμβολική υπεξαίρεση του πλούτου των Περσών που είναι τώρα στην κατοχή μου…Και αυτόν δεν τον χαρίζω σε κανέναν…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Οι Μάγοι όφειλαν τον τάφο να προστατεύσουν …[Με βαριά την συναίσθηση του καθήκοντος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όφειλαν γιατί έπαιρναν κάθε ημέρα ένα πρόβατο και αλεύρι με κρασί…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Για να του δίνουν τον άρτο και να το μεθάνε…Ή για να το θυσιάζουν στην Αρτέμιδα και οι Πέρσες να 'ναι στο κυνήγι μια ζωή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και να θυμούνται όλοι πως με την αθωοτητα γίνεται ατελεύτητο γλέντι στην Περσία…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και πως το λογικό της θυσίας των ζωών μετατρέπεται στης συμπεριφοράς τους τον παραλογισμό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επαιρναν και ένα άλογο τον μήνα για θυσία…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Θα το απέκοπταν σε τριάντα μέρη…Να το βλέπουν οι νεκροί και να μην το γεύονται…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το σημαντικότερο όλων είναι πως αποκαταστάθηκε η τρωθείσα τιμή του με τις ταινίες μου, με τα διακοσμητικά μου στοιχεία, με την λιθοδομή και με τα χάσματα που είχαν καλυφθεί στην λάσπη…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Με το βασιλικό σου έμβλημα που είναι η ισχυρότερη σφραγίδα σου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτός ο τάφος από περσικός έγινε αλεξανδρινός…Το μεγαλύτερο μου καύχημα μετά την επάνοδο μου απ' την Ινδία…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Πολλοί λένε Αλέξανδρε πως ο Κοίνος ετάφη μεν μεγαλοπρεπώς αλλά πως τον δηλητηρίασες αινιγματικώς….[Ο Αλέξανδρος για μερικά δευτερόλεπτα δεν μιλάει.Προσκρούει τα χέρια στην πλάτη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η γλώσσα του ήταν πολύ ευέλικτη, εύστροφη και αυθάδικη…Αυτές τις γλώσσες αενάως λιπόθυμες τις επιθυμώ…Σαπισμένα φρούτα όπως η ακινησία…[Τον πιάνει απ' τον λαιμό.] Μου στοίχισε πολύ αυτή η γλώσσα…Την αυτοκρατορία μου…[Τα μάτια του σαν τυφώνας.] Τώρα θα 'χα κατακτήσει το σύμπαν…Αυτός ο προδότης θα 'ναι ομοσύντροφος με τους προδότες που αγάπησε περισσότερο απ' την ιδέα μου η Μακεδονία να γινει το λίκνο του πολιτισμού όλου του κόσμου…Οι δειλοί πεθαίνουν…Οι κουρασμένοι πεθαίνουν…Και να θυμάσαι Πευκέστα πως αυτοί που αντιμιλούν στον αυτοκράτορά τους πεθαίνουν πρώτοι από όλους…Κυρίως αυτοί…[Με ύφος εταιριάρχη.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Κανείς Αλέξανδρε δεν είχε το δικαίωμα να σου στερήσει το όναρ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κανείς…[Δακρύζει.]Κανείς…Ναι, κανείς…[Τον αφήνει και παραμερίζει την παρουσία του.] Αυτός όμως…Αυτός με την ευγλωττία του τους έπεισε όλους…Με την δεξιότητα του λόγου δεν κερδίζονται αυτοκρατορίες…

Τους ξέρω αυτούς τους ρήτορες και τους φιλοσόφους…Σου ζαλίζουν το κεφάλι με τις θεωρίες τους…[Με ύφος ανημπόριας ενώπιον του πνεύματος που δεν κατανικιέται μπροστά σε καμία εξουσία.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Αλέξανδρε είσαι άνθρωπος της δράσης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι, της δράσης…Και της πράξης…Και αυτός με έκανε παθητικό άθυρμα μπροστά στο στράτευμά μου να με παρασέρνουν οι τροχοί της αμάξης του…Αυτός ο ελεεινός…[Σφίγγει τα δόντια και κλείνει τα μάτια από αισχύνη.] Μακάρι να 'χε πεθάνει καιρό πολύ πριν…Ανδρείως στην μάχη κατά του Δαρείου…[Σα 'να θέλει να λησμονήσει τούτο το γεγονός.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Ή του Πώρου…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ή του Πώρου…Να τον πατούσαν οι ελέφαντες και την μορφή του με τις πατούσες τους να την σφραγίζαν στον Υδάσπη…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Για να εξαφανισθεί απ' την μνήμη των Μακεδόνων…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ενώ οι τριακόντοροι μας να ηχούν με τις κωπηλασίες τους για πάντα στα αυτιά των Ινδών…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Να τιμήσουμε τον Διόνυσο με της θαλάσσης τον χορό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην ξεχνάς όμως πως στην συμβολή του Υδάσπη και του Ακεσίνη τα πολεμικά μας πλοία υπέστησαν βλάβες απ' την δίνη του ποταμού… [Σε διορθωτικό επιστεγασμό.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Το νερό τα κουπιά του πολέμου τα σπάει γιατί θέλει να τα συζευχθεί στον βυθό…Γιατί το νερό είναι σαν τον πόλεμο… Ορμητικό που παρασέρνει τα πάντα στην δίνη του και που καταλύει τα πάντα στην πάροδό του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ομιλείς σαν σωστός Αλέξανδρος…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Στην πόλη των Μάλλων Αλέξανδρε απ' τον τραυματισμό του θώρακά σου εκτός από αίμα έβγαινε και αέρας…[Με ευφάνταστη προσηγορία.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επειδή το πνεύμα μου έχει χροιά βουτηγμένη στην πορφύρα… Αν δεν ήσουν εσύ τώρα θα ήμουν νεκρός…[Διαπιστωτικός.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Αφού ήθελες να 'σαι στην πρώτη σειρά των μαχών δεν θα μπορούσα την αρωγή μου να σου αρνηθώ…Τον Μουσικάνο γιατί διέταξες να τον κρεμάσουν για την προδοσία της αποστασίας;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να υπερίπταται το σώμα του απ' την γη αφού ήθελε να 'ναι σε θώκο υψηλότερο από εμένα…[Σαν την Μάρθα Γκράχαμ με τα δύο του πόδια που αποχωρίζονται το έδαφος.]Και για να κάνει συντροφιά με το δένδρο που δεν είχε δει ποτέ στην ζωή…Να συνομιλεί ο λαιμός του και η γλώσσα του μ' αυτό…. Και μέσω της μουσικής οι Βραχμάνες ν' ανάγονται σε υψηλότερες σφαίρες γνώσεως και τέχνης… Δεν ανέμενα ν' αποστατήσει Ινδός με όνομα ελληνικό και μάλιστα καταγόμενο εκ των Μουσών…[Με ύφος τάχα ελικρινές, στην ουσία όμως εκατερόσχημο.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Ηθελες να φθάσεις στο δέλτα του Ινδού…Γιατί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να μου θυμίζει πως το γράμμα δέλτα συμβολίζει το τρίγωνο ή την πυραμίδα που ενώνει τον ουρανό με την γη…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Το τρίγωνο στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα μόνον μια φορά συμπίπτει με την απεικόνιση του την αλφαβητική…Γιατί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί το τρίγωνο είναι γεωμετρικό σχήμα…Έχει την ελευθερία όπου θέλει να χωροθετηθεί για να δεικνύει σήματα…Ως γράμμα αλλάζει μεν θέση διατηρώντας την γεωμετρική ταυτότητα αυτής της αλλαγής αλλά όχι κατευθύνσεις γιατί τα γράμματα μεν έχουν σχήμα ή οφθαλμική μορφή για ν' αναγιγνώσκονται αλλά όχι απόλυτη ανεξαρτησία αφού ερμηνεύονται σε ομάδες συνδυασμών που και αλλότρια νοήματα εκπροσωπούν…

ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Έσφαξες προτού έλθεις εδώ και ταύρους προς τιμή του Ποσειδώνα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν ήθελα να 'χω του Οδυσσέως την ζωή την μοιρολατρευτική….
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Εγώ πιστεύω πως τους έρριψες στην θάλασσα για ν' αποδείξεις σε όλους πως υπάρχει και εκεί ζωή έστω κάποιες στιγμές ως μάσκα νεκρική όταν επιτελείται θεική σπονδή…[Σαν κυκλαδικό εδώλιο με παρεκτροπή του ενός χεριού στα αριστερά.]Και την χρυσή φιάλη για να γεμίσεις με τα πλούτη του Ωκεανού απ' τις σπίθες και τους βοστρύχους του ήλιου που ανακλώνται στο δέρμα του Ποσειδώνα…[Θωπεύει το δέρας του δεξιού του χεριού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Χρυσίζει το γένι του Ποσειδώνα απ' το γένος των Τιτάνων….
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και με την τροφή των ταύρων γίνεται πιο παχύ….Έκανες και στον Ποσειδώνα ως ανάθημα χρυσούν κρατήρα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προέβην σε τούτη την πράξη για ν' αναμειγνύει ο Ποσειδών οίνο με νερό αχάτη και με τον Διόνυσο στα έγκατα της γης να μεθάει … Συμβολίζει και την αξία της υδάτινής του πηγής που 'ναι μυκηναικά ανακτορικά κτερίσματα….Τους δε ταύρους τους σκότωσα γιατί με τα κέρατά τους συμβολίζουν το κακό που εξαφανίζει ο Ποσειδώνας στην αγκαλιά του…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και όχι γιατί οι θάλασσες αποκρύπτουν μυστικά αχθομερή;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γι'αυτό…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Γιατί πιστεύεις Αλέξανδρε πως οι φοίνικες μάζευαν σε δοχεία και κουβαλούσαν με τα μεταγωγικά τους το δάκρυ της σμύρνας στην έρημο των Γαδρωσών;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ήταν τεθλιμμένοι που με συνόδευαν και αυτή τους την δυστυχία ήθελαν να την μεταδώσουν στην αλωτή απ' το χέρι μου Φοινίκη…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ:Και ο νάρδος που περισυνέλεγαν;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως η κατάκτηση του Αλέξανδρου στην χώρα της την επούλωση επιφέρει…Και ετεροιώνει τις ιδιότητες της δυστυχίας σε μια μεθυστική αρωματωδη ευτυχία…[Με ικανοποίηση.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και πατώντας τις ρίζες τους τα πόδια μας μετέδιδαν αυτή την απέραντη ευτυχία ώστε να την οσμίζεται και η γη…Γιατί πιστεύεις πως στην παραθαλάσσια πόλη της Γαδρωσίας οι αλιείς έφτιαχναν τις καλύβες τους από όστρακα;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί συμβόλιζε τον έρωτά τους για την θάλασσα και τα ταξίδια που θα ήθελαν να κάνουν συνέχεια στην ιματιοειδή γραμμή της….
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Τιμούν τον Βισνού….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ή κατ' άλλους το αιδοίο που τα πάντα κυοφορεί…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Από άκανθες ιχθύων οι στέγες των κογχών τους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να τραυματίζουν τον υετό…Ή για να θυμίζουν στα νεκρά ψάρια την ζωή τους κάθε φορά που πρόξενος γινόταν ο ουρανός νεροποντής…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Ή για να θυμίζουν πως η έννοια της στέγης προφυλάσσει κόβοντας με ευελιξία τους εισβολείς….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και πως η θάλασσα μεγάλους κινδύνους εγκυμονεί σε όποιον της αφαιρεί την ζωή…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Οι ιθαγενείς προέβαιναν σε αμήση των κάχληκων στον αιγιαλό….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και είχαν νερό υφάλμυρο για να τους θυμίζει πως η γη όταν με την θάλασσα πάει με χαλίκια να συνενωθεί τη νόθευση του αλμυρού έχει εκλεκτή …

ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Τα βότσαλα δεν αποδίδουν στο ύδωρ σε απόλυτο βαθμό την αλμυρή του υφή…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν δεν υπήρχαν τα κακοτράχαλα βότσαλα αυτό το νερό θα ήταν αδόκιμο στην γλώσσα τους που την τρίαινά τους κανείς δεν έχει φοβηθεί…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Εσύ όμως Αλέξανδρε κανέναν δεν έχεις φοβηθεί…Έφθασες στην Πούρα έχοντας επίγνωση των δυσκολιών της πορείας που από εσένα είχε προκριθεί…Και έφθασες στο ίδιον σημείο εκτιμήσεως με την Σεμίραμη και τον Κύρο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και χαίρομαι πολύ γι' αυτό αν και πολλά κατάκοπα ζώα αποδεκατίσθηκαν και κάηκαν στην πελαγίσια ψάμμο…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Σκοτώσαμε και πολλά μουλάρια για να τα φάμε και να προσκολλήσουμε στο άρμα της αναισθησίας τους…Ακόμη Αλέξανδρε σε επαινούν οι στρατιώτες που έχυσες το νερό απ' το κράνος…Απέδειξες πως αν και διψασμένος δεν φοβάσαι να πεθάνεις και πως δεν έχεις της ύλης την ανάγκη την βιωτική…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και γιατί τον πίδακα του ύδατος τον βρήκαν άλλοι και όχι εγώ…[Με νοσταλγικό πόνο.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και για να ξεδιψάσεις την έρημο γη που σε ταλάνισε τόσο πολύ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και στην Γαδρωσία ξεκουράσθηκε απ' τα καθήκοντά του ο σατράπης Απολλοφάνης γιατί δεν θα ηθελε κανείς μόνον να φαίνεται πως χάθηκε με τις ατιμίες του αλλά και εξ' ολοκλήρου να χαθεί…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Ο Θόαντας που τον διόρισες στην θέση του σατράπη απεβίωσε ξαφνικά…[Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει πονηρά με το αετίσιο του μάτι.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ας μην συνέχιζε τις αδικίες του προκατόχου του και ας μου προσέφερε όλα τα χατίρια…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Γιατί Αλέξανδρε στην Καρμανία συνένωσες τις δύο άμαξες σε μια;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί στου δρόμου σου την πορεία πάντα κάποιον συναντάς και είναι προτιμότερη η ένωση δύο δυνάμεων και ταχυτήτων σε μια…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Πόσο μου άρεσε που στην Καρμανία χορεύαμε υπό τον ήχο των αυλών και τρώγαμε σταφανωμένοι στην πορεία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και εγώ Διόνυσος -Θρίαμβος…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Και γιατί η πορεία και η κίνηση σε αλλότριους τόπους είναι νίκη συνοδευόμενη από μουσική και άμεινον φαγητό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είσαι ο σωματοφύλακας που τόσο επιθυμώ…[Τον αγκαλιάζει.]
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Τον Σιτάλκη και τον Κλέανδρο γιατί τους καταδίκασες σε θάνατο;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ουκ εξήν υπό τη Αλεξάνδρου βασιλεία αδικείσθαι τους αρχομένους υπό των αρχόντων…Διέπραξαν ιεροσυλίες και επιτύμβια ιερά…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Τον Ηράκωνα δεν τον τιμώρησες…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι εκείνη την στιγμή γιατί μου προέφερε σωστά το γράμμα λάμδα που του έλειπε για να γίνει Ηρακλής…
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Εγώ απ' την άλλη πιστεύω πως δεν ήθελες την Ήρα να στενοχωρείς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και ποιος να στενοχωρεί τους θεούς επιθυμεί;
ΠΕΥΚΕΣΤΑΣ: Ουδείς γιατί είναι από όλους σεβαστοί…. Ας φύγουμε από εδώ γιατί με τα πτώματα οι ζωντανοί μπορεί να γίνουν νεκροί…[Κοιτάζει το δένδρο με τον νεκρό Ορξίνη.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με ευρίσκει σύμφωνο η πρόταση αυτή…[Μοιάζει να μελαγχολεί έστω και αν συμφωνεί.]
[Αλέξανδρος και Πευκέστας αναχωρούν απ' την σκηνή για να μην ενωθούν οι σκιές τους μ' εκείνες των νεκρών, ενώ τα φώτα πάλι σβήνουν βαθμηδόν ώσπου το απόλυτο σκοτάδι ξανά στον χώρο να επικρατεί.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

[Εκτυλίσσεται το φθινόπωρο του 324 π. Χ, τις τελευταίες ημέρες του Οκτωβρίου εκείνου του έτους και ο Αλέξανδρος παρουσιάζεται επί σκηνής κουρασμένος καθαρίζοντας την πανοπλία του στα Εκβάτανα της Μηδίας. Τον πλησιάζει ο Ηφαιστίων με δωρίζουσα αμφίεση και συμπεριφορά.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το βασίλειο του Πώρου αδύνατον να κατανικήσω…[Με ικμάδα που από τυχαίο περιστατικό έχει χαθεί.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε…Οι τοίχοι λιγοστοί σε μια τέτοια χώρα αχανή…
Άνηλοι…Δεν μπορείς πουθενά να σταθείς και η τύχη λιγοστή…[Ο Αλέξανδρος την πανοπλία του στο δάπεδο θα την κάνει νυμφευτή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτά τα όπλα σαν το σώμα μου είναι τεθραυσμένα και δεδαπανημένα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Οι Ινδοί όπως προφασίσθηκε ο Πώρος τον Διόνυσο κατενίκησαν …
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό δεν βλέπω άμπελο και κανέναν κισσό…[Με τα χέρια στον ουρανό ως ένα σχέδιο του Ντα Βίντσι αποσπασματικό.]Μόνον παρδάλεις, τίγρεις, λιοντάρια και ελέφαντες που κορδώνονται για την εαρινή τους στην γενναιότητα και στην καλλονή ακμή…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο Πώρος έλεγε πως ήταν βασιλιάς των θεών…[Με τάση εμπαιγμού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Των εξωγενών ή των ενδογενών;[Με ειρωνεία για το κομπαστικό ύφος του Πώρου.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Τα χάλκινα αγάλματα που παρέταξες πυρακτωμένα σκότωσαν τους θεούς τους…[Γελάει μελανομορφικά σα 'να ποτίζει το αόρατο με τα δάκρυα της αύρας του.]Ήθελαν να σε παραδώσουν στον Πώρο και να επιστρέψουν στην Μακεδονία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με τα δάκρυά μου λύγισα των Μακεδόνων την καρδιά… Έδωσα θάρρος στην δειλία και ένταση στο αίσθημα της συμπονετικής φιλίας…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η Επίδαυρος Αλέξανδρε σε αναμένει ώστε ο ύστατος ρόλος της ζωής σου από εσένα να ερμηνευθεί….[Γελάει με κρεσέντο.] Τους χοίρους που προέβαλες στους ελέφαντες μπροστά….Τρόμαξαν και πέταξαν στην γη τα τείχη της οχυρωματικής…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επειδή ήταν χοίροι-βρέφη…Η μνήμη αμπωτίζεται στου δάσους τα νέφη και στα γρυλλίσματα απ' τα βρέφη….Αλλά για μια στιγμή…[Τον κοιτάζει με πονηρό και αθώο βλέμμα συγχρόνως που μια στάση γνώσης και παραδοχής της γνώσης αυτής εγκυμονεί.] Ο κατευβαστής σου με το λάδι ακόμη σε χαλαρώνει…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε…[Σχηματίζει με τα χέρια του στο σώμα του το γράμμα φι.]Ώρες-ώρες χρειάζομαι την μυοχαλάρωσή μου….[Με τη ψυχή του σε κατωρριχητική έφοδο που σε ασταθές λιβάδι κωπηλατεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εγώ δεν μπορώ να σου κατευνάσω μετά το λουτρό τα πάθη;[Με σιγαστικό πάθος συμφώνων και φωνηέντων που εμπεριέχει την έννοια του χρηματοκιβωτίου.]

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αυτό κανείς δεν το μπορεί…[Με σύμπνοια σωματικού κίονα, ψύξης και κεφαλής. Ευθυμεί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ούτε αυτός που κατέκτησε την οικουμένη;[Με βλέμμα αστραγάλων και ουράνιου τόξου.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ούτε αυτός…[Με ύφος αμφίλεκτης επιβεβαίωσης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Κάθισε πλησίον μου και ουχ εγγύς…[Ο Ηφαιστίων υπακούει ράθυμος και ο Αλέξανδρος του εκτοξεύει ένα πτερόεν στο στόμα φιλί.] Το σάλιο μου είναι το λάδι και ο μύρος μου για τον λουτήρα της καρδιακής σου αορτής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε δεν μου έτριψες την πλάτη να με ξεκουράσεις….
[Με μαθητιώσης νεολαίας ύφος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήδιον καθεύδουσιν των καταπονούντων οι καταπονήσαντες…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Είμαι ο ίππος σου…[Σε ύφος ηδυπαθούς κατακτούμενου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και η λόγχη που γυαλίζω για να θαμπώνονται και να τυφλώνονται οι ενάντιοί μου στην μάχη…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Είμαι έτοιμος να με καβαλήσεις στην μάχη που κέκληται αγάπη…[Τραβάει προς τον ουρανό το μαλλί του.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το να καβαλήσω μόνον εσένα δεν εξαρκεί…[Σηκώνει ως Πίνδος το αριστερό του φρύδι, ενώ τα μάτια του κολυμπάνε σε όλων των νευρώνων τα διαστήματα.]Όλο μου το στράτευμα εφιππεύω με την ενέργεια του νου μου ώστε στην μάχη να μην καταπονηθεί…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Για να μην καταπονείται…[Χαμένος στην μετάφραση.]Στην μάχη…[Με τάση αναπόλησης.]Για να μην καταπονείται αυτόνομο…[Σε ύφος ψιττακού σε σχολειοτομή.]Να καταπονείται απ' το ποιητικό αίτιο…Ήδιον καθεύδουσιν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήδιον καθεύδουσιν για τους μη αυτονομούντας…Η αιτία του κεκμηκότος…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Του κεκμηκότος οι αγνύθες…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έχεις πάγκαλη γλώσσα…Μπορείς στον φαλλό μου να διδάξεις τα λάθη της συντακτικής;[Κουνάει το κεφάλι του προς τα στήθη του με τάση μελλοντικής διερευνητικότητας.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και αν δεν έχεις διάβημα διαμαρτυρίας και της γραμματικής…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Να το κανονίσουμε κάποια ημέρα που θα κοιμάται το στράτευμα….[Με τα μάτια του κερωμένα στην λίμνη των επιθυμιών του ν' αντλούν την άλκιμή τους γη.]Θέλω να μου υπενθυμίζεις όλα μου τα γλωσσικά ολισθήματα στον πυλώνα της αγάπης…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πολύ ποιητικό…[Σα 'να του φαίνεται απίστευτο.]Καθόλου αίτιο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Προτιμάς μήπως ν' αναστιλβώσεις με την γλώσσα σου τον αστέρα που στο κράνος του έχει κρυφτεί;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Όχι, Αλέξανδρε…Προτιμώ το αστέρι σου ολόλαμπρο να το καταπιώ και για την ετυμολογία του ν' αποφανθώ….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το αστέρι δεν έχει αγκίδες ούτε καρφιά ασημένια…Μόνο ένα στόμα που σου λέει πόσο σε αγαπώ…[Του κάνει με τα χέρια του το σχήμα της καρδιάς.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ναι, αλλά σε όλη την διάρκεια του μονολόγου μου δεν είναι λίαν εκδηλωτικό…Μόνον προς το τέλος καταλήγει διαχυτικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έχει σποράδην και τις αντιλογίες του και αυτό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Βασιλιά μου δεν είμαι σαν τον λιοντάρι που φιλοτέχνησε στους Δελφούς προς τιμήν σου ο Λύσιππος και ο Λεωχάρης…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Λεωχάρης…Γέγηθε ο λεώς…[Με τα μάτια στραμμένα στον ουρανό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρος ο Ηρακλείδης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Ζευίδης…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Το παράδοξο του Ζήνωνος δεν σε προσλαμβάνει…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί η γενική δηλώνει τον κτήτορα της ονομαστικής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και γιατί Αλέξανδρε το μεγαλειώδες και θεόπνευστο σύμπλεγμα με τους σκύμνους και τους κύνες αποτελούν την επίπνευση για τους ποιητές στον Παρνασσό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είμαι Μέγας Διδάσκαλος και Βασιλιάς -Ποιητής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Βοηθός και στους έρωτες του Ευρύλοχου με την Τελεσίππα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτή ήταν εταίρα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και στις εταίρες Αλέξανδρε τι κάνεις με τους φίλους σου;[Με ύφος γαλής που γνωρίζει τις πτέρνες των αφεντικών της πολύ.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ας πούμε πολλά δώρα…[Διστακτικός.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πολλά δώρα που τις αγγίζουν στην επιφάνεια ή στης θαλάσσης τους τον κευθμό;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ό,τι κρύβεται στον κευθμό κάποτε δεν επιπλέει και στης θαλάσσης τον κόρυμβο τον αιολικό;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Τρίγωνο ή τετράγωνο ερωτικό…[Σαν μαθηματικός υπολογισμός στο μυαλό του αχανής.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Υπάρχει και το σχήμα το πολυγωνικό…[Στο δεξί του αυτί βάζει το χέρι του το κομμουνιστικό.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο διάδικος είναι μόνον ένας στο δικαστήριο της αγάπης…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Απ' τον Ηφαιστίωνα και τον Κρατερό περισσότερο τους θεούς αγαπώ…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αντιμάχονται για το ποιος περισσότερο σε φιλεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τέτοια αγάπη δεν μου είναι ελκτική…[Με αποστροφή.] Προτιμώ της Ρωξάνης το φιλί…[Με βλέμμα ονειρικό και συνάμα κλειστό.]Χωρίς τον Αλέξανδρο ο Ηφαιστίων θα ήταν χάρτα μηδενική…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε μην μας ξαναμαλώσεις έτσι…[Τα χείλη του σαν λάμδα.]Στενοχωρηθήκαμε πολύ…[Με την αυτοπεποίθηση ενός δόκιμου ηθοποιού που τα λόγια του δεν τα πολυεννοεί.]Δεν ξέρεις πότε μπορεί να χάσεις κάποιον που φιλείς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έχεις δίκαιο αλλά αν το ξανακάνουν η απώλειά τους θα 'ναι απ' το χέρι μου έγκλιση οριστική…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Όπως η ειμαρμένη του Φιλώτα και του Παρμενίωνα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Λίμνος που μου έστειλαν και ο Κεβαλίνος….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ήξεραν πόση αδυναμία έχεις στα ρωμαλέα αγόρια…[Ο Αλέξανδρος τον κοιτάζει με γωνιώδες βλέμμα αποκλίνον.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ήταν ωραία αγόρια….[Μεγάλη παύση.]Αναμφίβολα…[Μικρή παύση ως μολυβδόβουλο στην πρότερη πρόταση.] Εντούτοις δεν θα τα άφηνα και να με δολοφονήσουν για να γίνει ο Φιλώτας αυτοκράτωρ…[Με ψυχή που στο κρηπίδωμά της σιγοβράζει αλλά που διασκεδάζει τον θυμό της με οινοποσία φρόνησης.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η Αντιγόνη εστάθη η ιδιωτική του τραγωδία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχε μεγαλύτερη απ' την δική σου γλώσσα…Μειράκιο δεν θα με ξαναπεί κανείς…Με ακούς;[Τον κοιτάζει κατάματα και του πιάνει με πίεση τα δυο του μάγουλα.]Κανείς από εδώ και στο εξής…[Τον ακραφετεί.]

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα έχω και εγώ το τέλος του Κλείτου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν παραδεχθείς την αρχή του το τέλος του δεν θα βρεις…[Με γέλιο αυτοκράτορα.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα σου φιλήσω την περσική ζώνη και ότι είναι πέρα από αυτήν…[Του την φιλάει με απύθμενη ροδοφέρουσα ηδονή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μείνε εκεί…[Σαν στρατηγός που βλέπει απείθαρχο στράτευμα.]Υποχώρησε στην ανδρεία μου…[Με ρητορικότητα.] Ανακάλυψε νέες ηπείρους…[Ο Ηφαιστίων του θωπεύει την ηβική του περιοχή.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μαζί Αλέξανδρε στον πόλεμο· μαζί και στον έρωτα….[Ο Αλέξανδρος του θωπεύει τα μακριά του μαλλιά.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πόσο ωραίο αγόρι είσαι Ηφαιστίωνα….[Του πιάνει το μέτωπο.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και εσύ πόσο ωραίος άνδρας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ηφαιστίωνα μοιάζεις να φλέγεσαι από πυρετό….[Ανήσυχος.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Το κοτόπουλο που έφαγα και το παγωμένο νερό που ήπια θα φταίνε…Εδώ και δυο ημέρες δεν πέφτει ο πυρετός…Αλέξανδρε δεν θα μου δώσεις και εμένα όπως στους Πέρσες χρυσά νομίσματα ως ιδέες στης γλώσσας μου τον ωκεανό;[Αρκετά κουρασμένος κάθεται οκλαδόν.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ποτέ πιά αγαπημένε μου Ηφαιστίωνα…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Δεν θα ακολουθήσεις την σοφία των Ινδών να πατήσεις με τα πόδια σου την γη;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι Ινδοί Ηφαιστίωνα πιστεύουν πως όταν προβαίνεις σ' αυτήν την πράξη με τον θάνατό σου θα κατέχεις και ανάλογο μέτρο γης…Μα η γη Ηφαιστίωνα δεν είναι μόνον το χώμα που πατάμε…Είναι ο αέρας που ριπίζει τα αυτιά μας…Τα γραπτά δώρα…Οι αναμνήσεις…Η κινητή, ακίνητη και αύλη περιουσία που κληρονομούμε και στην συνέχεια κληροδοτούμε… Και σίγουρα ο θάνατος δεν μπορεί παρά μόνον ν' αντιπροσωπεύει το στάδιο της ζωής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Προαισθάνομαι πως εμένα θα με αγκαλιάσει…[Κάνει πως αγκαλιάζει ένα άγνωστο πρόσωπο στον αέρα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Θάνατος δεν σχετίζεται με δοξασίες και προλήψεις ….Τον βλέπεις ειρηνικά να έρχεται να σε προυπαντήσει με τον μηχανισμό της Κυθέρειας Λογικής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Με τις φιλοδοξίες σου Αλέξανδρε δεν σε ακολούθησαν οι γυμνοσοφιστές Ινδοί μέμφόντας σε πως δεν ήσουν διόλου εγκρατής…[Με σοβαρότητα βυζαντινή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Δεν σου αποστερώ τον ήλιο όπως ο Ίσθμιος Διογενής…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Όχι, Αλέξανδρε γιατί ακόμη και το σκοτάδι σου αγαπώ πολύ…Σε περιβάλλει ένα φως αιγιακό και φωτοτροπικό που και μια σκιά να 'σουν θα σε ανεγνώριζα από χιλιόμετρα μακριά…[Με την ποιητικότητα του Ελύτη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στα Τάξιλα ο Δάνδαμης δεν έβλεπε ουδέν όφελος στο να περιπλανηθεί μαζί μου γιατί όσα παρήγαγε η χώρα των Ινδών του ήταν επαρκή …
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ο Κάλανος δεν συναίνεσε σ' αυτό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είχε όνομα ελληνικό…Ήταν καλός…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και τον τίμησες με θανή βασιλική…Στην πυρά το σώμα του να καεί ώστε στον ήλιο τον βασιλέα του ν' αποσταλεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και την τέφρα του η γη να την φιλοξενεί
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Πιστεύω Αλέξανδρε πως οι γυμνοσοφιστές δεν σου συγχώρεσαν ποτέ την καταδίκη όλων των σοφών και ιερών βραχμάνων στην χώρα του

βασιλέως Μουσικάνου στον Υδραώτη ποταμό… Όπως με τον Αβουλίτη και τον Οξυάθρη αυτό ποτέ δεν θα συμβεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τους μεν πρώτους τους σκότωσα γιατί διεκήρυτταν την αποστασία ενάντια στο πρόσωπό μου παραβιάζοντας τα ιερά τους καθήκοντα που ήταν προσήλωση στην πνευματικότητα και μηδαμινή ανάμειξη στης χώρας τους την πολιτική τους, δε δεύτερους γιατί εκτός απ' την κακοδιοίκηση των Σούσων δεν περίμεναν ποτέ ο αφέντης τους να επιστρέψει αρτιμελής στην περσική γη…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Ξέρεις Αλέξανδρε…Οι Μακεδόνες δεν σ' επιδοκιμάζουν πια και για άλλον ένα λόγο…[Σκεπτικός για το αν πρέπει να το πει.]Έχεις τετράκις νυμφευθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Ναι και το υπερηφανεύομαι που είμαι θηλυκοελκυστής…Την Βαρσίνη πάντως την κόρη του Δαρείου τη νυμφεύθηκα για να τονίσω πως είμαι ο γνήσιος συνεχιστής της κυριαρχίας της περσικής…. Εξάλλου αν ζούσε ο Δαρείος δεν θα ήμουν ο γαμπρός του και γνήσιος του θρόνου διεκδικητής;
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ:Ναι… Την Ρωξάννη;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Επειδή ήταν κόρη του βασιλέως Οξυάρτη για άριστη σχέση διπλωματική και γιατί ήταν όμορφη πολύ….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Την Βαρσίνη την χήρα του Μέμνονα του Ρόδιου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ήταν κόρη του σατράπη Αρτάβαζου και γιατί μου γέννησε τον Ηρακλή…[Γελάει.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και την Παρύσατη του Ώχου;[Ο Ηφαιστίων μοιάζει ν' αγκαλιάζει τους ώμους του απ' του κρύου την ψευδοροφή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ο έρως δεν εγχωρεί σε κανέναν να πολυλογεί…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Όπως η Δρυπέτη που πολύ με φιλεί και την χλαμύδα μου αγαπάει απ' την προβιά μου πιο πολύ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα πληρώσεις ποτέ φόρο στους Αθηναίους ούτε θα γίνεις ξανά υπήκοος των Θηβαίων…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Ούτε τους Θεσσαλούς θα ξαναφοβηθώ…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Εδώ δεν μας κατέβαλλαν με τα θέλγητρά τους οι αμαζόνες με τον ακάλυπτο δεξιό μαστό…[Αιφνιδιασμένος εκ του αποτελέσματος.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Το έκαναν για να ζαλιζόμαστε και να μην τις πολεμάμε ως άνδρες…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τον Ηρακλή δεν τον πτόησαν οι Αμαζόνες και την χρυσή ζώνη του Άρη που ανήκε στην άνασσά τους την Ιππολύτη: την δώρισε στην κόρη του Ευρυσθέα….[Με μυθολογική παρυφή δύναμης.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αν την χάριζε στον ίδιο θα τον πολεμούσε ενώ με την γυναίκα δεν θα μπορούσε να 'χε κάποια πολεμική διένεξη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Της την χάρισε για να καταστραφούν με πόλεμο οι Μυκήνες…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Η Έριδα πανταχού παρούσα και στην δέουσα μεταξύ του Πώρου και του Ταξίλη ισοδυναμία στην εξουσιαστική της Ινδίας γεωγραφία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντως Ηφαιστίωνα με τους στρατιώτες μου δεν έχω καμία πεδιάδα λογαριασμό….Και για την επάνοδο εις την πατρίδα τους απέστειλα τον με επισφαλή υγεία Κρατερό…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Θα ήθελα και εγώ να επιστρέψω στην πατρίδα….[Κάνει με τον μέσο του αριστερού του χεριού τετράγωνα και πυραμίδες στο χώμα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό επί του παρόντος Ηφαιστίωνα δεν είναι εφικτόν…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Δε νομίζω πως την πατρίδα ποτέ θα ξαναδώ…Μου υπόσχεσαι πως δεν θα μαστιγώσεις τον κόλπο τον περσικό;[Με ύφος μελλοθάνατου.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μπορώ κάτι τέτοιο να υποσχεθώ γιατί υπόλογος θα 'ναι ο Ασκληπιός…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Στη Νύσα γιατί είχαν τριάντα τρεις ευγενείς την εξουσία;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Τριάντα τέσσερεις μ' εμέναν εις την κεφαλή…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Μήπως η κατάκτηση της Νύσας συμβολίζει τα χρόνια της εξουσίας σου στην γη;[Δίχως να αναμένει απόκριση.] Ο βασιλιάς Σωπείθης γιατί σου χάρισε εκατόν πενήντα σκύλους;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να περιτριγυρίζομαι από εκατόν πενήντα φίλους….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Γιατί έπρεπε οπωσδήποτε ν' ανευρεθούν οι ελέφαντες που ο αδελφός του Ασσακηνού είχε στην κατοχή του….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για ν' απαντλήσω απ' το κεφάλι και τα μάτια τους πληροφορίες με ποιον τρόπο κατατρόπωσε την φρουρά μας στα Δύρτα….
[Ο Ηφαιστίων κάθιδρως προσάπτει την κοιλιά του.]
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε…Δε νιώθω πολύ καλά…Παραέφαγα κοτόπουλο…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ:Και οίνο πολύ….
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Και άλλες φορές έτρωγα κοτόπουλο και οίνο πολύ αλλά αυτή την φορά…Αχ…[Τον πιάνουν σπασμοί.]Βοήθα με Αλέξανδρε να συνέλθω…[Ο Αλέξανδρος τον στηρίζει σαν μαία.]Βοήθα με…Πονάω πολύ…[Διπλωμένος στα δυο.].
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ηφαιστίωνα η όψη σου έγινε από υποκίτρινη στην αφετηρία της συζητήσεως αμιγώς ωχρή…Νόμιζα ότι ήταν παραίσθηση…
ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ: Αλέξανδρε πεθαίνω…Νιώθω πως κάποιος με μισεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα φωνάξω τον καλλίτερο ιατρό…Δεν θέλω να πεθάνεις μικρέ μου Ηφαιστίωνα…Αν πεθάνεις δεν θα ζήσω για πολύ…Θα χάσω κάτω απ' τα πόδια μου την γη…[Με το ύφος του γνώριμου στα πεδία των μαχών θανάτου.] Δεν θα το αντέξω να ζω ενώ εσύ θα έχεις πεθάνει….
[Ο Αλέξανδρος φωνάζει έναν υπηρέτη και μαζί τον οδηγούν εκτός σκηνής, ενώ ακούγονται μουρμουρητά στρατιωτών που είναι εκτός σκηνής.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

[Διαδραματίζεται τον Ιούνιο του 323 π. Χ στην Βαβυλώνα στην αίθουσα του συμποσίου του παλατιού του Αλέξανδρου στο οποίο ο Ιόλλας, ο αρχικεραστής του είναι μονήρης. Ο Κάσσανδρος εισβάλλει ορμητικός.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Αδελφέ μετά αγάπης έλα να σε ασπασθώ….[Ο Ιόλλας τον πλησιάζει και του δίνει ένα φιλί στο μέτωπο.]
ΙΟΛΛΑΣ: Τι κυοφορείται αδελφέ στην Μακεδονία;[Με αδημονία.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ο Αλέξανδρος έστειλε με ειδική αποστολή τον Κρατερό στην Μακεδονία…[Με ύφος σαρκοβόρου άνθους.]
ΙΟΛΛΑΣ: Και τι με αυτό;[Σε ανύποπτο ύφος και κουνώντας το χέρι του σαν μια νήσσα.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Μα δεν καταλαβαίνεις πια τίποτα;[Εξοργισμένος με την κύκνια διάθεση του αδελφού του.] Έστειλε τον Κρατερό τάχα για ν' αναθέσει στον πατέρα μας τον Αντίπατρο μια καβειρική αποστολή μα στην ουσία για να τον τοποθετήσει στο αέτωμα που του ταιριάζει….
ΙΟΛΛΑΣ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς….[Με ύφος χρυσάνθεμου.]

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Αφού ως γνωστόν Ιόλλα και έχει σε όλο το στρατόπεδο διασπαρθεί πως η Ολυμπιάδα στέλνει σωρηδόν επιστολές στον Αλέξανδρο και στις οποίες μέμφεται τον πατέρα μας ότι την περιφρονεί και πως γι' αυτό τον λόγο ήθελε στην Ήπειρο να βρει διαφυγή….
ΙΟΛΛΑΣ: Η Μακεδονία Κάσσανδρε ήταν πάντα μια κακοτράχαλη χώρα ακόμη και αν την δακρύζει στο χέρι της η θάλασσα για να την παραμυθεί….[Με βραχώδες ύφος.]Η Ολυμπιάδα είναι τόσο αυτοκρατορική και η φιλοδοξία της κληρονομική…Ο Αλέξανδρος έχει κατακτήσει τόσες ηπείρους: την Ευρώπη, την Ασία, την Αφρική….Γι' αυτό και η Ολυμπιάδα θέλει στης Ηπείρου την καταφυγή να προβεί, ώστε στην γλωσσική της κατάκτηση να εμβαπτισθεί…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ο πατέρας μας Ιόλλα μου έδωσε την εντολή ο Αλέξανδρος να δολοφονηθεί…[Βγάζει από ένα σιδερένιο κουτί μια οπλή μουλαριού σκαλιστή ώστε να του επιδειχθεί.]
ΙΟΛΛΑΣ: Τι είναι αυτό;[Κοιτάζοντας με τρόμο.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Το δηλητήριο που θ' αναμείξεις στου Αλέξανδρου το κρασί… Είναι τόσο ψυχρό και παγωμένο όσο και του Αλέξανδρου η ψυχή…[Με την τέρψη του δολοφόνου που αδίκως αποστερεί μια ψυχή.]Ο τύραννος ο ασιανιστής στο συμπόσιο του παλατιού που θα διοργανωθεί θα δηλητηριασθεί και με τα δώρα που έχω έξω απ' την σκηνή σ' αυτή την άνωθεν επιταγή θα δελεασθεί…
ΙΟΛΛΑΣ: Ιδέα καθόλου εσθλή… Από φίδι γεννήθηκε και λογικό είναι ν' αποκτήσει το αίμα του πατέρα του….Μα γιατί σε αγγείο χάλκινο ή κεραμεικό αυτό το φαρμάκι δεν έχει φιλοξενηθεί;
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Γιατί δεν είναι για ταπεινή γενεής ή χρήσης οικιακής…Είναι μόνον για οντότητες αναίσθητες όπως τα μουλάρια και ζωογενείς….
ΙΟΛΛΑΣ: Και όχι γιατί η ποσότητα ή και τα συστατικά του στοιχεία θα έσπαγαν τ' αγγεία;
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Λησμονώντας των ευγενών μετάλλων την αλληγορία δίνεις μια ερμηνεία σε όλα ορθολογική ….[Ο Ιόλλας το δηλητηριώδες περιεχόμενο της οπλής θα περιεργασθεί.]
ΙΟΛΛΑΣ: Ο αρχικεραστής για το χτύπημα στην κεφαλή με το ραβδί τον αφέντη του θα εκδικηθεί….
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Σου προτείνω τον Μήδιο, τον εραστή του Αλέξανδρου που χαριεντίζεται όλη την ώρα μαζί του σ' αυτή την πλεκτάνη να προσεταιρισθείς ώστε το έργο μας να ραδιουργηθεί…
ΙΟΛΛΑΣ: Θα του προτείνω να του πει με τους φίλους του να εμβολισθεί…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Μην ανησυχείς…Όλοι γνωρίζουν…[Με αδελφικό και φιλικό ύφος.]Ο πατέρας μας έχει συμφωνηθεί να πάρει την Δύση και ο Περδίκκας την Ανατολή….Μην ξεχνάς πως είμαστε οι διάδοχοι και οι επίγονοι του πνεύματός του πολλοί….
ΙΟΛΛΑΣ: Έχω ακούσει πως ο Πτολεμαίος βλεφαριάζει την Μέμφιδα και τις Θήβες…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Επτά αυτοκράτορες εντός, εκτός και επί Θήβας…[Χαχανίζει μακιαβελικώς.]Ο Περδίκας ανησυχεί μήπως στον Αλέξανδρο η εξουσία εκχωρηθεί γιατί γιός του Φιλίππου είχε απ' την Ολυμπιάδα αποκληθεί…
ΙΟΛΛΑΣ: Ώστε αληθεύει πως από κοινού να μοιρασθούν την εξουσία με όρκο ευγενικό μπορεί;[Με το ιδεώδες του αριστοκρατικού ύφους.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Αληθεύει…Και ο Λυσίμαχος την Παφλαγονία και την Μυσία για να του θυμίζουν την τροπαιούχα νίκη στον Γρανικό ποταμό επιθυμεί….

ΙΟΛΛΑΣ: Και εγώ τι θα κερδίσω απ 'την υπόθεση αυτή;
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Την φήμη του δολοφόνου του τυράννου που πέρσευσε και αυτός…
ΙΟΛΛΑΣ: Τέτοιου είδους φήμη κανείς δεν την εποφθαλμιεί…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Θα έχεις πλούτη και αν το παιχνίδι πετύχει….[Κοιτάζει με πονηρία το έδαφος.]Που ξέρεις να κληρονομήσεις μπορεί ένα μέρος της αυτοκρατορίας της απογευματινής…
ΙΟΛΛΑΣ: Έχω ακούσει ότι ο πατέρας μας σου υποσχέθηκε την μακεδονική βασιλική γη…[Με ύφος δυσπιστίας.] Για εμένα δεν έχει τίποτε αναφερθεί…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Δεν χρειάζεται ο θαμισμός του αυτονόητου…[Σε καθησυχαστικό τόνο.]
ΙΟΛΛΑΣ: Σε περίπτωση που θέλει να κάνει εμετό τι θα πρέπει να διαπραχθεί;
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ν' αλείψεις το πτερό με δηλητήριο από αυτό και ως πιο καθαρό θα έχει γρηγορότερη επίδραση στο αποτέλεσμά μας το ποθεινό…Η γλώσσα του θα πρησθεί και δεν θα μπορεί να ομιλεί….
ΙΟΛΛΑΣ: Πολύ σμαραγδοφόρο το σχέδιό σου….[Με ηδονή.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Μόλις πεθάνει ο Αλέξανδρος θα συναντηθούμε στην Κιλικία…
ΙΟΛΛΑΣ: Κιλικία…Κύλικα….[Μοιάζει να μονολογεί.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ας ελπίσουμε ότι ο οιωνός με το νεκρό μωρό απ' την μέση και άνω και με τα ζώντα κεφάλια ζώων απ' την μέση και κάτω δεν θα δημιουργήσουν άσχημες υπόνοιες στον Αλέξανδρο πως από εμάς ο θάνατός του έχει προσχεδιασθεί…
ΙΟΛΛΑΣ: Έτσι του είπε ο αντιρρησίας αστρονόμος και διέταξε το βρέφος να καεί για να μην εκπέσει απ' την εξουσία ο Αλέξανδρος και υποπέσουν σε έριδες και διχόνοιες οι επίγονοί του….Η τελετουργική καύση ενός αδιαμφισβήτητου γεγονότος δεν συνεπάγεται και την εξάτμιση του νοήματός του…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ενώ οι άλλοι τον καθησύχασαν ότι τάχα αυτή η γέννηση μωρού συμβόλιζε την κατάκτηση και τη νίκη επί των δεινών εχθρών του….
ΙΟΛΛΑΣ: Η απαγωγή των αγαλμάτων του Αρμόδιου και Αριστογείτονα απ' τον Ξέρξη και η επαναφορά τους απ' τον Αλέξανδρο στην Αθηνά τι πιστεύεις πως πρέσβευαν;[Χαιδεύοντας το φλασκί με το δηλητήριο σα να ναι μωρό.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Πως ο Ξέρξης αιχμαλώτισε τους τυραννοκτόνους για να θεμελιώσει εκ νέου την τυραννία του στην Περσία και πως ο Αλέξανδρος την τυραννία απέπεμψε στην εξορία ή έκανε εισαγωγή στην Ελλάδα της ανατολικής μοναρχίας….
ΙΟΛΛΑΣ:Πιστεύω Κάσσανδρε πως τα πλοία από ξύλο κυπαρισσιών που ευδοκιμούν μόνον στην Βαβυλώνα προιωνίζουν και την συνέχεια της μοίρας…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ο Αλέξανδρος δεν πρόφθασε να προβεί στης Βαβυλώνας τον περίπλου στους ορμητικούς όρμους των συνωμοτών της αφού απ' την περιφέρεια γνωρίζει κανείς το ήθος της εύγονης πεδιάδας τους…
ΙΟΛΛΑΣ: Και μόνον που περιεργαζόταν τους τάφους των Ασσυρίων βασιλέων στις λίμνες και τα έλη ήταν αρκετό…Η καυσία του στο νερό και το διάδημά του στον κάλαμο από έναν άνεμο θεϊκό…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ο κάλαμος αυτός έτυχε να 'χε φυτρώσει σε τάφο βασιλικό έθιμο οιωνιστικό…
ΙΟΛΛΑΣ: Οι Ασσύριοι βασιλείς Κάσσανδρε ενταφιάζονται σε λίμνες και έλη γιατί σπανίζει σε τούτα τα άγονα μέρη το νερό…Λόγω της σπανιότητας του αξιώματος τους η θέση τους σε μέρη δροσερά στον λίβα της Αραβίας…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα 'θελε το κεφάλι μου να φορούσε τούτο το διάδημα για να το διακομίσει άβρεχο στον Αλέξανδρο νηχόμενος…

ΙΟΛΛΑΣ: Ούτε εγώ…[Γελάει.] Θα φρόντιζα να ελάμβανα το τάλαντο και θα γινόμουν κίονας αιθαλικός…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ξέρεις κάτι Ιόλλα;[Ο Ιόλλας κουνάει καταφατικά το κεφάλι.] Με έχει κουράσει ο έρωτας του Αλέξανδρου για τον Ηφαιστίωνα…[Με ζήλεια εραστή που έχει χάσει για πάντα τον δικό του ερωμένο από έναν τρίτο που του διέφυγε η προσοχή.]Στον Κλεομένη ζητώντας του να κτίσει ηρώον για τον Ηφαιστίωνα στην Αλεξάνδρεια και στο νησί Φάρος έστειλε επιστολή…
ΙΟΛΛΑΣ: Θα γίνει για να φωτίζει τους ναυτικούς που επισκέπτονται την πόλη που τον τιμάει…Και για να ναι πάντα δεμένη η μοίρα τους…Ο Ηφαιστίων τιμώμενος στην Αλεξάνδρεια…[Με ύφος μυσταγωγικού πανοράματος.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Αλεξάνδρεια…Ουσιαστικόν γένους θηλυκού…Ηρώον Ηφαιστίωνος…Ουδετέρου γένους ουσιαστικό με γενική κτητική…[Με το ύφος μεγάλου διδασκάλου.]
ΙΟΛΛΑΣ: Οι αμφοτερίζοντες πάντοτε είχαν κτητικές τάσεις και φωνηεντικά πάθη…[Με σεπτή σοβαρότητα.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ακόμη και αν σε γραμματικό επίπεδο σφάλλεις…Αλλά αν κτίσεις κατεσκευασμένα ιερά για τον Ηφαιστίωνα που ξέρεις…[Με φιλοπαίγμον ύφος.] Μπορεί να σου συγχωρήσει και τα δικά σου λάθη…
ΙΟΛΛΑΣ: Ακόμη και την δολοφονία του;[Γελάει ειρωνικώς.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ακόμη και την δολοφονία του….
ΙΟΛΛΑΣ:Λέω σ' αυτήν να λάβει μέρος και ο Μήδιος…Στα μεσοδιαστήματα όσο γλεντοκοπάνε να δηλητηριάζει τον οίνο του και το εδώδιμό του όποτε μπορεί ώστε να μην την γλιτώσει….
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Ο Μήδιος…Κάνει καλό κρεβάτι Ιόλλα;[Με ύφος ανεξήγητης ζήλειας .Του βγάζει την γλώσσα και βαπτίζει μ' αυτήν τα χείλη του.]
ΙΟΛΛΑΣ: Το αλκιμότερο αδελφέ Κάσσανδρε….[Σε ύφος σαλιγκαριού.]
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Τότε είμαι σίγουρος ότι τούτο το δηλητήριο θα μας διασφαλίσει τον Αλέξανδρο για αρκετές ημέρες στο κρεβάτι προτού από πόνους όχι σαν τους δικούς σου απ' τον Μήδιο πεθάνει…
ΙΟΛΛΑΣ: Η περσική του ενδυμασία που την προτίμησε απ' την μακεδονική δεν θα τον περισώσει…Την βάζει για να καλοπιάσει τους Πέρσες υπηκόους του στην ουσία όμως πρόδωσε την μακεδονική φυλή…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Φρόντισε να πεις στον εραστή σου Ιόλλα να του λέει καλά λόγια στην διάρκεια του συμποσίου αφενός μεν για να τον εμπιστευθεί περισσότερο αφετέρου δε για να του διαστρέφει το ήθος…Οι αυτοκράτορες είναι επιρρεπείς εις την κολακεία….Αν και ανώφελο τώρα πιά να συζητάμε γι αυτά…[Με απογοήτευση που εμπεριέχει τρόμο.]
ΙΟΛΛΑΣ: Απόψε που θα 'χουμε συνεύρεση θα φροντίσω μετά το γλέντι μου να τον τέρψω στα διατάγματά σου…
ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ: Πολύ ωραία...[Με υποχθόνια ηδονή που βγάζει φλόγες πυρός σε μορφή φιδιού.]
ΙΟΛΛΑΣ: Φύγε τώρα Κάσσανδρε γιατί έχει ήδη νυχτώσει…[Ο Κάσσανδρος τον φιλεί στο μάγουλο το δεξί και ευθύς αποχωρεί…]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Ο Αλέξανδρος κάθιδρως στην κλίνη του αυτοκρατορικού παλατιού. Η Ρωξάννη μ' ένα πανί του σκουπίζει τον ιδρώτα στην κεφαλή.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Αλέξανδρε μην εγκαταλείπεις την μάχη σαν τον Αλκιβιάδη…[Με δάκρυα στα μάτια για τον άνδρα που αγάπησε περισσότερο από όλους τους άλλους.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έρχεται το τέλος Ρωξάννη…Βλέπω τον Χάροντα στο προσκεφάλι….[Απελπισμένος για τον θάνατο που την ζωή του επαπειλεί.]Τη νύχτα…Τη νυχ…Όλα τα αμούστακα παιδιά να φύγουν απ' το παλάτι…Και εσύ και η Καμβοβάφη…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Επειδή οι θεοί κριτές θα επισκεφθούν το παλάτι;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και τα φαντάσματα όσων σκότωσα…[Μετανοημένος.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Αλέξανδρε μην το λες αυτό…[Του χαιδεύει την χαίτη.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και όμως…Τα γένεια με τις έγνοιές τους ταιριάζουν στης νύχτας το μαγνάδι…Όχι τα παιδία με τους αξύριστους γήλοφους μέσα στην τύρβη και την ξεγνοιασιά…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ρητορικά σχήματα σε ευγενή καλολογικά μορφήματα….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δώσε εντολή ν' ανοιχθεί η θύρα που οδηγεί στον Ευφράτη….
[Σαν λιοντάρι που δεν δέχεται διαταγές από κανέναν.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Στον θάνατο σου θα σου βάλει δύσκολο φράκτη….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θα μπουσουλήσω στα τέσσερα όπως στης σφίγγας το αίνιγμα…[Με αγέρωχα βογκητά.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν θα σε αφήσω Αλέξανδρε από θεός να μεταπηδήσεις στην οντολογική κατηγορία την ζωική….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ζηλεύεις την αιώνια φήμη μου…Γι' αυτό με εμποδίζεις να νυμφευθώ τον Ευφράτη…Γιατί δεν θέλεις να γίνω θεός…[Πέφτει στο κρεβάτι στην απέλπιδα απόπειρά του να εγερθεί από αυτό.]Βλέπω εκτός ονείρων τις τελευταίες ημέρες τον Παρμενίωνα….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Νομίζεις ότι τον βλέπεις….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ξέρω ότι ο Κάσανδρος με δηλητηρίασε κατ' εντολήν του Αντίπατρου και του Αριστοτέλη…[Βήχει.] Προσώπων που φθονούσαν τον αχαλίνωτό μου έρωτα για τον πανέμορφο Ηφαιστίωνα…[Συλλαβιστά.]
Προσώπων που ποτέ δεν θα κέρδιζαν τον δικό μου έρωτα…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν μπορώ να γνωρίσω την σημασία του έρωτα ενός άνδρα προς άνδρα αλλά πιστεύω Αλέξανδρε πως έχεις δίκαιο…[Με εμφανή συγκίνηση.]Τον δολοφόνησαν ώστε το άνθος σου να μαραζώσει και εκείνος τον Πάτροκλο να υποδυθεί και εσύ τον Αχιλλέα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό το ψητό κοτόπουλο….Δίχως πτερά…Δίχως ζωή…[Με σπασμούς.]Το πανομοιότυπο παγωμένο κρασί…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Γιατί διέταξες στα Εκβάτανα ο ιατρός του ο Γλαύρος να σταυρωθεί;[Με ύφος μετάνοιας που εμπεριέχει τύψεις για την αδράνειά της.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να υπενθυμίζει στα αόρατα όντα των τεσσάρων σημείων του ορίζοντα πως οι ιατρικοί υπολογισμοί του υπήρξαν τραγελαφικοί….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και γιατί διέταξες να κουρευθούν οι πώλοι και οι ίπποι;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί η ταχύτητα, η ορμή και η δύναμη έχασαν την προστασία τους…[Βήχει και η Ρωξάννη του δίνει νερό από μια κούπα.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και γιατί κατέσφαξες το θούριο έθνος των Κασσαίων;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί ο Ηφαιστίων απεβίωσε κατά την διάρκεια της πολεμικής μου εκστρατείας και δεν ήθελα κανέναν μ' εκπορθητική εμφάνιση να μου θυμίζει αυτό το γεγονός….[Με απέχθεια για την αδικία που επεφύλασσε η ζωή στον φίλο που αγάπησε τόσο όσο την αυτοκρατορία του.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ο εξαγνισμός του Ηφαιστίωνα….Όλοι νεκροί απ' την ηλικία του και πιο άνω…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αφού δεν έφτασε στην ώριμη ή την πρεσβυτική ηλικία λογικό δεν ήταν να κάνω αυτή την αποτρόπαια πράξη ως υπόμνημα διαμαρτυρίας στον Θεό;[Με απολογητικό ύφος που όμως δεν μετανιώνει για τίποτε.] Τον θάνατο δεν συνάντησε σε νεαρή ηλικία; Άρα λογικό είναι να διασπείρω τον θάνατο στα χρονικά στάδια που δεν έφθασε….

ΡΩΞΑΝΝΗ: Λογική Αλέξανδρε σπάνια θα βρεις πάνω στην γη….[Με ύφος απογοήτευσης για τους κανόνες της γης.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Και λογική με καρδιά ακόμη σπανιότερα…[Η Ρωξάννη με το χέρι της αφουγκράζεται τους παλμούς της καρδιάς του.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Οι Χαλδαίοι Αλέξανδρε είχαν προειδοποιήσει τον Κλέανδρο να μείνεις απ' την Βαβυλώνα μακριά…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι Χαλδαίοι ήταν στην αστρονομία πρώτοι και ήξεραν πότε ένας αστήρ ανάβει το κερί του πάνω στην γη ή πότε το σβήνει….[Με σπασμούς μισοκλείνει τα μάτια απ' τον κάματο του πυρετού.] Η ζωή χωρίς τον Ηφαιστίωνα είναι κρατήρας δίχως οίνο και χέρι…

ΡΩΞΑΝΝΗ: Αλέξανδρε…[Του πιάνει με θαλπωρή το χέρι.] Γι' αυτό αφαίρεσες απ' τις πόλεις τις επάλξεις…Παγωμένο για πάντα ας είναι το αίμα που δολοφόνησε εσένα και τον Ηφαιστίωνα.[Τρέμει σύγκορμη απ' την ταραχή.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι οφιοειδείς Ρωξάννη δεν έχουν στο αίμα τους το συστατικό του πυρός…Έχασα και τον Ήφαιστο μαζί με τον Ηφαιστίωνα….

ΡΩΞΑΝΝΗ: Αλέξανδρε γεννήθηκες στρατηλάτης· όχι τεχνίτης…[Του φιλάει με προσκυνηματική ευλάβεια το σημείο της καρδιάς.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν έδωσα σημασία στα κοράκια που αλληλοσφάζονταν προ των πυλών της Βαβυλώνας…[Με λιποθυμισμένα μάτια.]Έριζαν για το ποιος θα διαμερίσει το σώμα που ταυτίζεται με την αυτοκρατορία μου…

ΡΩΞΑΝΝΗ: Εδώ Αλέξανδρε είναι η Αραχωσία…[Του δεματίζει την δεξιά πατούσα.]Εκεί η Σογδιανή…[Του κυοφορεί την αριστερή πατούσα.] Εδώ η Βακτριανή…[Του διορίζει το αριστερό καλάμι.]Εκεί η Γεδρωσία…[Του προσάπτει το δεξιό καλάμι.]Εδώ η Αρεία η Δραγγιανή…[Του προσλαμβάνει το αριστερό γόνατο.]Εκεί η Καρμανία[Του δεσμεύει το δεξιό γόνατο.]Εδώ η Παρθία…[Του μαγνητίζει τον αριστερό γλουτό.]Εκεί η Περσίδα…[Παντρεύει το χέρι της στον δεξιό γλουτό.]Εδώ η Μηδία…[Αρραβωνιάζει το χέρι της με την ηβική και την φαλλική περιοχή.]Εκεί η Βαβυλωνία….[Του συλλαμβάνει το κάτω μέρος της πλάτης.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Στην ανθρωπογεωγραφία ήσουν άριστη μαθήτρια…[Σε παραλήρημα με τα νεκροφόρα του μάτια.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Στην θεογεωγραφία θέλεις να πεις…[Επαναφέρει το δορυφορικό στο σώμα του Αλέξανδρου χέρι της.]Εδώ είναι η Αρμενία…[Του χαιδεύει την γαστρική περιοχή και τον ομφαλό της ζωής.]Εκεί η Καππαδοκία…[Μεταθέτει το χέρι της στο αριστερό του στήθος.]Εδώ η Φρυγία…[Κάνει αντιμεταχώριση στο δεξί του στήθος.]Εκεί η Παφλαγονία…[Προσεγγίζει το αριστερό του χέρι.]Εδώ η Συρία…[Ναυλοχεί στο δεξιό του χέρι.]Εδώ η Μυσία…[Ακροβολεί στον αριστερό του ώμο.]Εκεί η Λυκία….[Αγκυροβολεί παροδικώς στον δεξιό του ώμο.] Εδώ ο Γρανικός…[Υιοθετεί το αριστερό μέρος του λαιμού του.] Εκεί η Ιωνία…[Του κατακρατεί το δεξιό μέρος του λαιμού.] Εδώ η Θράκη…[Αναδεύει τα μαλλιά στο αριστερό ακρόπρωρο της κεφαλής του.] Εκεί η Αίγυπτος… [Αναμοιράζει τις τούφες στο δεξιό ακρόπρωρο της κεφαλής.] Και εδώ Αλέξανδρε είναι το μάτι του Θεού και του Κόσμου…[Στοχεύει στο τρίτο του μάτι.] Με αυτό Αλέξανδρε την Μακεδονία μεταμόρφωσες από σπαρτιατικό βασίλειο σε

οικουμενική αυτοκρατορία…Αυτός ο βωμός πλάθει παντοκρατορίες έστω και από πηλό…[Ο Αλέξανδρος καθόλη την διάρκεια της διερευνητικής κατάκτησης παραμένει απαθής και σχεδόν σε ημιλιπόθυμη κατάσταση.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο αυλός δεν ταιριάζει στον θάνατο του Ηφαιστίωνα….

ΡΩΞΑΝΝΗ: Γιατί δεν ενέκρινες Αλέξανδρε το σχέδιο του Στασικράτη για την σμίλευση και την μεταμόρφωση του βουνού Άθως σε Ηφαιστίωνα που με το αριστερό του χέρι θα κρατάει μια πόλη δέκα χιλιάδων ενοίκων και με το δεξί του να κάνει σπονδή στην θάλασσα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι σπονδές δεν αρμόζουν στους ανθρώπους αλλά στους θεούς….[Αγκομαχάει.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Ο ήμερος όνος που σκότωσε τον λακτίσαντα και κάλλιστο λέοντά σου έξω απ' τα τείχη της Βαβυλώνας….

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως κάποιος που τάχα με υπηρετεί την δύναμη και την μεγαλοψυχία μου σκοτώνει και φθονεί…. [Με ύφος φωτεινού παντογνώστη.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Και γιατί σκότωσες τον Διονύσιο και δεν τον έστειλες φυλακή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί…Γιατί….[Προσπαθεί να βρει στις λέξεις κάποιο αποκούμπι.]Γιατί σφετερίσθηκε το διάδημα, την στολή και τον θρόνο μου….

ΡΩΞΑΝΝΗ: Συνεπώς θα ήταν καλλίτερο να είναι σιωπηλός….Πάντα στα πρόσωπα εξουσίας σιωπηλός….[Με τον δείκτη του δεξιού της χεριού σχηματίζει έναν σταυρό στα χείλη.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πάντα…Ο λόγος και ο αντίλαλός τους τα ώτα μας ενοχλούν….

ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν έπρεπε Αλέξανδρε ν' αρπάξεις το κεφάλι του Κάσανδρου και να το χτυπήσεις στον τοίχο σα να 'ταν ζώο…[Με επίπληξη δασκάλας προς τον μικρό της μαθητή.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν ο Άμμων μου χάριζε την δύναμη θα το έκανα και τώρα![Ανασηκώνει το δεξί του χέρι σφιγμένο και σε φλέβες με συστολή και προσπαθεί απ' την κλίνη του να εγερθεί μα απ' την Ρωξάνη θ' αναχαιτισθεί.]
Το κεφάλι του ήταν ομοιοσύστατο με τους πλίνθους του τοίχου…

ΡΩΞΑΝΝΗ: Όσοι συκοφαντούσαν τον Αντίπατρο τους λοιδορούσε ο Κάσανδρος….[Με τάση αναλογιστικής αναπόλησης που ενέχει απολογητική διάθεση για την αδυναμία εκτροπής του κακού.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είχαν έλθει από τόσο μακριά και θα έλεγαν ψεύδη για τις αδικίες που υπέστησαν;[Με ύφος κρινολίνων.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Ναι, αλλά είναι δύσκολο να υποβάλλεις σε έλεγχο ειρημμένα για γεγονότα που έλαβαν χώρα μακριά…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ομιλείς σαν τον Κάσανδρο και τον υποκινητή του τον Αριστοτέλη με τα σοφίσματά του…θα το δεις Ρωξάννη…Ο Αριστοτέλης θα με συναντήσει λίαν συντόμως στον Άδη… Θα το φροντίσω απ' τον τάφο μου, τον ηθικό αυτουργό της δολοφονίας μου…[Με εκδικητική σπινθοροβόλα μανία.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Έδωσε στον Αντίπατρο και τον Κάσανδρο την σοφία, όχι τα δηλητήρια…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η σοφία και η γνώση που τους έδωσε με οδήγησαν στα παρόχθια δηλητήρια…

ΡΩΞΑΝΝΗ: Ο σκύφος του Ηρακλή Αλέξανδρε έγινε χίλια θραύσματα….

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω Ρωξάννη να μου υποσχεθείς κάτι…[Της πιάνει ελαφριά την φουσκωμένη απ' την κυοφορία κοιλιά της.]

ΡΩΞΑΝΝΗ: Ό, τι θέλεις Αλέξανδρε….[Σε συγκαταβατικό τόνο, αυτοφορώντας το αριστερό του χέρι.]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ξέρω ότι ζηλεύεις την Στάτειρα…[Της πιάνει με πίεση στομίου τα δύο της μάγουλα.] Υποσχέσου μου στην ζωή του παιδιού μας που θα

θαλλεί μετά τον θάνατο μου πως δεν θα την σκοτώσεις….[Εκείνη αποτραβιέται έντονα, συνοφρυωμένη και του κλίνει την πλάτη.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν μπορώ να υποσχεθώ με τις συναιρέσεις των φωνηέντων, των διφθόγγων και των συμφώνων πως ο λόγος μου θα γίνει ή δεν θα γίνει το ένυλο οικοδόμημά του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτή είναι μια απ' τις απώτερες επιθυμίες μου στην εσχατιά της ζωής που με καταδίκασαν….[Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του περισσότερο με τάση παιδιού που θέλει να του κάνουν το χατίρι και λιγότερο για την αδιορατότητα του διαμεσολαβούμενου κενού ανάμεσα στην προτεινόμενη ζωή και στον βέβαιο θάνατο του σαρκίου του.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Τα γράμματά σου δεν με συγκινούν όπως τον Αριστοτέλη….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι θηλυπρεπείς ιχθυοφάγοι…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Στο παραλήρημά σου… Στην Πρασιακή τι συμβόλιζε το νησί με το τον τάφο του βασιλιά και το χρυσάφι που το προστάτευε ένα θαλάσσιο ζώο με χαυλιόδοντες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σημαίνει πως από ατόφιο χρυσάφι είναι η καρδιά κάθε βασιλιά…Θησαυρούς γνώσεων περιέχουν οι τάφοι των επιφανών προσώπων και πως η προστασία σε θεϊκά πρόσωπα έχει πορεία πλανητική…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Κατ' άλλους Αλέξανδρε η επένδυση των τάφων των βασιλιάδων με χρυσό συμβολίζει πως ο θάνατος των βασιλιάδων κοστίζει πολύ στον λαό ή πως απ' την ανακούφισή τους και το μίσος τους σ' αυτόν αφιερώνουν τα κτερίσματά τους στους θεούς για το δίκαιο της απαλλαγής…[Ο Αλέξανδρος την κοιτάζει με μισό μάτι.]Δώδεκα και τα πλοιάρια που οι βάρβαροι σου άφησαν…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δύο και δέκα τα όνειρά μου στα γάργαρα αλάβαστρα της θαλάσσης…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Θάλασσα η γλώσσα σου Αλέξανδρε και ωκεάνειος σταλακτίτης ο νους σου στις χασμωδίες των φιλοδοξιών….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μπορούσα να 'χα κατακτήσει ολόκληρη την Ινδία και σύμπασα την Ασία….[Με το ύφος του θριαμβευτή που προσποιείται ότι μετανιώνει μα δεν προσποιείται καθόλου.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Τι σε σταμάτησε Αλέξανδρε στου κόσμου την κυριαρχία;[Βγάζει απ' το στόμα της αέρα σα να δημιουργεί κάτι υλικό απ' το αόρατο ως σύμβολο της πνευματικής παλιγεννεσίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο φόβος της κατάκτησης του απόλυτου και όχι του συσχετιστικού επιθέτου…[Με μανία καταληπτική από παραφορά πνευματική.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Μόνον αυτό Αλέξανδρε ήταν το σκιάδιο ανάχωμά σου στα προγεφυρώματα της κατάκτησης του κόσμου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όταν έχεις κατακτήσει το σύμπαν Ρωξάννη αμφιβάλλεις για την στήριξη της κιονοστοιχίας γιατί ο κύκλος όταν φθάσει στο τέλος του ξανά θέλεις να βιώσεις την αρχή του….Και όταν έχεις καλύψει όλα τα κενά του σε απωθεί εκτός των ορίων του που είναι το άπειρο λευκό της αγνωσίας του σύμπαντος….[Σαν υπνωτισμένος απ' την δύναμη των λέξεων.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ξέρω Αλέξανδρε…Η ζωή έχει χρώματα, εντυπώσεις, περιγράμματα και δυναστικά προγράμματα…Το άγνωστο και η ιστορία του δεν έχουν τίποτε από αυτά…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν υπάρχει η ζωή στο άγνωστο Ρωξάννη….Δεν υπάρχει τίποτε από όλα όσα βλέπεις γιατί η ιστορία του κόσμου και της γνώσης της έστω και με την αορατότητά της ως μια εκτύπωση ή αν προτιμάς διαφοροποιημένη σχηματοποίηση των οπτικών εντυπώσεων - που το δένδρο αν το δεις είναι ένα δένδρο αλλά δίχως το νάμα της λογικής το δένδρο είναι ένας παγιδευμένος

Προμηθέας ή το κενό έκδηλώνει τις μορφοποιήσεις του- έχουν μια συγκεκριμένη τυπολογία…[Ασθμαίνοντας.]Το άγνωστο όμως Ρωξάννη και οι κανόνες του δεν έχουν αυτά τα προνόμια…Δεν είναι γεγραμμένοι οι κανόνες τους… [Βήχωντας.]Όλα είναι στην σκέψη των ανθρώπων που τα ερμηνεύουν με τον υποκειμενικό υλισμό τους…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ακόμη και οι κανόνες του αγνώστου δεν φαίνονται στο αιώνιο λευκό….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τω όντι Ρωξάννη… Είναι σαν τις σκέψεις των δαιμονικών ανθρώπων που έχουν τερατώδεις και σπάνιες γνώσεις καθοδηγώντας των ανθρώπων το μυαλό…Θα μπορούσα να παραλληλίσω το μυαλό τους με αυτό το λευκό της ιστορίας του αγνώστου και του κόσμου που τον περιβάλλει, μακριά απ' την ζωή…. [Σα' να προσπαθεί να προσεγγίσει την λευκή ομίχλη του αγνώστου.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Εκεί Αλέξανδρε είναι η απώλεια….Η ιστορία σου διασφαλίζει την ζωή…[Με αίσθηση ασφαλείας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια ζωή όμως μαρτυρική….Ανιστορική η παρουσία στο λευκώλενο ένδυμα της ανυπαρξίας…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Μακάρι εκεί να ήταν ο Αντίπατρος και οι υιοί του…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μην το λες αυτό Ρωξάννη…Μου προσέφεραν την αθανασία με την δολοφονία μου…[Με πληγωμένο παράπονο που αφήνει όμως στην πορεία του ίχνη ανέφελης μα αντιδραστικής ευγνωμοσύνης.]Έμεινα στο βαθύγαιο μέρος του νου της ιστορίας….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Μην μιλάς…[Τον πλησιάζει και του χαιδεύει το κάθιδρο κεφάλι του.]Τουλάχιστον τώρα οι στρατιώτες σου δεν πίνουν τα ούρα τους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Είναι η κρήνη του λίθου νεφρίτη και των δώρων του…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν τους γλίτωσε απ' των Ιμαντόποδων την συντυχία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έξι χέρια και πόδια είχε ο καθένας, λεπτά σαν λουριά…[Με κάποιον επισφαλή φόβο.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ίσως γιατί Αλέξανδρε η εξουσία έχει πολλά χέρια και πόδια σαν μαστίγια…. Σκοτώσατε πολλά ζώα τις νύχτες στα ποτάμια…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έρχονταν για να πιούνε νερό και να δούνε στο ποτάμι την επίδραση και την μορφή της νύχτας…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ευτυχώς Αλέξανδρε που σκότωσες τις νυχτερίδες που είχαν μέγεθος περιστερώνα προτού σου απαντλήσουν το αίμα…[Χαμογελάει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Με τους νυχτοκόρακες εξασφάλισα αινολαμπές γεύμα…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ήταν για όσους περίμεναν τον θάνατό σου ένα μήνυμα…Τους έφαγες με την θεϊκή φωτιά σου τη νύχτα….[Του ψηλαφεί τον λαιμό.] Πιστεύω όμως ότι τελείωσες τον πόλεμο γιατί στην Πρασιακή άνεμοι κατέστρεψαν του στρατοπέδου σου την σκηνή…Προδικαστικοί οιωνοί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το χιόνι Ρωξάννη…Το χιόνι….Ο πάγος της ψυχής τους…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Τα φυτά Αλέξανδρε που μιλάνε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μουθού εμαούσαι…Τα δένδρα που ταυτοποιούνται με τα δέρματα των ζώων συμβολίζουν πως μέσα μας είναι και το δέρμα μας τα αποκρύπτει…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν υπήρχε όμως σίδηρος, χαλκός, κασσίτερος και πλασμένος πηλός στο αλσύλλιο το ιερό… Αυτό το γεγονός πως θα μπορούσε να ερμηνευθεί;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Πως η ζωή δεν υπάρχει σε καμία εξόρυξη και μεταλλείο…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ή λας ή επί λας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν μου άρεσε που δεν μπορούσε κανείς να θαφτεί εκεί έστω και με αυτοκρατορική τιμή παρά μόνον ο ιερέας της γης και της σελήνης…

ΡΩΞΑΝΝΗ: Η φωνή που έβγαινε Αλέξανδρε ήταν οι θροισμοί στα αυτιά των ψυχών τους…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι…Όχι…Μην το λες αυτό…[Κουνάει το κεφάλι του δεξιά-αριστερά σα 'να του επιτίθενται ορτύκια.]Η φωνή η ινδική προανήγγειλε την δική μου θανή….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Υπάρχουν φαίνεται πολλές φωνές κάτω απ' την γη….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μου προφήτευσαν η σελήνη και ο ήλιος πως η μητήρ μου και εσύ θα έχετε την ίδια με την δική μου στιχουργία δολοφονικώς καταληκτική….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Το αντιπαρέρχομαι Αλέξανδρε….[Τον βλέπει βαριανασαίνοντας και το πρόσωπό του προς τον λαιμό του απ' την αδυναμία του να στρέφει.] Μην εγκαταλείπεις…Εσύ που απείλησες να πυρπολήσεις την πόλη των Βεβρύκων για μια γυναίκα….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η Μάρπησσα…Ναι…η Μάρπησσα…[Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου.] Είχαν απαγάγει την γυναίκα του Κανδαύλη…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ούτε καν ο γιος μιας βασίλισσας και δη της Αιγύπτου δεν είχε κατανοήσει Αλέξανδρε πως υπήρξες άσσος όχι στων ηθοποιών τις μεταμφιέσεις αλλά στις εκφωνήσεις και των ονομάτων τις παραποιήσεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια μητέρα δεν ξεγελιέται ποτέ απ' τον γιό της….[Με πατρική επίγνωση που επιχαίρει με τα λάθη της μητρικής.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Πολλώ δε μάλλον η Κανδάκη…Πως ένιωσες όταν η Κανδάκη ξεσκέπασε την ταυτολογία σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όπως όταν ένας άνδρας ξαπλωμένος στο κρεβάτι με την γυναίκα στον εξώστη του….[Μειδιά σε λήθαργο.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Τους νίκησες με τον αρκτούριό σου λόγο όλους για την αγάπη ενός άνδρα προς μια γυναίκα Αντίγονε….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτό ήταν το διττό όνομά μου για να ξεγελάσω τον άνδρα και να δω από κοντά πως βλέπουν οι άλλοι το αληθινό μου πρόσωπο…[Με αναλαμπή του παλιού του καλού εαυτού.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Μάλλον δεν σε σκότωσαν γιατί ήσουν αντί του γόνου και όχι γιατί έδιωχνες τους άνδρες….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ευτυχώς που δεν γνώριζαν την ταυτότητά μου γιατί αξίφιος θα πέθαινα στα χέρια τους αμαχητί…Είχα σκοτώσει τον Πώρο που ήταν ο πατέρας της γυναίκας ενός εκ των παιδιών της Κανδάκης….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Κακό πράγμα Αλέξανδρε να σκοτώνεις βασιλείς….[Δακρύζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γι' αυτό πήγα στις κατοικίες των θεών…Για να μάθω και την διάρκεια ζωής μου….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και τι σου απάντησε ο Σαράπης, ο γεννήτωρ της φύσεως Αλέξανδρε στα έθνη ξακουστέ;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Σεσογχώσις ομοτράπεζος των θεών μου είπε πως είναι ανώφελο κανείς να γνωρίζει την ημέρα που θα πεθάνει γιατί πεθαίνει κάθε ημέρα….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Ίσως θα ήταν πιο χρήσιμο Αλέξανδρε πώς να αποφύγεις τον θάνατο να ρωτήσεις τον θεό….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι θεοί εκπέμπουν φως απ' τα μάτια τους γιατί η ψυχή τους διαφέρει από αυτή των θνητών….Δίχως κόρη, δίχως ίριδα….Το σημείο της καρδιάς που είναι όλο φως έχει λιώσει την ψυχή τους και την έχει αντικαταστήσει με το φως των ιδεών….[Με σοφία θεού.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Γι' αυτό οι θεοί Αλέξανδρε δεν έχουν συναισθήματα και αισθήματα…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περιώνυμο με χαρακτήρισε ο Σεσόγχωσις γιατί έκτισα την Αλεξάνδρεια και την ιδέα της εκδίωξης των αρσενικών την μετουσίωσα σε κατοικία των ανδρών….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και ο θεός τι μορφή έχει Αλέξανδρε;[Με υποκριτική απορία φαίνοντας πως γνωρίζει την κατάσταση.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια λαμπερή ομίχλη σε θρόνο επάνω….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Οι ομίχλες έχουν την τάση της ξεκούρασης;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όχι αλλά τον χαρακτηρισμό της εξουσίας….[Ανοιγοκλείνει τα μάτια του.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Μιλάς Αλέξανδρε με Αμμώνιους αφορισμούς…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ίσως γιατί τα λόγια μου είναι σαν την άμμο που μετράει τον χρόνο ζωής της κλεψύδρας…[Βήχει, ενώ στα μάτια του ευδιάκριτη η ενδελεχής χρεία για αρωγή.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Με κοιτάζεις Αλέξανδρε σαν πληγωμένο ζώο…[Του χαιδεύει τα μάγουλα σαν μικρό παιδί.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Σαν ετοιμοθάνατο ελκοφόρο ζώο…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Που περιδιαβαίνει κρυσταλλοφόρα όρη προς την Μερόη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ίσως γιατί οι πτυχώσεις των ενδυμάτων της γης υποκλίνονται στο μεγαλείο των μυστηρίων τ' ουρανού αναπαράγοντάς τον… Ο βήρυλλος μου χαρίσθηκε για εύνοια σε θάλάσσια ταξίδια…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και γιατί θυσίαζαν οι Αμαζόνες άλογα στον Ποσειδώνα, στον Ήφαιστο και στον Δία;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί είναι άλογο να μένουν παρθένες αυτοεξόριστες στο νησί και στα πελάγη των ευμενών τεχνών και τεχνικών τους….[Δυσαναπνέει.] Και γιατί πέρα απ' το αχανές τους ποτάμι διακορεύουν τους άνδρες…[Βήχει δανείζοντας το δεξιό χέρι ως κογχύλι στο στόμα του.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Τελικά οι Αμαζόνες έπαιξαν έναν λεκτοπλόκαμο ευφυΐας στο δικό σου στέμμα Αλέξανδρε…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι αμαζόνες ως γυναίκες όταν εξαναγκάζουν τους άνδρες σε φυγομαχία είναι αλγοφορούσα ήττα, ενώ αν τις νικούσαν οι δεύτεροι θα ήταν μια νίκη λογική δίχως θαυμαστά συμβάντα σε διάταση περιμετρικώς αξιοπερίεργα…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Εκατό τάλαντα χρυσού Αλέξανδρε για την αποφυγή της εκεχειρίας…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένας αιώνας νηνεμίας…[Τρις.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Και οι πεντακόσιες ιππεύτριες;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ήμισυ της χιλιετίας….[Ξέψυχος.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Το δόρυ σου τους έστειλες στην θέση του Αλέξανδρου….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το σύμβολο της ακμής μου…[Πιάνει με το αριστερό του χέρι τον φαλλό του σα να τον περιπαίζει.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν θα συλλάβεις τον στρατό του Ευρυμίθρη που διατρέχει τους μαστούς του Βορά μου;[Με τον σίελο της γλώσσας της πλάθει μαιάνδρους στην περιφέρεια των μαστών της.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ένωσε τες στο σημείο της καρδιάς…[Η Ρωξάννη τον υπακούει πρόθυμα.]Εκεί έκτισα τις Κασπίες Πύλες και τις άλειψα με ασίκητο….
ΡΩΞΑΝΝΗ: Στην φωτιά άκαυστο και στην κόψη του σίδερου ακατανίκητο …[Με ύφος αγέρωχο.] Γωγ…Μαγώθ… Ανουγείς…Αιγείς… Εξενάχ…Διφάρ… Φωτιναίοι…Φαριζαίοι…Ζαρματιανοί…Χαχώνιοι…Αγριμάρδοι…Ανουφάγοι… Θαρβαίοι…Άλανες…Φυσολωνικαίοι…Σαλτάριοι…

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η βασιλεία της καρδιάς σου….Όλους τους γοήτευσες με αυτά τα στήθη…[Προεκτείνει τα χέρια του προς τα στήθη της με την πρόφαση του ανέφικτου.]
ΡΩΞΑΝΝΗ: Αν και έτρωγαν σκώληκες και οίστρους, εκτρωματικά εξαμβλώματα, σκηνώματα νεκρών και έμβρυα με το κάλλος μου τους ποιήματα καλλιτεχνικά και επικά με τα φτερά των μαστών μου τους ενέπνευσα…[Ο Αλέξανδρος κάνει νεύμα στην Ρωξάννη να του ανασηκώσει την κεφαλή. Εκείνη ακαριαίως το διαπράττει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Δεν θα ξαναδώ Ρωξάννη οι ιμάντες των ασπίδων των στρατιωτών μου απ’ την βροχή να έχουν σαπισθεί στην Πρασιακή…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Αυτό αν και λυπηρό θα έπρεπε να σε χαρμοποιεί….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ο Αριστοτέλης μου είχε πει πως γνώρισα το νου πολλών ανθρώπων…
ΡΩΞΑΝΝΗ: Δεν σε βοήθησε σε τίποτε να εισέλθεις στον Τίγρη των εχθρών σου….[Του δίνει ένα φιλί για ν’ αποχωρήσει απ’ την σκηνή.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Νέστορας στην κρίση….Οδυσσέας στην στρατηγική…
[Τα φώτα σβήνουν όσο φθίνει και η σονάτα του σεληνωτού βήχα του Αλέξανδρου.]

<u>ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ</u>

[Διαδραματίζεται πέντε ημέρες αργότερα στου Αλέξανδρου το ανακτορικό δώμα. Εισβάλλουν στην σκηνή ο Περδίκας και ο Ολκίας.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Έφυγαν οι Μακεδόνες;[Σα ’να μην έχει λεπτομερή αίσθηση της πραγματικότητας.]
ΟΛΚΙΑΣ: Όπως διέταξες Αλέξανδρε….[Με τιμές στρατηγού.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Οι επιθυμίες σου πραγματικότητα…[Με τιμές στρατηγού.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μια επιθυμία είχα και αυτή ανεκπλήρωτη…Να πεθάνω σε βαθύ γήρας διαφεντεύοντας την ήπειρο αυτοκρατορία μου…[Ασθμαίνοντας.]
ΟΛΚΙΑΣ: Αυτά τα λόγια δεν πρέπει να κοσμούν την ζώνη ως ανθέμια σ’ έναν αυτοκράτορα…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Αυτοκράτωρ εγεννήθης Αλέξανδρε…Αυτοκράτωρ θα πεθάνεις…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Μου είχαν πει πως δεν πεθαίνουν οι θεοί…[Με μομφή παραπόνου.]
ΟΛΚΙΑΣ: Οι θεοί Αλέξανδρε δεν φοβούνται το σκοτάδι…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Ούτε τον έρωτα ως ωδή εις την αγάπη…[Ο Αλέξανδρος τους στρεβλοκοιτάζει.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αυτά τα λέτε εσείς απ’ το βάθρο του κόσμου των ζωντανών…Δεν ξέρω αν θα λέγατε τα ίδια στο μονοπάτι της σκιερής αγάπης…
Ο Αλέξανδρος με δάκρυα βρέχει ανάμεσά σας τούτο το κρεβάτι…[Ο Ολκίας και ο Περδίκας κοιτάζουν τον περιρέοντα κόσμο δίχως να δούνε τίποτε.]
ΟΛΚΙΑΣ: Φαίνεται Περδίκα πως ο επιθανάτιος ρόγχος το ταξίδι του επάνω του έχει ξεκινήσει….[Σε τόνο θροϊστικό.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Φεύγει καλπάζοντας απ’ την ζωή δίχως όμως κανέναν αптό Βουκεφάλα…[Στο αυτί του Ολκία, ίσα για να τον ακούει το φιλοθεάμον κοινό.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Οι ζωντανοί δεν αποχαιρετούν τους νεκρούς με νυκτέλιους ψιθύρους…[Ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά του απ’ την αγωνία.] Ολκία έχω δίπλα μου την διαθήκη μου…Διάβασέ την…[Ο Ολκίας ανάστατος απ’ το ξαφνικό της πρόσκλησης διαβάζει το περιεχόμενο της διαθήκης με εγκελάδια χέρια.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Έλαβες Αλέξανδρε τις τελευταίες σου από ότι βλέπω αποφάσεις….

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περδίκα θα φροντίσεις η διαθήκη μου να μην μείνει ανεκτέλεστη και να τηρηθούν μέχρι και το τελευταίο γράμμα τα συμπεφωνημένα…[Ο Περδίκας ερείδεται στον ώμο του Ολκία και διαβάζουν έτσι από κοινού το περιεχόμενο της.] Θέλω να φύγει η φρουρά των Ελλήνων απ' την πόλη ώστε να έχει ξανά την ελευθερία του λόγου και να 'ναι ανεξάρτητη όπως ο Θεός…[Ο Ολκίας τον κοιτάζει περίλυπος και συνεχίζει την ανάγνωση της διαθήκης στην μικρά παρέκβαση του Αλέξανδρου.]
ΟΛΚΙΑΣ: Περδίκα σε ορίζει σατράπη της Περσίας…[Ο Περδίκας χαμογελάει σε σύσφιγξη με συμμόρφωση για το τραγικό τέλος του Αλέξανδρου στο πρόπυλο μιας τεράστιας επιτυχίας.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Είσαι σίγουρος Αλέξανδρε πως θέλεις να ταφείς στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου…Μπορεί τα χίλια τάλαντα χρυσού στους εκείθεν ιερείς δωροδοκία να θεωρηθεί…Δεν θέλουν να ταφείς εκεί γιατί πόλεμος και κακοτυχία θεωρούν πως απ' το νεκρό σου σώμα μπορεί να προξενηθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ως σατράπης της Αιγύπτου ο Πτολεμαίος θα διορισθεί και το νεκρό μου σώμα στα χέρια του θα κηδευθεί…[Βαρέως ανασαίνει.] Εσύ Ολκία θα ενημερώσεις και τον Κρατερό πως τον όρισα διοικητή της Μακεδονίας και τον Αρριδαίο βασιλέα των κοιλάδων της…
ΟΛΚΙΑΣ: Αν η Ρωξάννη υιό ανατείλει, ενώ το άστρο σου για μήνες θα έχει δύσει;
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Ή αν δεν θέλουν τον Αρριδαίο τον υιό του Φιλίππου οι Μακεδόνες για βασιλέα τους;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν είναι αγόρι τότε εκείνο θα πρέπει μετά τον θάνατό μου να βασιλεύσει…[Με σοφία σολομώντος.] Αν δεν θέλουν τον Αρριδαίο ένα βασιλέα της προτίμησής τους οι Μακεδόνες ας εκλέξουν…
ΟΛΚΙΑΣ: Περδίκα λαμβάνω απ' τον Αλέξανδρο το βασίλειο της Ιλλυρίας…[Με πασιφανή χαρά που ανεμίζει την διαθήκη.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Σου ορίζει πως απ' τα τρεις χιλιάδες τάλαντα θα πρέπει να κατασκευάσεις ιερό και να αφιερώσεις ανδριάντες στους δυο πατέρες του:
τον Άμμωνα και τον Φίλιππο, στην μητέρα του την Ολυμπιάδα, στην δεύτερη περσόνα του τον Ηρακλή και στην θεά που του δώρισε με την σοφία της την κοσμοκρατορία του, την Αθηνά…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Τίμα τον πατέρα και την μητέρα σου…[Σχεδόν ημιλιπόθυμος.]
ΟΛΚΙΑΣ: Ο Αλέξανδρος με την αιχμαλωσία των Ιουδαίων απέκτησε και τα πατρογονικά τους έθιμα έστω αναδιπλασιασμένα…Βλέπεις η αλήθεια και η ανίχνευσή της…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Και για εσένα Ολκία ορίζει ανάλογες τιμές…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η περιοχή ως τον Υδάσπη στον Ταξίλη, ως τον Ινδό τον Πώρο και στις Παροπανισάδες ορίζω…Ορίζω τον Οξυδράκη πατέρα της γυναίκας μου….
ΟΛΚΙΑΣ: Γιατί πιστεύεις Περδίκα πως η τελευταία περιοχή της αυτοκρατορίας επιδικάσθηκε στης Ρωξάννης τον πατέρα;[Ψιθυριστά.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Γιατί το τέλος της πλησιάζει και επειδή τα αρσενικά γένη διαφεντεύουν τα θηλυκά ουσιαστικά…[Με φωνή σιγαστική.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω τον Τληπόλεμο στην Καρμανία…Τον Πευκεστή στην Περσία…Τον Φραταφέρνη στην Υρκανία...[Σε φθίνοντα τόνο φωνής.]Τον Οξύντη στην Μηδία…
ΟΛΚΙΑΣ: Εδώ Αλέξανδρε ορίζεις πως η πανοπλία σου πρέπει στο Άργος να μεταφερθεί…

ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Είναι Ολκία γιατί νίκησε τον Άργο και με την στρατιωτική του Αργώ κατέκτησε μέρη νέα… Για να θυμούνται πως το σώμα του δεν μπορεί να το 'χει κανείς όμως την θωριά του την πολεμική μόνον εκτός ζωής αφού σε μάχη ποτέ δεν είχε παραδοθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω να την βλέπουν και η θέα της να 'ναι τρομακτική…
ΟΛΚΙΑΣ: Εδώ Περδίκα ορίζει πως τα δόντια των ελεφάντων και τα δέρματα φιδιών στους Δελφούς με χρυσό πως πρέπει να παραδοθούν…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ:Ο Απόλλων ο Πυθώνειος…Οι μαντείες έχουν την δύναμη της επαναληπτικής δύναμης και της μνήμης που δηλητηριάζουν τα πάντα με την χρυσή τους επιφάνεια…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Περδίκα φρόντισε να διορισθεί διοικητής στην Αλεξάνδρεια που θα προσαγορευθεί ιερεύς Αλεξάνδρου…Χρυσό στέφανο απ' την αγιότητά του, ένα ενιαύσιο τάλαντο και ασυλία από κάθε υπηρεσία… Η καταγωγή και τα προνόμια του θα κληροδοτηθούν στους απογόνους τους…
ΟΛΚΙΑΣ: Περδίκα άλλη μια ισχυρά ιουδαϊκή καταλυτική παιδεία…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Δεν έχεις στο στόμα σου καμία αδικία Ολκία…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω Περδίκα μια σαρκοφάγο χρυσή ώστε το σώμα μου σε αυτή να τοποθετηθεί…
ΟΛΚΙΑΣ: Αλέξανδρε ο Κάσανδρος και ο πατέρας του σκέφτονται να ταφείς στην πλησιέστερη Αλεξάνδρεια γιατί θέλουν οι υποθέσεις σου το γρηγορότερο δυνατόν να 'χουν εκπληρωθεί…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Μην του το λες με στεντόρια την φωνή….[Σε φθόγγους σιγής.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Το ξέρω Ολκία…Προτιμώ της Αλεξάνδρεια γιατί αν πρότεινα να με ενταφιάσουν στην Μακεδονία δεν θα τολμούσε κανείς να πειράξει την Ρωξάννη και τον δικό μου υιό απ' τους ωκεανούς λατρείας στον τάφο μου που θα εξέφραζε ο λαός της Μακεδονίας…
ΟΛΚΙΑΣ: Στον Πτολεμαίο ορίζει την Κλεοπάτρα, την αδελφή του για γυναίκα…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Για να του υπενθυμίζει την δόξα του πατέρα του….
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για τον Κρατερό την Κυνάνη, την κόρη του Φιλίππου…
ΟΛΚΙΑΣ: Γιατί Περδίκα όποιος αγαπάει τ' άλογα πλησιάζει την κυνική σοφία και την εξουσία…
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Εδώ βλέπω Ολκία πως τον Λυσίμαχο ορίζει για διοικητή της Θράκης και για γυναίκα του την Θεσσαλονίκη…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί όποιος εξαπολύεται στην μάχη σαν τους Θεσσαλούς τα πάντα κατανικάει…
ΟΛΚΙΑΣ: Τι διαύγεια πνεύματος Αλέξανδρε στον διυλιστήρα της επιθανάτιας διελκυνστίδας…[Με ασυγκράτητο θαυμασμό.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Ολκία ορίζει για σύζυγό του Λεοννάτου την αδελφή σου την Κλεοδίκη και του Ελλησπόντου την σατραπεία….[Με ύφος ενδεούς μαντατοφόρου.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Για να θυμούνται όλοι πως οι λέοντες νικούν σε δοξασμένες δίκες…[Ξέψυχος.]
ΟΛΚΙΑΣ: Γιατί όρισε στον Ευμένη την Παφλαγονία και την Καππαδοκία;
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Γιατί Ολκία τα ουρανικά γράμματα και τα χειλικά που παφλάζουν έχουν αγαθό μένος…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω η Φοινίκη και η Συρία να επιδικασθεί στον Μελέαγρο…
ΟΛΚΙΑΣ: Γιατί τα συριστκά γράμματα του φοινικικού αλφαβήτου έχουν την ηδυμέλεια των αγρών και την καλλιέργεια…

ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Η Παμφυλία και η Κιλικία Αλέξανδρε γιατί έχουν στον Αντίγονο ορισθεί;[Εξακολουθεί πότε ν' αναγιγνώσκει το κείμενο της διαθήκης και ενίοτε όταν απευθύνεται στον Αλέξανδρο να τον κοιτάζει κατάματα.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Γιατί όποιος πίνει από κύλικα και κατάγεται από πολλές φυλές δεν έχει γόνους αλλά αρκετά ανίψια…
ΟΛΚΙΑΣ: Οι νησιώτες γιατί ελεύθεροι;
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Γιατί η θάλασσα απ' την γη και τους κανόνες της έχει προ πολλού χωρισθεί…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Θέλω…Θέλω…[Με σπειροειδή φωνή.] Θέλω Ολκία να πεις στην μητέρα μου να θεσπίσει το πιο πολυτελές γεύμα σε πτωχούς τε και ευγενείς στην μνήμη μου…. Γιατί με τον θάνατό μου θα 'πρεπε όλοι να χαίρονται και να διασκεδάζουν….[Γελάει με δραματικό ύφος.]
ΟΛΚΙΑΣ: Άλλο ένα ανατολίτικο έθιμο προερχόμενο πιθανώς εξ' Ινδιών…[Με το χέρι του στο αυτί του Περδίκα τάχα για να μην τον ακούσει.]
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Πιστεύω πως θα 'θελε όλοι να χαίρονται και να γλεντάνε όπως πράττουν στα σκοτεινά οι παρασκηνιακοί του δολοφόνοι…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Ναι…Γιατί θέλω να ταυτισθεί το πρόσωπο των δολοφόνων μου με των αμέτοχων στο έγκλημα αυτό…Γιατί δεν το απέτρεψαν…Γιατί ενδομύχως συναινούσαν σιωπηλώς…[Κοιτάζει ένα απροσδιόριστο κενό.] Ο Βουκεφάλας είναι ανάμεσά σας…Θέλει να με βοηθήσει…Δεν μπορεί…[Με εύθραυστο ύφος.]
ΟΛΚΙΑΣ: Πιστεύει ότι ατενίζει το νεκρό Βουκεφάλα….
ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Το βλέπω…[Προβληματισμένος.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Βλέπω τον Βουκεφάλα να ορμά στον Κάσσανδρο και τον Ιόλα…Απόδωσε την εκδίκηση για τον νεκρό αφέντη σου Βουκεφάλα …Έτσι…Χτύπα με την σοφία σου των προδοτών άπληστων τα κεφάλια…
Ναι.. Έτσι…Ρίξε τους στα Τάρταρα…Αιωνίως…Ναι…[Σε παραλήρημα ενώ ο Ολκίας και ο Περδίκας εποπτεύουν τα τεκταινόμενα με αμηχανία.]

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

[Ο Πτολεμαίος κάθιδρως εισέρχεται επί σκηνής. Κοιτάζει με πάσα επιφύλαξη τον Περδίκα και τον Ολκία. Παραμερίζει τα δυο βουνά και θέτει την πλώρη του στο κρεβάτι του μελλοθάνατου.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Πες μου Αλέξανδρε πως δεν είναι αληθές ότι πεθαίνεις…[Με αταλάντευτη αρρενωπότητα που δεν οπισθοχωρεί σε κατάσταση κρίσης.]
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Βλέπεις Πτολεμαίε το άστρο εκείνο στον ουρανό;[Του δείχνει με το ασθενικό του χέρι κάποιον ανώνυμο αστερισμό.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Το βλέπω Αλέξανδρε στην ομίχλη που μας έχει κυκλώσει αν και δεν θα ήθελα να το δω αν συμβολίζει εσένα…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Όταν το αστέρι κρυφτεί στον ουρανό αφού βαπτισθεί πρώτα στον ποταμό θα έχω αναχωρήσει…[Ο Ολκίας και Περδίκας αποστασιοποιημένοι στην άκρη μοιάζει να περιμένουν το αναπόφευκτο.]
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Ποιος Αλέξανδρε θ' αναλάβει την διακυβέρνηση της αυτοκρατορίας σου;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Αν και έχει βραδιάσει θα σου απαντήσω Πτολεμαίε….
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ: Δεν αποζητώ Αλέξανδρε κάτι από εσένα διαφορετικό…
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ: Η βασιλεία θα χορηγηθεί σ' εκείνον που την θέλει, ενώ είναι ράδιος στο να την κρατήσει και να την κάνει πανσέληνο στην στεφάνη του…
[Με αυτά τα λόγια το χέρι του Αλέξανδρου αφήνεται κατά γης για να συναντήσει με τις πράξεις του ό,τι έγινε πάνω σε αυτήν και για αυτήν.]
ΟΛΚΙΑΣ: Περδίκα βλέπεις…Δεν υπάρχει πιά το άστρο στον ουρανό…

ΠΕΡΔΙΚΑΣ: Χάθηκε ο Αλέξανδρος…Χάθηκε και το φως…[Αγκαλιάζονται ενώ ο Πτολεμαίος με δάκρυα στα μάτια και προβαίνοντας σε κοπετό αποχωρεί απ' την σκηνή.]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

[Εισέρχονται όλοι οι πρωταγωνιστές του θεατρικού έργου ζώντες τέ και νεκροί πάνω απ' το κρεβάτι του νεκρού αυτοκράτορα, ραίνοντάς τον με στεφάνια από άνθη και όλοι με μια φωνή:]

ΟΛΟΙ: Αλέξανδρε περίλαμπρε…Έδυσες όπως δύει κάθε αυτοκρατορία στην ακμή της…. Σε θρηνούμε και στην γοργόνα σου θα μονολογούμε….Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος; Εμείς οι Μακεδόνες της οικουμένης που οικοδόμησες θ' απαντούμε σε κάθε περαστικό και διαβάτη: ο βασιλιάς Αλέξανδρος όσο ανατέλλει και δύει ο κόσμος τούτος αναπνέει, υπάρχει και στο μεσοδιάστημά μας ζει…Ζει…[Τρις.]

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΕΛΟΣ